
Royal
Ailesi
seni
mahvedecek
LEKELİ
TAÇ
#1 New York Times Çoksatan Yazarı
ERIN WATT
YABANCI

ERIN WATT

LEKELİ TAÇ

Çeviren
Aydan Yalçın

1

Gideon

"NEDEN BURAYA GELMEYİ kabul ettim ki?" diye söylendim kalabalık mekâna göz gezdirerek. On dört yaşımda ihtiyar babamın garajından araba yürütmeyi çözdüğümden beri gitmeye başladığım yüzlerce partiden biriydi işte. Gerçi öğrenci birliğindekiler gerçek bir DJ tuttuğu için müzik biraz daha iyiydi. Ancak bira orta karardı, haplar da öyle.

"Bedava alkol ve seksi kadınlar olduğu için. Başka ne gibi bir teşvike ihtiyacın var ki?" diye cevapladı yüzme takımından arkadaşım Cal Lonigan.

"Öylesine sormuştum."

"Şu bebekleri görüyor musun? Ya hâlâ süt kuzususun ya da pantolonunun içindeki ölmüş. Orada dikilmiş duran bir düzine neden var." Cal bira şişesini bir grup kıza doğru salladı.

Bana hepsi aynı gibi görünüyordu. Fönlü saçlar, minicik elbiseler ve bileklerini saran bağcıklı ayakkabılar. Sanırım üvey kardeşim bunlara bir şey diyordu. Roma sandaletleri mi? Yunan sandaleti mi yoksa? Ne boksa işte, umurumda mıydı sanki?

Hayır. Hayır, değildi. Umursamayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Biramı Cal'in eline tutuşturdum. "Pas geçiyorum."

"Pas mı geçiyorsun?" diye tekrar etti inanamayarak. "Ya o? Köşedeki Asyalı jimnastikçi. Bedenini *pretzel** gibi bükebiliyormuş diye duydum."

Ne zamandan beri *pretzel*ları becermek istiyorduk? "Kesinlikle pas geçiyorum."

"Beni endişelendiriyorsun, adamım." Şişesini ağzına doğru kaldırdı; sanırım dudak okuyanların, söyleyeceklerini görmesini engellemek içindi. "Kulağıma çalındığı üzere kovanı uzun zamandır kimsenin kuyusuna daldırmamışsın. Kalıcı bir küçülme sorunu mu yaşıyorsun yoksa?"

Cal'e böyle bir şey olmadığını açıklamak için ağzımı açtım ama sonra vazgeçtim. Bebekken çok fazla klora maruz kaldığı için ruhsal gelişimi allak bullak olmuştu. Bunun için onu suçlayamazdınız. "İyi yüzmen ve güzel yüzlü olman iyi bir şey, Cal," dedim sırtına vurarak.

"Güzel olduğumu düşünüyorsun," dedi sevinçle. Gözleri kocaman açılarak etrafta bunu duyan olup olmadığına baktı. "Bak, dostum, sen de yakışıklı çocuksun ama benim karşı takıma oynadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedim uzatarak. "Neyse, ben gidiyorum. Bu parti..."

Ve işte onu o anda gördüm.

Koyu renk saçları düzleştirilmişti, geçmiş deneyimlerimden bildiğim kadarıyla bunu yapmak bir saatini alıyordu. Yüzü, mavi gözlerini çevreleyen dumanlı bir göz makyajı ve kavisli üstdudağını vurgulayan bir rujla boyanmıştı. Beni terk ettiğinden beri taktığı maskeydi bu. Dünyaya kızgın olduğunu ve bunun acısını, karşısına dikilecek zavallı birinden çıkarmaya her an hazır olduğunu söyleyen maske.

Benim onu incittiğim gibi onun da beni inciteceğini söylediği günden beri kaç adamı becerdiğine dair bir fikrim yoktu ama bundan bir kez bile zevk almadığını biliyordum. Bedeni bana ve benimki de ona aitken nasıl alabilirdi ki?

* Düğüm şeklinde yapılan bir tür tuzlu simit. –*çn*

"Baktığın o güzellik kim?" diye sordu Cal merakla.

"Ona dokunursan ölürsün, Lonigan," diye hırladım.

Sonra, Savannah Montgomery'nin Astor Park Hazırlık Okulu'ndaki birinci sınıfların hayallerini yıkmak yerine bu lanet birlik yurdunda ne aradığını öğrenmek için peşinden gittim.

Benden önce ona Sigma'dan biri ulaştı. Kolunu Savannah'nın başının üzerine dayadı ve girişten çıkamadan önce ona sürtünmeye çalıştı.

Oğlanı omzundan yakaladım. "Abin Paul seni arıyor."

Polo tişörtlü, aptal suratlı şerefsiz gözlerini kırpıştırdı. "Paul mü?"

"Peter mı yoksa? Parker? Şu boylarda." Elimle çene hizamda bir yeri gösterdim. "Sarı saçlı."

"Jason Pruitt'ten mi bahsediyorsun?"

"O olmalı." Oğlanı pek de nazik olmayan bir itişle Savannah'dan uzaklaştırdım.

"Gidip şuna bakayım." Şerefsiz benim kıza göz kırptı. "Yanındaki yeri sıcak tut, hemen döneceğim."

"Kimin kardeşi Paul?" dedi yanımdan bir ses.

Lanet olsun, Cal. Hızla arkama döndüm. "Sen ne yapıyorsun?"

"Kutsal Gideon Royal'ın ilgisini cezbeden şeyi görmek istedim." Kocaman ellerini Sav'a uzattı. "Cal Lonigan. Bana Long de."

Sav elini uzattı ve hoşuma gidenden daha uzun bir süre tuttu. "Long mu? Bu gerçeğin tersini ima eden lakaplardan biri mi?"

Dişlerimi sıktım. Diş minelerimden geriye bir şey kalması mucizeydi. Onunla tanıştığımızdan beri azı dişlerimi sıkmaktan başka bir şey yapmıyordum.

"Yoo. Kesinlikle gerçeği yansıtan bir lakap. Royal bana kefil olabilir. Onunla yüzme takımındayız." Eğilip Savannah'nın parmaklarını öptü. "Şimdi, prenses, lakabımın ne kadar gerçek olduğunu göstermek için seni nereye götürebilirim?"

---

* (İng.) Uzun –çı

"O reşit değil," dedim aniden.

"Artık reşidim, seni göt." Sav elini hızla çekti. "On sekizim. Ama bu eyalette, senin de gayet iyi bildiğin üzere, rıza yaşı on altı."

"Uzaklaş, Cal." Ona Long demeyi reddediyordum. "O benim. Kuralları biliyorsun."

Savannah bakışlarıyla âdeta beni kesti. "Ben senin falan değilim."

Cal iç çekti. "Tamam. Tamam. Ama bir sonrakini affetmem."

Gözlerimi Sav'dan ayırmadım. "Aynen öyle yaparsın."

"Ben bir et parçası değilim, Gideon," diye patladı Sav. "Beni avladığın bir kuş gibi damgalayamazsın."

Sözlerini duymazdan geldim çünkü cevabını almak istediğim daha önemli bir şeyler vardı. "Burada ne yapıyorsun?"

Gülümsedi ama bu acı dolu bir gülümseme gibi görünüyordu. "Üniversiteyi ziyaret ediyorum. State'e gelmeyi düşünüyorum."

Bir yanım buna sevinirken diğer yanım itiraz etti. Kendimden zaten nefret ediyordum – bir de üstüne ne kadar sefil bir insan evladı olduğumun hatırlatıcısı olan bu kızın kampüste peşimde dolaşmasına gerek var mıydı gerçekten? Hayır. Yoktu.

"Benimle aynı üniversiteye gitmen senin için acı verici olmaz mı sence?"

"Neden?" diye sordu kayıtsızca. Onu çok iyi tanımıyor olsaydım buna kanardım ama çelik gibi sert gözlerinde acı dolu kıvılcımlar titreşiyordu.

"İkimiz de neden olduğunu biliyoruz. Birbirimizi öldürürüz." Aramıza ne kadar mesafe ya da kişi koyarsak koyalım hâlâ birbirimize çekiliyorduk. Ne kadar çabalarsak çabalayalım geçmişimizi ya da aramızdaki bağı görmezden gelemezdik. Ama bir araya geldiğimizde birbirimize dayanılmaz bir acı yaşatıyorduk.

"Ben zaten ölüyüm. Bunu biliyor olmalısın. Kalbime bıçağı saplayan sendin." Beni iterek yanımdan geçtiğinde, az sonra bir yığın öğrencinin terli bedenlerinin birbirine sürtünmesiyle yitip giden bir sıcaklık ve manolya kokusu dalgalandı.

"Kardeşim, bence bu kız senden pek hoşlanmıyor." Takım arkadaşım ifadesiz bir yüzle arkamda belirdi.

"Gerçekten insan davranışları profesörüsün, Cal."

"Sadece söylüyorum. Onu ilk nerede öldürdün? Yani sormamın sakıncası yoksa tabii?"

"Nerede olabilir?" diye cevaplarken Sav'a bakındım ancak çok karanlıktı ve o bulunmak istemiyordu. "Lisede."

Üç Yıl Önce

"SAVANNAH TUHAF ORTAOKUL çocukları gibiydi. Diş telleri ve kısmen tuhaf bir saçı vardı. Onuncu sınıfta tamamen değişmiş şekilde geldi. Gid'in ona tek bir bakışı yetti, kızı kendine ayırmıştı." – Easton Royal, Kâğıt Prenses.

Üç adıyla bilinen Üçüncü Hamilton Marshall arabamın açılır tavanından, "Son senemiz, G-man. Coşturacağız," diye bağırdı.

Kız arkadaşı Bailey çocuğun kotunun paçasına asıldı. "Otur şuraya, seni aptal. Kafanı uçurtacaksın."

Üç isteksizce tavandan içeriye süzüldü. "Sadece senin için kötü hissediyorum diye oturuyorum, bebeğim. Kellem uçacak olursa hayatın boyunca bu acıyla yaşamak zorunda kalırsın ve ben senin bunu yaşamanı istemiyorum. Senin de, G-man." Arka koltuktan uzanıp omzumu sıvazladı.

Yanındaki Bailey burnundan güldü. "Hah! Rüyanda görürsün. Gideon'la birbirimizin acısını dindirip senin varlığını bile unuturduk."

"Öyle olmayacağını söyle, G-man." Üç dramatik bir şekilde göğsünü yumrukladı. "Sen bir adama bu tür bir yamuk yapmazsın."

"Dostluk kuralları mezardayken de geçerli oluyor mu?" Sadece dalga geçiyordum. Üç'ün kızına uzanacak elimi keser atardım.

Kardeşim Reed yolcu koltuğundan Bailey'ye, "Ben arkandayım, tatlım," dedi. O kadar mayışmıştı ki koltuğun yumuşak başlığından kafasını kaldırmamış, gözlerini dahi açmamıştı.

"Asla olmaz. Dostluk yemini cennette bile geçerlidir ki ben üçünüzü de oradan izliyor olacağım." Üç, iki parmağını gözlerine kaldırıp sonra bize doğrultarak gözünün bizde olduğunu işaret etti.

"Yani en yakın arkadaşın seksenle gittiği hâlde kafanı tavandan dışarıya çıkaracak kadar aptal olduğun için hayatının aşkıyla en yakın arkadaşının sonsuza kadar acı çekmesini istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Bailey.

"Doksanla," diye düzelttim.

"Doksanla," diye tekrarladı Bailey.

Üç kaşlarını çattı. "Ben öyle bir şey demedim."

Reed sırıttı.

"O zaman birbirimizi teselli etmemizi isterdin. Gideon'ın bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşatmasını isterdin çünkü sen benim için her zaman en iyisini istersin."

Sırıtışımı gizledim. Bailey, Üç'ün taşaklarını Prada marka kol çantasında taşıyordu.

"Dıttttt. Süre doldu." Üç eliyle mola işareti yaptı. "Ölmüş olsam bile, en yakın arkadaşımla muhteşem orgazmlar yaşamaktan seni men ediyorum. Sen burada koca G'nin koca S'sine sahip olurken ben ahiretin keyfini çıkaracak değilim."

Pekâlâ, sanırım sadece bir taşağını kaptırmıştı.

"Yabancı biri olması daha mı iyi olurdu?"

"Kesinlikle. Yani bu demek oluyor ki Reed de liste dışı."

Reed başparmağını onaylar şekilde havaya kaldırdı.

Bailey, "Sen biriyle takılmalısın, Gideon. Böylesi daha güvenli," dedi bana.

"Nedenmiş?"

"Çünkü çok büyük bir rekabeti körüklememiş olursun. Easton'ın da artık Astor'a gidiyor olması yeterince kötü. Siz üçünüz kadın popülasyonunun bir şeyler yapabilmesini yeterince

zorlaştırıyorsunuz zaten. Hem ayrıca, düzenli ilişki yaşamak daha sağlıklı. Bulaşıcı hastalıklardan ya da kızın tekinin prezervatifte delik açması endişesinden kurtulursun. Öyle değil mi, Üç?"

"Öyle, bebeğim. Bailey bir yıldır doğum kontrol hapı kullanıyor."

"Çoğu kız öyle," dedi Reed, hâlâ gözlerini açma zahmetine girmeden.

"Ya Abby Wentworth?" diye sordu Üç.

"Ah, hayır." Bailey yakındı.

"Wentworth kızında ne var?" diye sordum, Reed'e bakarak. Birkaç hafta önce Jordan Carrington'ın partisinde onunla takılan Reed'di. "Hoş birine benziyor."

"Tabii ki sana hoş görünür. O kız erkeklerin yanındayken her zaman kibar ve sevimli davranan, onu yalnız yakaladığındaysa aşağılık ve hesapçı biridir." Bailey yüzünü buruşturdu. "Daha da kötüsü, bir kızın ondan yakınması bile kulağa ürkütücü geliyor. Sanki onu kıskanıyormuşuz gibi falan."

Üç, Bailey'yi başından yakalayıp bir öpücük için kendine doğru çekti. "Endişe etme, bebeğim. Onu kıskanman için hiçbir nedenin yok."

"Bunu biliyorum," dedi Bailey, sanki uslu bir köpekmiş gibi Üç'ün başını okşayarak. "Peki ya Jewel Davis? Gayet düzgün bir kızdır."

"Kulağa fena hâlde sıkıcı geliyor," diye cevapladı Reed.

Hakkını yiyemezdim. "Son yılımda kimseyle çıkmak istemiyorum. Ayrılma işlerini daha karmaşık hâle getiriyor."

"Off. Peki." Bailey, Üç'ün ellerinden kurtulup kollarını göğsünde kavuşturdu.

Üç bana yardım için yalvaran bir bakış attı. Bailey'nin öfkelenmesinden nefret ediyordu. İç çekerek, "Bu akşam için plan nedir?" diye sordum.

Bailey hemen doğruldu. "Dokuzda Rinaldi'de buluşalım ve dondurma yiyelim."

"Olur."

"Benim işim var," dedi Reed.

Yemişim işini. Kesin dövüşmek için rıhtıma gidecekti.

Üç bana acı dolu bir bakış daha atmadan Bailey'ye söz vererek, "Ben orada olurum," dedim.

Bailey telefonunu eline alıp haberi arkadaşlarına mesaj atmaya başladı. "Özel bir isteğin var mı? Emilia, Sasha, Jeannette?"

"Jeanette, Dan Graber'la çıkmıyor muydu?" dedi Üç. "Geçen hafta Corner Mill'in iskelede verdiği partide ikisini yiyişirken gördüm."

"Gerçekten mi? Bilmiyordum." Telefonuna not aldı. "Montgomery kızlarına ne dersin?"

"Kızlar mı? Ben sadece Shea olduğunu sanıyordum ve teşekkürler, kalsın." Ürperdim.

"Shea'nın nesi var?" diye sordu Bailey.

"Jordan Carrington'la takılıyor. O kızın çevresindeki biriyle yatacağıma çükümü keserim daha iyi."

"Jordan hakkında böyle düşündüğünü bilmiyordum. Yani yılanın teki olduğunu elbette biliyorum ama erkeklerin onun harika memeleri ve poposundan başka bir şeyini gördüğünü bilmiyordum."

"Hey, ya ben?" diye itiraz etti Üç. "Beden eğitimi dersinde beni elle taciz ettiğini sana anlatan bendim. Hâlâ bunun travmasını yaşıyorum."

Üç, bir doksan beş boylarında beton gibi biriydi. Onun minik Jordan Carrington'dan korkuyor olması şaka gibiydi. Louisville'e tam futbol bursuyla kabul edilmişti. Tabii ki Bailey de oraya kaydolmuştu. Malına sahip çıkmalıydı.

"Bu yüzden bana sahipsin, bebeğim." Üç'ün omzunu sıvazladı. "Pekâlâ, davetli listesine geri dönelim. Montgomerylere evet mi diyorsun, hayır mı?"

"Peki, nasıl istersen öyle olsun. Umurumda değil." Bu kızlardan herhangi biriyle yatacak falan değildim. "Kimi istersen onu davet..."

Ve işte onu o anda gördüm.

2

Savannah

Üç Yıl Önce

SİYAH RANGE ROVER okulun otoparkına girerken ablamın koluna yapıştım.

"Ahh, canımı acıtıyorsun," diye çığlık atarak elimden kurtuldu.

Neredeyse öne doğru düşecektim. Aceleyle doğruldum. "Buraya geliyor," diye tıslayıp saçlarımı düzelttim.

Shea ellerimi çekip uzaklaştırdı. "Bu sabah sana ne dedim? Sakin davran. Gideon Royal günde yüz tane kızın üzerine atlamasına alışkın. Aralarından sivrilmek istiyorsan o yokmuş gibi davranmalısın yoksa kırıntılar için yalvaran sürüden biri olursun." İç çekti. "Tanrım, bu çok utanç verici."

"O zaman git," diye söylendim yarım ağız. Onun burada durup beni eleştiriyor olması zaten çok az olan özgüvenime pek yarar sağlamıyordu.

"Seni bırakamam. Korumam gereken bir itibarım var ve senin bunu yıkmana izin vermeyeceğim." Kolunu benimkine doladı. "Şimdi gülümse ki insanlar Montgomery ailesinin birbirini ne kadar sevdiğini anlasın."

"Biz zaten birbirimizi seviyoruz, seni salak. Ayrıca ben kamera arkasında olacağım, önünde değil," diye belirttim, yazmak ve yönetmekle ilgili tutkumu ona hatırlatarak.

"Neyse ne." Ancak yanıma sokuldu ve bu sözsüz cesaretlendirme, kaygımı katlanılabilir bir seviyeye indirdi.

Arabayı her zamanki gibi Gideon kullanıyordu. Bugün Reed de onunla beraberdi ama arkadaki diğer iki kişiyi tanımıyordum.

"Gideon'ın yanındakiler kim?" diye sordum.

"Üç ve onun kız arkadaşı Bailey," dedi Shea, solumuzdaki bir grup kıza el sallayıp sahte bir şekilde gülümseyerek. Birkaçına havadan öpücük atıp onları hafifçe kucakladı – çok yakından değil çünkü aksi takdirde kıyafetleri kırışır, makyajları bozulurdu.

Ama artık bunu anlayabiliyordum. Bu sabah yüzüme bin kat makyaj sürmek için bir saatimi harcamıştım. Yalnızca dudaklarımda bile üç farklı renk vardı. Renk geçişi, demişti Shea bana. Bu etkiyi yaratabilmek için bir YouTube videosunu beş saat boyunca tekrar tekrar izlemiştim. İstemsizce dudaklarımı birbirine sürttüğümde yan tarafımdan sert bir şekilde dürtüldüm.

"Rujunu mahvedeceksin," diye mırıldandı ablam.

Dudaklarımı ayırdım.

"Şimdi de balık gibi görünüyorsun."

Dudaklarımı şiddetle kapattım.

Shea iç çekti. "Bu iş olmayacak. Ah, kahretsin."

"Ne?" Aşağıya doğru üniformamı süzdüm. "Üzerimde leke mi var? Çoraplarım mı eşit durmuyor?"

"Hayır. Hedef sağında. Gülümse," diye emretti. "Günaydın Jo! Tali!"

"Shea!" İki kız yanımıza koştururken yüksek topukluları kaldırımda sertçe tıkırdıyordu.

"Jo! Kabanına bayıldım. Bu... J. Crew mu?" diye sordu Shea, sahte gülümsemesi en üst noktaya ulaşmıştı.

Tali ve ben bu hakarete hayretle tepki verdik.

Jo'nun gözleri kısıldı. "Sıradan insanlarla çok fazla vakit geçirmekten artık kaliteli markaları tanımaz mı oldun yoksa? Bu

Fendi!" Tali'yi bileğinden yakaladı. "Hadi gidelim. Çöp tenekelerinin yakınında yürümekten hoşlanmıyorum."

Jo hışımla giderken Tali'yi de peşinden sürükledi.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordum. Çatışma başlamadan bitmişti bile ve ben kimin kazandığını bilmiyordum.

"Uyarı. Hedef yaklaşıyor," diye cevapladı Shea. "Ve bu, rakipten kurtulmaktı. Jo bir penisin neye benzediğini öğrendiği günden beri Gideon'ı istiyor."

"Ah. Şey, teşekkürler o zaman?" Sanırım ablam kazanmıştı. Ne garip bir çatışmaydı.

Narince burnunu çekti. "Büyük balığı mı avlamak istiyorsun? O zaman bütün diğer yemlerden kurtulman lazım." Ve sonra bir elini sallayarak Gideon'ı selamladı. "Günaydın..."

Fakat o Gideon'ın dikkatini çekemeden bir kız Royallara ulaştı.

"Ah, Tanrım, o olmaz," diye mırıldandı Shea tiksintiyle.

"O olmaz" dediği Jordan Carrington'dı. Eğer Astor Park –ya da benim deyimimle Azgın Park– avcılarla doluysa Jordan da etraftaki en büyük tehlikelerden biriydi. Shea bana Jordan'ın okuldaki ikinci günde, son sınıfların en popüler kızı olan Heather Lange'le kavgaya tutuştuğunu anlatmıştı. İkisi birbirine girmiş ve ettikleri hakaretler orada olmadığım hâlde onlar adına utanmama neden olmuştu.

Heather Lange, Şükran Günü'nden sonra Astor'dan ayrıldı ve bir daha da geri gelmedi. Sanırım babası işini kaybetmiş ve eğitim masraflarını karşılayamaz olmuştu. Heather'ın ayrılışını Jordan'a bağlamamıştım, ta ki babam Shea ve bana Jordan Carrington'a karşı kibar olmamız için garip bir nutuk çekene kadar.

Neden? diye sorduğumu hatırlıyorum.

Çünkü o kindar pisliğin tekiydi ve babasını parmağında oynatıyordu.

O günden sonra Shea buna uydu ve sanki Jordan mucizeler yaratıyormuş gibi davranmaya başladı, yani Jordan'ın kıyafet-

lerime, çantalarına ve ayakkabılarına laf etmek asla yoktu. Ve kesinlikle o pirananın Royal oğlanlarına saldırmasının önüne geçmek de.

"Günaydın Gid, Reed," dedi şakıyarak.

"Ne sürtük ama." Shea yine bileğimden yakaladı ve beni sürüklemeye başladı. "Hadi gidelim."

Topuklarımı yere yapıştırdım. "Hayır. Neden gidiyoruz?"

"Jordan'a meydan okumanın anlamı yok. Bekleyelim ve geriye hangi Royal'ı bırakacağına bakalım."

"Hayır." Bileğimi bükerek kurtardım. "Ben herhangi bir Royal'la ilgilenmiyorum. Ben Gideon'ı istiyorum."

Shea geri adım attı. "Bu bir restoran değil. İçeriye girip onlardan istediğini sipariş etme şansın yok."

Ona kötü kötü baktım. "Jordan'ın yaptığı tam olarak bu değil mi? Hangi Royal'ı istediğine karar vermek?"

"Sen Jordan değilsin."

"Çok haklısın, değilim ama kendimi tanıştırma fırsatı bile bulmadan pes etmek için sabahın beşinde uyanıp iki saat saçımı düzleştirip makyaj yapmadım." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Shea mağdurmuş gibi derin bir iç çekti. "İyi, ama eğer Jordan peşine düşerse seni tanımıyorum." Sonra çenesini kaldırdı, blazerının uçlarını çekiştirdi ve yüzüne en seçkin gülümsemesini yerleştirdi.

"Bayview güzellik yarışmasında gibi görünüyorsun."

"Kapa çeneni ve gülümse, seni aptal," dedi dudaklarını bile kıpırdatmadan. "Bize doğru geliyorlar."

Arkamı döndüm ve neredeyse düşüyordum. Haklıydı. Gideon sadece birkaç adım ötedeydi. Okul ceketinin ve gömleğinin altındaki tişörtün üzerine tam oturduğunu hayranlıkla takdir edebileceğim kadar yakınımdaydı.

Üç, onu eğlendiren bir şeyler söylüyordu. Ağzının köşesi kıvrıldı. Üç'ün kız arkadaşı koluna bir tane vurdu. Gideon bir elini burnuna doğru götürerek gülüşünü sakladı ancak Bailey kıkır-

dadığını duydu ve ona da hafif bir şaplak indirdi. Gideon onu yakalayıp kolunun altına sıkıştırdı.

"Tanrım, kız çok şanslı," diye iç çektim.

"Aynen," diye katıldı Shea.

Üç, Bailey'yi Gideon'dan yaka paça uzaklaştırıp sahte bir öfkeyle bir şeyler söyler ve Gideon masumca ellerini havaya kaldırırken ikimiz durup onları izledik. Tüm bu süre boyunca Jordan grubun etrafında dolaşıyordu ve içlerinden sadece Reed ona birazcık ilgi gösteriyordu.

Belki de Jordan rakip falan değildi. Gid ona biraz bile ilgi göstermiyordu. Tanrım, çok yakışıklıydı. Güneş ışıkları onun o mükemmel bedenini kusursuz bir sonbahar arkaplanıyla sarmalamak için sanki onu takip ediyordu. Ona tüm gün baka–

Gözümün önünde bir karartı belirdi.

"Hey, Shea," dedi karartı. "Kim bu?"

Başımı karartıya doğru çevirdim ancak o da hareket etmişti. Kaşlarımı çatarak son sınıflardan Aiden Crowley'nin köşeli çenesine ve yanındaki yardakçıları Salak ile Avanak'a baktım.

"Kız kardeşim." Shea saçını omzunun üzerine savurdu. "Savannah, bu Aiden Crowley."

"Evet, biliyorum. Tanıştığıma memnun oldum." Hâlâ Gideon'ı görmeye çalışarak elimi uzattım. Kahretsin, Aiden salağı yüzünden bizi pas geçecekti.

Aiden'ın parmaklarımı avucunun içine aldığını da bana iyice yaklaştığını da zar zor fark ettim. "Vay be. Minik Savannah Montgomery kocaman kız olmuş. Seni en son gördüğümde diş tellerin olduğuna yemin edebilirim... ve saçların da farklıydı?"

"Bir saç düzleştiricisi ve makyajın ortaya ne kadar harika bir iş çıkaracağına şaşırırsın." Bu tatlı ama zehirli ses Jordan'a aitti.

Önümüzde durduğunda donup kaldım. Bana ürkütücü şekilde dişlerini göstererek gülümsediğinde buna tahammül etmek zorunda kaldım çünkü Gideon da durmuştu.

"İkinci sınıfların kokusunda kötü olan şey ne biliyor musun?" dedi Jordan. "Kaliteli bir şişe parfüm bile bunu bastıramıyor."

"Hepimiz bir zamanlar öyleydik," diye çıkıştı Bailey.

"Ama Jordan daima gül gibi kokardı, değil mi?" dedi Aiden.

Gideon elinin içine doğru, *"Saçmalık,"* diye öksürdü.

Jordan, kolunu Aiden'ınkine geçirirken Gideon'a kötü bir bakış fırlattı. "Sen öyle diyorsan öyledir, Addy."

Addy mi? Shea'ya bir kaşımı kaldırdığımda mideme bir dirsek daha yedim. Kahretsin. Bunu yapmaya devam ederse nasıl dik durabilirdim ki? Onu kimseye çaktırmadan hafifçe kenara ittim.

Boğuk bir homurtu dikkatimi çekti. Baktığımda Gideon'ın bize gülümsediğini gördüm.

"İkinizin kardeş olduğunu söyleyebilirim," diye yorumda bulundu. "Bana kardeşlerimle beni anımsattınız."

"Evet, şey, onlarla yaşanmıyor ama annen onları öldürmene de izin vermiyor." Uzanıp ablamın saçlarını karıştırdım.

"Kes şunu." Elimi vurarak uzaklaştırdı ve bana ölümcül bir bakış attı.

"Evet, kardeşler işte. Dünyanın en iyi şeyi değiller mi?" Gideon göz kırptı.

Kalbim patlayacak gibi oldu. "E-e-en iyisi," diye kekeledim.

Yanımdaki Shea inledi. Herkes sırıtıyordu. Jordan dışında herkes.

O gülmek yerine gözlerini devirdi ve diğer kolunu Gideon'ın koluna doladı. "Hadi çocuklar," dedi grubu bizden uzaklaştırarak. "Bir parti vermeyi düşünüyorum ve bana ne kadar alkole ihtiyacım olabileceğine dair yardımcı olur musunuz acaba diye merak ediyordum. Babamın Kendrick Lamar'ın menajeri ile çalıştığını biliyor muydunuz? Belki Sonbahar Balosu'nda onu sahneye çıkarırız."

Gideon birden canlandı. "Kendrick Lamar mı? Bu harika olurdu, Jordan."

"Değil mi? Şarkıları çok ilgi çekici." Konuşmasının geri kalanı Shea'yla duyamayacağımız kadar kısık sesliydi.

"Kendrick Lamar'ı gerçekten de tanıyor mu?" diye merakımı yüksek sesle dillendirdim.

"Belki? Kim bilir?" Shea döndü ve ceketimin yakasını düzeltti. "Orada sonuna kadar iyi iş çıkardın. Ama lütfen Gideon'ın yakınlarındayken doğru düzgün cümleler kurmaya çalış. Kimse bir aptalla çıkmak istemez."

Yanaklarım ısındı. "Teşekkürler, Shea."

Alayımı görmezden gelerek hafifçe yanaklarıma vurdu. "Rica ederim. Hadi içeri girelim."

Döndük ve Jordan'la Royalları okula doğru takip ettik. Merdivenlerin dibinde Jordan'ı tek başına kenarda dikilirken bulduk, telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Yanından tek kelime etmeden geçmek istiyordum. Benim fikrime göre, ayıyı dürtmenin âlemi yoktu ama Shea durdu.

"Selam Jordan."

Jordan'ın başı hafifçe kalktı, bize bakacak kadar değil ama varlığımızı fark ettiğini belirtecek kadar.

"Shea, kardeşine söyle sarkıttığı dilini ağzına geri soksun. Giddy'nin ayakkabılarına salyasını akıtıyordu."

"İletirim," diye cevapladı Shea duygusuz bir sesle ve ağzımdan bir hakaret çıkmadan beni çekiştirerek merdivenlere yöneltti.

Okulun kapıları arkamızdan kapanınca, "Giddy mi?" diye sordum inanamayarak.

"İnsanı kusturmaya yeter," diye katıldı Shea. "Ama öyle işte. Jordan hep zirvededir. Onu sakın kızdırma yoksa bu senin için kötü olur."

Azgın Park tam da düşündüğüm gibi bir kâbusa dönüşmüştü. Bir elimi dümdüz olan saçlarımdan geçirdim.

Bu okul Güney'in en iyi ailelerine mensup birkaç yüz çocukla doluydu. En iyi aileler derken parası olanları kastediyorum. Ancak burada bile bir hiyerarşi vardı. Servetlerinin kaynağını kimsenin sorgulamak istemediği atadan varlıklı olanlar vardı. Yine sıklıkla kirli işlerden edinilen varlıklarıyla sonradan zengin olanlar vardı. Bir de burslu öğrenciler vardı ki onlar da ya zengin biriyle evlenmeye ya da kendi boktan miraslarını yaratmaya

uğraşıyordu. Yani kısacası, buradaki herkes diğerinin ekmeğini yemeye çalışıyordu.

Bu, ortaokuldan beri bu şekildeydi. Sanırım soyağaçlarımızın ne kadar geçmişe gidebildiğine bağlı olarak ayrıştırılabileceğimizi ilk o zaman fark etmeye başlamıştık.

Shea ve ben, toprak sahibi olan Royalların aksine, üretimden kazanılan parayla sonradan zengin olmuştuk. Atadan zengin olan –yani en azından gerçekten parası olan– çok az aile kalmıştı. Sanırım bu yüzden o kadar çok kız beş Royal kardeş için yanıp tutuşuyordu. Bu, aile ağaçlarını süslemek için bir fırsattı.

Ama benim Gideon Royal'a âşık olma nedenim bu değildi. Onun harika biri olması da değildi. Uzun boyu, koyu renk saçları ya da uzun kaslı vücudu çekici olmadığından değil ama sebebi tüm bunlar değildi.

Sebebi, Gideon Royal'ın çok soğuk olduğuna dair yapılan tüm dedikodulara rağmen, en çok ihtiyacım olduğu anda bana kibar davranmasıydı. O anı asla unutmayacaktım. Kalbimi o zaman çalmıştı ve daima ona ait olacaktı.

Şimdiyse onun kalbini çalmanın bir yolunu bulmak için bir yılım vardı.

3

Gideon

Günümüz

ÖĞRENCİ EVİNDEKİ IŞIKLAR, üflenen mumlar gibi tek tek sönmeye başladı. Bira kutusunu dudaklarıma götürdüm. Savannah o odalardan birindeydi; üzerini çıkarıyor, dişlerini fırçalıyor ve yorganın altına giriyordu. Yatakta her zaman şort ve askılı giyerdi. Çıkmaya başladıktan sonra benim spor kıyafetlerime el koymuştu.

Şu anda ne giydiğini merak ediyordum. Kimin kıyafetlerinin içinde uyuduğunu.

Onun kızaran yanaklarını ve çıplak omuzlarını kaç erkeğin gördüğünü merak ediyordum. Acaba kaçı çıplak belinde parmaklarını gezdirmiş ve titrerken vücudunun yankısını hissetmişti?

Parmaklarım bira kutusunu daha sıkı kavrarken havayı ezilen metal sesi doldurdu.

"O kız hoş görünümlü bir hayalet," dedi Cal arkamdaki kaldırımdan gözetleyerek.

Teneke kutuyu bırakıp kaldırımda arkadaşım yanına oturdum. "En iyisi."

Savannah okulun ilk günü gözüme çarpmıştı. Ama dikkatimi çekme nedeni görünümü değildi. Gözlerinde zar zor bastırdığı keyifti. Onun için her yeni gün heyecan verici bir maceraydı. Yani ben onu incitene kadar öyleydi.

"Seni terk mi etti?"

"Öyle bir şey."

Anlayışla mırıldandı. "Kötü bir ayrılık olmalı. Bu yüzden mi buradaki herhangi bir kızla takılmıyorsun?"

Hem o hem de seksten nefret etmeye başlamam yüzündendi ama bu, Cal'le bile konuşmak istemediğim bir konuydu. Kampüste kız kovalamayla ilgilenmememin nedenini kalp kırıklığına bağlamak daha kolaydı.

"Evet, o yüzden," diye onayladım. Bir kutu daha kaptım ve büyük bir yudum aldım.

O da kendi içkisini bitirdi ve sokağın yukarısındaki marketten aldığımız kasadan bir kutu da o kaptı. "Gey olduğuna dair söylentiler vardı."

"Biliyorum." Üniversitedeyken her boş ânınızda bir kıza çakmıyorsanız kesin geydiniz. İnsanlar böyle ikili bir düşünce yapısına sahipti. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Yok be. Bunun uydurma olduğunu biliyordum. Çünkü bir kere bile benim harika popoma bakmadın."

"Bu doğru değil." Evdeki pencereleri saydım ve Sav'ın hangi odada yattığını merak ettim. "Popona pek çok defa göz attım. Yanakları eğri."

"Ne!" diye çığlık attı. "Hiç de bile." İncelemek için poposunun bir tarafını yerden kaldırdı.

Birama doğru kıkırdadım. "Sol yanağı sağdan daha çok hareket ettiriyorsun."

"Bunu görmem gerek." Ayağa kalktı ve bana telefonunu uzattı. "Bir fotoğrafımı çek."

"Fotoğrafımı derken kıçının fotoğrafını mı demek istedin?"

Kıçını yüzüme doğru uzattı. "Evet, kıçımı." Bir eliyle sol ya-

nağa vurup diğeriyle kapüşonlusunu kaldırdı. "Popomun farklı boyutlarda olması imkânsız."

"Kıçının fotoğrafını falan çekmeyeceğim, Cal." Poposunu yüzümden ittim. Görüşümü kapatıyordu. Bir ışık daha söndü.

"Nedenmiş? Bilmem gerek," diye ısrar etti. "Sürekli aklıma takılacak."

"Kot pantolonun engel oluyor. Fotoğrafta pantolonun dışında bir şey göremeyeceksin."

"İyi." Kemerini çözmeye başladı.

"Yüce Tanrım, Cal. Ne yapıyorsun lan!" Uzanıp kot pantolonunun arka kısmını yakaladım ve yukarıya çektim. "Bu saçmalık için ikimiz de yeterince sarhoş değiliz."

Sokağın karşısındaki ön kapı açıldı. Cal'le birlikte donup kaldık. Bir siluet kapıdan çıktığında nefesim kesildi. Kız yürümeye başlayınca nefesimi verdim. Savannah değildi. Karanlıkta bile o olmadığını anlayabiliyordum.

O olsaydı hava değişirdi. Tenim gerilir, nefes almakta zorlanırdım. Yıldızlar daha bir parlar, karanlık gökyüzü daha az kasvetli hissettirirdi...

Hayır. Bu Savannah değildi.

Takım arkadaşımız Julie Kantor'du.

"Siz ikiniz sokak lambasının altına doğru kayar mısınız? Doğaçlama gelişen pornonuzu çekmeye çalışıyoruz ama ışık kötü," diye seslendi bize yaklaşırken.

Cal bir eliyle hâlâ kot pantolonunun kemerini kavramışken diğeriyle onu selamladı. "Julie! Senin objektif bakış açına ihtiyacımız var." Arkasını dönüp poposunu kıza doğru salladı. "Sence yanaklarım farklı boyutlardalar mı?"

Bir bira açıp kıza uzattım. "Cevaplamazsan pantolonunu indirip senden fotoğrafını çekmeni isteyecek."

"Buna engel olacak değilim," dedi kız keyifle ve bir elini öğrenci birliği evinin önüne doğru salladı. "Ama dediğim gibi, ışığın altına gidin ki kız kardeşlerim de iyice görebilsin. Görecek kimse olmadan teşhir etmenin anlamı yok."

"Gerçekten mi?" Cal bir an için aklı karışmış göründü.

Başımı şiddetle iki yana salladım ama onu çoktan kaybetmiştim. Julie pantolonunu çıkarmasını söylemişti ve o genellikle bu kız ne söylerse yapardı çünkü Julie onun yörüngesine girdiğinde aklı başından giderdi. İkisi çoktan çıkıyor olmalıydı. Bana Üç ve Bailey'yi hatırlatıyorlardı.

"Hayır, tatlım," diye iç çekti Julie. Gelip kaldırımda yanıma oturdu ve yanındaki boş yere vurdu. "Kıçın gayet normal. Otur."

Cal tereddüt ettiyse de tahmin edildiği üzere kendini kızın yanına bıraktı.

"Başkanımız polisi arayarak evin etrafında şüpheli bir kişinin dolandığını ihbar edecekti ama ben ona senin çoktan zalimce ve alışılmadık bir cezaya çarptırıldığını söyledim," diye bilgilendirdi beni Julie.

"Öyle mi?" Arkama yaslandım ve pencerenin önündeki karanlık şekillerden hangisinin Sav olduğunu anlamaya çalıştım. Lanet olsun, seneye gerçekten benim üniversiteme başladığında ne yapacaktım? Muhtemelen bir çadır kurup öğrenci birliği evinin kapısında yaşayacaktım.

"Yarım saattir burada oturmuş Cal'le beraber içiyor ve eski sevgilinin gölgesine özlemle bakıyorsun."

İnkâr etmeye çalışmadım bile. "Doğrusu hangi odada olduğunu anlayamadım, bu yüzden tam olarak gölgesine bakmıyordum. Ama hangi odada kaldığını göstererek bana yardımcı olabilirsin..."

"Neden? Kale duvarlarına tırmanıp ejderhaya tepeden bakmayı mı planlıyorsun?"

"Bu ejderha sizin birlik anneniz ya da başkanınız mı oluyor?"

"İkisi de değil." Julie güldü ve birasından bir yudum aldı. "Ejderha, Savannah'nın kendisi oluyor. Ben evden çıktığımda burnundan ateş püskürüyordu."

"Demek öyle? Hoşuma gitti." Birayı tutuşum gevşemişti. Ya da belki de göğsümü sıkan ipler çözülmüştü.

"Eski sevgilinin öfkeli olması seni mutlu mu ediyor?" diye sordu Cal.

"Sav iki yıldır buz gibiydi. Şimdi öfkeli olduğunu duymak hoşuma gitti. Bu hâlâ umursadığını gösterir."

"İşler öyle yürümüyor," diye itiraz etti arkadaşım. "Senin onu mutlu etmen gerek, öfkelendirmen değil. Öfkeli insanlar ayrılırlar ve bir daha barışmazlar. Ebeveynlerim birbirinden nefret eder, zaten bu yüzden boşandılar." Julie'ye döndü. "Öyle değil mi?"

Kız hafifçe omuz silkti. "Muhtemelen öyle. Belki bizim oğlan hayal görüyordur ya da belki, içeride kendi sikini emen sik kafalı pislik köpekler lordu hakkında atıp tutan kız gerçekten de onu umursuyordur."

İki soytarı birbirlerine bakıp aynı anda, "Yok be," deyip kahkahayı koyverdiler.

Cal kendine geldiğinde, "İnsanın kendi sikini emebilmesi harika olurdu ama. Sanırım o zaman evden hiç çıkmazdım. Bu beni gey yapmazdı değil mi? Ya da ensest?"

Julie gözlerini devirse de kolunu ona doladı. "Bu sadece mastürbasyon olurdu."

"Ah, doğru. İyi dedin."

Alnımı bira kutusunun kenarına yasladım. Bu çocuğun gerçekten bir ilişkiye ihtiyacı vardı.

"Ee, Savannah'yla lisedeyken ciddiydiniz herhalde?" diye sordu Julie.

"Evet."

"İçerideki kızların kaçının bunu duyduğu için rahatladığını bilemezsin. Etrafta gey olduğuna dair söylentiler dolanıyordu. Biseksüelsen en azından bir şansları var demektir."

Cal'in eli havaya kalktı.

Julie iç çekti. "Evet, Cal?"

"Çocuk bir kıza takılı kalmışsa diğerlerinin bir şansı olduğu nasıl söylenebilir ki?"

Aslında bu güzel bir soruydu. Julie soruyu cevaplarken başımı yana eğip ona baktım.

"Diğer kızlar, o kıza takılı kalmayı bıraktığında senden iyi erkek arkadaş olacağını fark etti. İçerideki herkes senin ne kadar romantik olduğun ve bir kızı sevmeyi gerçekten bilen tek erkek olduğun konusunda iç geçirip duruyor. Bu tür kör bir bağlılık çok nadirdir."

"Sevmeyi bilen biri olduğumu düşünüyorsanız, sizin yurttakilerin hepsinin düşünme yetisinden endişelenmeye başlarım. Bilseydim burada oturuyor olur muydum?" Elimle kaldırımı gösterdim.

"Karşılıksız aşk en romantik olandır," diye açıkladı.

Başının üzerinden Cal'le ben şaşkınlıkla bakıştık.

"Burada beni azat edecek tek bir kişi var," dedim Julie'ye.

"Siz ikiniz ayrılalı yıllar geçmedi mi? Savannah dedi ki..." Dudağını ısırdı ve bakışlarını kaçırdı.

Kolunu tuttum. "Sav ne dedi?"

Başını iki yana salladı. "Söyleyemem. Bu kız arkadaşlık kurallarına aykırı."

"Saçmalık," diye itiraz etti Cal. "Biz takım arkadaşıyız. Takım arkadaşları önce gelir."

"Aynen," diye katıldım. "Takım arkadaşları önce gelir. Birinci Sınıf Cuması antrenmanlarımızda *Küçük Denizkızı* film müziklerini tekrar tekrar çalmana izin verdiğimizi hatırlıyor musun?"

"Hatırlatma şunu," diye inledi Cal. "Lanet şey kulak tırmalıyordu."

Julie kollarını kocaman açarak, "Denizkızlarının olduğu yerde olmak istiyorum," diye şarkı söylemeye başladı. "Görmek istiyorum, onları yüzerken görmek istiyorum, çırparken..." Sözleri unutmuş gibi yanağına vurdu. "Ne diyorduk onlara? Ah, yüzgeçlerini!"

Sözlerin devamını getiremeden Cal bir elini ağzına kapattı. "Bu geceden sağ çıkacak kadar biramız yok." Bana döndü. "Çabuk. Hemen başka bir şarkı söylemeye başla."

"Hayır. Bana borçlusun, Julie," diye ısrar ettim. "Savannah ne dedi?"

İç çekti ama sonunda teslim oldu. "Yıllar önce ayrıldığınızı ve evdeki herhangi biri seni istiyorsa alabileceğini söyledi."

Bu bir tokat gibiydi. Tekrar eve baktım. Savannah'yı okulumda görmek beni allak bullak etmişti. Bu konuda bir şeyler yapmadığım sürece yola gelmeyecekti. O hâlâ Astor Hazırlık Okulu'nda bense üniversitedeyken, benden vazgeçmemiş, buraya yanıma gelecekmiş ve üniversiteden sonra kendi hayatımızı kuracakmışız gibi davranmak kolaydı. Ama bu gece, kaçındığım bazı acı gerçekler ortaya çıkmıştı. Sav muhteşem bir kızdı ve kalbini tekrar bulup onu başka birine vermesi an meselesiydi.

Ancak bu doğru olamazdı çünkü onun kalbi bana aitti. On beş yaşındayken bana vermişti ve ben de geri vermemiştim. Bunu bilmesi gerekiyordu.

"Telefonunu çıkar ve ona dışarıya gelmesini söyle," diye emrettim.

Julie gözlerini devirdi. "Neden öyle bir şey yapacakmışım?"

"Çünkü sen romantik birisin."

"Değilim."

"Julie, sen bize çorapların belirli eşleri olduğuna, o eşlerin birbirlerine ait olduklarına ve farklı bir çorabın tekiyle eşleştirilemeyeceğine çünkü bunun evrenin dengesini bozacağını dair hikâyeler anlatıp durursun."

"Sen şimdi Savannah'yla ruh eşi olduğunuzu mu söylüyorsun?"

Elimi kaldırdım ve ortaparmağımı işaretparmağımın üzerine bindirdim. "Biz birbirimiz için yaratılmışız ama hayat şartları bizi ayırdı. Bunca üniversite arasından benim okulumu ziyaret ediyor olması bile kaderin apaçık bir cilvesi. Gerçek aşkın önünde duran kişi olmak ister misin?"

İç çekti ve telefonunu çıkardı. "Siz çocuklar için yaptığım şeylere bakın." Telefonunda bir tuşa bastı. Kalbimin atışı hızlanmıştı. "Selam Lou, Demir Bakire'yi dışarı gönderir misin? Gideon Royal az önce bir beyanda bulundu."

Ayağa kalkıp ön kapıya doğru yürümeye başladığımda kapı

açıldı ve bir kız dışarıya itildi. Kapıdaki kızlardan biri ona ikilemesi için işaret etti ve kapı Sav'ın suratına kapandı. Bana bir bakış attıktan sonra kapıyı yumruklamaya başladı.

"Beni içeri alın!" diye bağırdı. "Burada bir sapık var!"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hainler. Yerinde olsaydım başka bir eve geçmek isterdim."

Beni görmezden gelerek kapıya vurmaya devam etti. Neyse ki evdeki kimse cevap vermedi. Birkaç kız pencereden gözetliyordu. Savannah tiksintiyle homurdanırken ben de onlara dostça el salladım. Bir dakika kadar nafile yalvarışın ardından bana döndü. Gözlerinden öfke fışkırıyordu. Nabzım biraz daha hızlı ve daha yüksek sesle atmaya başladı. Şu anda çok ateşli görünüyordu.

Ona uzandım ama elime vurarak beni uzaklaştırdı.

Sokağın karşısında Julie ve Cal şaşkınlıkla açılmış gözlerle bizi izliyordu.

"Taşaklarını tekmele," diye bağırdı Julie.

"Hayırrrrr!" diye çığlık attı Cal ve aynı anda hem Julie'nin ağzını hem de kasıklarını kapatmaya çalıştı.

"Bunu herkesin içinde yapabiliriz ya da başka bir yere gideriz." Sokağın karşısına anlamlı bir bakış attım.

"Aptal Deltalar." Giriş kapısındaki metal parmaklığı tekmeledi. Bana kötü bir bakış attı ama sadece birkaç seçeneği olduğunun farkında olacak kadar zekiydi. "Peki, nereye?"

Odama? Özel bir adaya? Mars'a? Bizden başka kimsenin olmadığı bir yere? Bunların hiçbirini seçmeyecekti.

"Yakınlarda Bean kafe var." Başımla arkasını işaret ettim. "Yirmi dört saat açık oluyor." Gözlerinde titreşen hayal kırıklığı mıydı? Kaşlarımı kaldırdım. "Ya da istersen bana gideriz."

Ellerini kapüşonlusunun ceplerine soktu. "Bean kafe olur."

Sav kaldırımda hızlıca yürümeye başladı. Sanırım o hayal kırıklığını hayal etmiştim.

Birkaç adımda onu yakaladım ve yönlendirmek için bileğinden yakaladım. "Bean bu tarafta." Karşı istikameti işaret ettim.

"Doğru." Silkinerek elimden kurtuldu ve kaldırımda aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalıştı, o kadar ki artık çimlerden yürüyordu. Onu yakalama dürtüme yenik düşmemek için ellerimi ceplerime soktum.

"Bu akşam başka hangi evlere gittin?" diye sordum havadan sudan konuşuyormuşum gibi davranarak. Bütün kardeşlik birlikleri yıl sonu partileri veriyordu.

Birkaç tane saydığında kaşlarımı çattım. Her durakta yüzlerce aç erkek vardı.

"Onların birkaçına gittim. Seni görmedim." Aslında ev ev aramaya çıkmış ama onu tekrar bulamamıştım, bu yüzden orada kaldığını duyduğum öğrenci birliği evinin önünde kamp kurmuştum. İyi bir plan olduğu ortaya çıkmıştı. Bunu olumlu bir işaret olarak görüyordum.

"Çok uzun kalmadım." Sessizleşti ve sonra, "Julie'ye beni evden atmalarını sağlayacak ne söyledin?" diye sordu.

"Gerçeği."

"Ne? Beni aldattığını mı? Bana yalan söylediğini mi? Yoksa beni kullandığını mı?"

"Senin benim gerçek aşkım olduğunu."

Aniden durup bana döndü. Ben de durdum. Eli hızla savruldu ve bana sert bir tokat attı. Uzanıp yanağımı tuttum.

"Bunun için üzgün değilim," dedi kızgınlıkla.

Yüzüme usulca bir gülümseme yayıldı. Yanağım yanıyordu ama yıllardır ilk defa canlı hissediyordum. Benden nefret ediyor olabilirdi ama Tanrım, o çok ama çok ince çizginin hemen diğer tarafında sevgi yattığı anlamına da geliyordu.

Yanağımı ovuşturdum. "Tekrar görüştüğümüze sevindim, bebeğim."

4

Gideon

Üç Yıl Önce

"SÖYLEDİKLERİMİ GERİ alıyorum. Montgomeryleri kesinlikle davet etmelisin." Bir kez daha Savannah'yı görme umuduyla koridora göz attım. Burada değildi çünkü ben son sınıftım, o ise ikinci sınıftı. Yani onun dolabının olduğu sıra, binanın diğer ucundaydı.

"Jordan Carrington'ın yanında dolanan biriyle takılmayacağını söylemiştin," diye hatırlattı Bailey.

"Takılmayacağım da."

Kaşları şaşkınlıkla kırıştı. "O zaman neden..." Kendi kendinin lafını kesti. "Sen Savannah'dan mı bahsediyorsun? O senin için biraz küçük değil mi?"

"Küçük olanlar en iyileridir," dedi Üç, beni omuzumdan tutup sertçe sarsarak. Gücünün farkında değildi. "Onları eğitebilirsin. Ona sadece hafta sonları görüşmek istediğini söylersin, tabii o da eğer başka planların yoksa. Ayrıca Tar Heel maçları sırasında mesajlaşmayı da yasaklarsın."

Bailey durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Üç'e öldürücü bakışlar attı. Söylediklerini kavraması Üç'ün tehlikeyle geçen

birkaç dakikasını aldı. Kendi dikkatsiz sözlerini kız arkadaşının kızgın ifadesiyle idrak ettiğinde gözleri komik bir şekilde kocaman açıldı.

Masum ya da aptal olduğunu -Üç'ün durumunda muhtemelen her ikisiydi- gösteren bir tavırla iki elini göğsünün önüne kaldırdı.

"Seni kastetmedim, bebeğim. Ben seninle vakit geçirmeyi seviyorum," diye açıkladı. Sonra mezarını derince kazmaya devam etti. "Deneyimli kızları severim ben."

"Deneyimli mi?" diye çığlık attı Bailey. "Sen bana gevşek mi diyorsun, Üçüncü Hamilton Marshall!" Çantasıyla sırtına vurdu.

"Hayır. Hayır. Hayır. Sen gevşek değilsin. Sen sıkısın. Gerçekten sıkı."

Çevremizden şaşkınlık dolu tepkiler geldi. Bailey kıpkırmızı kesilirken Üç ölmek istiyormuş gibi görünüyordu. Dolabıma yaslandım ve bu şamatayı keyifle izledim.

Üç arkasına dönerek Bailey'nin dolabının şifresini girdi ve kızın sabah dersleri için gerekli kitaplarını çıkardı. "İzin ver kitaplarını alayım ve seninle sınıfına kadar yürüyeyim, bebeğim."

Bailey bunu yemedi. Kitaplarını onun kollarından çekip aldı. "Bugün hafta sonu değil, *bebeğim*, yani birlikte olmamıza gerek yok." Sonra onu orada bırakarak yürüyüp gitti.

Üç peşinden koşturdu. "Bailey. Özür dilerim! Seni sevdiğimi biliyorsun."

Bailey sınıfına daldı ve Üç'ü omuzları çökmüş bir şekilde koridorun ortasında bıraktı.

Üzgün bir şekilde bana dönüp, "Gid," diye sızlandı. "Böyle salakça şeyler söylemek üzereyken neden ağzımın ortasına yumruk atmıyorsun?"

"Çünkü o zaman elim acır."

"Bir yumruktan mı?"

"Çünkü tüm gün salakça şeyler söyleyip duruyorsun."

Üç, yüzünü buruşturdu. Onu omuzlarından yakalayıp sınıfı-

mıza yönlendirdim. İlk ders bizim etüt sınıfındaydı, sabah insanı olmadığım için bu iyi bir şeydi.

"Endişelenme, dostum. Öğle yemeğinde yine kucağına dönecektir."

"İkinci ve üçüncü derse beraber giriyoruz," diye inledi. "Şimdi tüm ders boyunca bana kötü bakışlar atacak."

"Sana kötü bakışlar atması hiç konuşmamasından iyidir."

"Küsmek en kötüsü," diye katıldı. "Şu Savannah denilen kızla ilgili ciddi misin? Şaka bir yana, o kız *küçük* ve sen onun peşinden koşacak olursan kız hedef hâline gelecek."

"Kimin hedefi?"

"Onu yatağa ilk atan olduğunu söylemek isteyen erkeklerin. Senin ilgini kıskanan kızların. Buranın nasıl bir yer olduğunu biliyorsun." Kollarını açtı. "Sağımız yılan solumuz akbaba dolu."

"Biz hangi yırtıcıyız?"

"Yılan?"

"Ben akbaba olmayı tercih ederim. En azından havada oluruz."

"Bak işte, sen bile üstünlük istiyorsun."

İç çektim. "Biriyle çıkmak ne zamandan beri bu kadar karmaşık hâle geldi?"

Etüt sınıfına vardığımızda, "Kendi kulvarında kal," diye tavsiyede bulundu. "Zavallı bir ikinci sınıf öğrencisini arenanın ortasına sürüklemenin âlemi yok, özellikle de ciddi düşünmüyorsan."

Sınıfa girdiğimizde birkaç sınıf arkadaşımıza başımızla selam verdik ve Dane Lovett'ın çoktan yayıldığı köşedeki masaya eşyalarımızı bıraktık. Kitapları önünde açıktı ama birine mesaj çekmekle meşguldü.

"Bu gece parti vermeyi düşünüyorum. Açılış günü, okula hoş-geldin tarzında bir parti," dedi başını kaldırmadan.

"Yok, biz Rinaldi'ye gidiyoruz," dedi Üç.

"Sıkıcı," dedi Dane vurguyla.

"Kimleri davet ediyorsun?" diye sordum, düşüncelerim yine Savannah Montgomery'ye kaymıştı. İri ve masum gözleri beynime saplanıp kalmıştı. Daha önce bana böyle bariz bir hayranlıkla bakan birini gördüğümü hatırlamıyordum. Bu... büyüleyiciydi.

"Her zamanki kişileri." Birkaç isim sıraladı.

"Montgomeryleri de davet etmelisin."

Üç, ciddi misin sen dercesine kaşlarını kaldırdı. Omuz silktim. Bilmiyordum ama onu tekrar görmek hoşuma giderdi.

"Shea mı?" Dane başıyla onayladı. "Olur." Bir şeyler yazmaya başladı ve sonra bana baktı. "Bir dakika. Montgomeryler mi dedin? Birden fazla yani?"

"Bir de kız kardeşi var," diye araya girdi Üç.

Dane surat yaptı. "Shea'nın kız kardeşi ortaokulda değil mi?"

"Hayır. Lisede ikinci yılı. Bugün buradaki ilk günüydü."

Dane'in ifadesi neşelendi. "Ah, iyi bari. Taze et. Bu hoşuma gider." Dilini çıkarıp göz kırptı.

Üç, boğazını kesme hareketi yaptı ama Dane bunu görmedi. Mesaj yazmakla fazla meşguldü.

"Onları heveslilerken götürmek gibisi yok," diye devam etti. "Bu durumda beklentileri sıfır oluyor ve sen de onlarla istediğin şeyi yapabiliyorsun." Bana bir bakış attı. "Kız kardeşin adı ne demiştin?"

Elimi telefonunun ekranına kapattım. "O sana olmaz."

Dane gerildi. "Ne?"

Bu kez kollarını göğsünde kavuşturup beni eğlenerek izleme sırası Üç'teydi. Ve bu umurumda bile değildi. Kararımı vermiştim. Yeterince ciddiydim çünkü Dane'in pis ellerinden birini Savannah'ya sürme düşüncesi beni huzursuz etmişti. Hem de çok.

"O sana olmaz." Telefonu elinden çekerek kapıp sıraya koydum. "Kendine başka bir kız bul. Savannah Montgomery boşta değil."

"Ne zamandan beri?"

"Şu andan beri."

"Sen mi?" İnanamayarak başını yana eğdi. "Hiç kendinden küçük biriyle çıktın mı ki sen? Deneyimli oldukları ve insana yapışıp kalmadıkları için senin üniversiteli kızlardan hoşlandığı sanıyordum?"

Bir parmağımı burnuma sürttüm. Bu tam da benim söyleyebileceğim bir şeye benziyordu.

Üç, sandalyemin arkasına vurdu. "Ayrıca daha yarım saat kadar önce, okuldan ayrıldığında ardından ağlayan birileriyle uğraşmak istemediği için son senesinde keşiş olacağını söylüyordu."

Dane bir saniye kadar beni inceledi ve sonra tekrar telefonunu eline aldı, görünüşe bakılırsa ciddi olmadığıma karar vermişti. "Bu gece var mısın yok musun?"

"Yokum."

"Neden? Şimdiden beş kişiye geleceğine dair mesaj attım."

"Rinaldi'de toplanacağız," diye hatırlattı Üç ona.

"Sonra gelin o zaman. Parti daha yeni başlamış olacaktır."

"Bailey'ye sorarım," dedi Üç.

"Sıçmadan önce de Bailey'ye sormak zorunda mısın?" Dane homurdandı.

Dane'in eğik başına yumruğunu indirmeden önce Üç'ün kolunu yakaladım. Arkadaşımız mesajlaşmaya geri dönmüştü.

"Bu Savannah denilen kızda bu kadar hoşuna giden ne var?" diye mırıldandı parmakları klavyenin üzerinde hızla hareket ederken. "Shea'nın kardeşiyse eğer, o da muhtemelen soğuk ve manipülatif bir baş belasıdır."

Bacaklarımı uzatıp kollarımı başımın arkasında birleştirdim ve Savannah'nın yüzünü canlandırmak için gözlerimi kapattım. Ona dair hiçbir şey zerre kadar soğuk değildi. En azından bana bakarken.

Dane'in evinin etrafına bir sürü araba park edilmişti ve ön kapıya ulaşmak neredeyse imkânsızdı.

"Şu çimlere park et işte," diye inledi Bailey. "Yürümek istemiyorum." Ayağını iki koltuğun arasından çıkardı. "On santimlik Louboutin giyiyorum. Ayaklarım mahvolacak."

Üç, "Ben seni taşırım, bebeğim," diyerek gönüllü oldu.

Direksiyonu araba yoluna kırıp Range Rover'ı çimlerin üzerine park ettim. Üç hemen arabadan atlayıp Bailey'nin tarafına koşturdu. Ona neden içinde yürüyemeyeceğin ayakkabılar giydiğini sormadım çünkü cevabı Üç sevdiği için olacaktı. Çıkmaya başladıkları günden beri cevabı hep bu olmuştu. İlişkilerinde baskın olan taraf Bailey'ydi çünkü Üç'ü mutlu etmeye kendini yüzde yüz adamıştı.

Üç onu arabadan çıkardı, bacakları bir kolunun üzerinden sarkarken bedeni diğer koluna kıvrılmıştı. "Siktir, bebeğim, şu anda acayip seksi görünüyorsun. Seni yiyip yutabilirim."

Bailey minnettar bir şekilde ciyaklarken Üç, kızın boynuna sokuldu. Bu ses göğsümde garip bir acıya sebep oldu. Yumruklarımı kotumun ceplerine sokup arka kapıya yürüdüm. Sonbaharın ilk günleri olduğundan, Dane'in vereceği herhangi bir partinin havuz başında olacağı kesindi.

Arka bahçede yaklaşık yüz kişilik bir kalabalık toplanmıştı elbette. Kalabalığın arasından ilerlerlerken birkaç el, sırt ve kıç tokatladım.

"Kola mı Sprite mı?" Dane elime iki şişe sokuşturdu.

Surat yaptım. "Bira yok mu?"

"Bu gece sadece alkol karıştırılmış içecekler var. Üzgünüm."

"Sprite o zaman." Kola rom demekti ve ben içkimi tatlı sevmezdim. Kola şişesini Bailey için arkama uzattım. Buraya gelme sebebim olan kızı bulana kadar kalabalığı tarayıp tanıdık yüzleri eledim. O henüz beni fark etmemişti; tanımadığım bir oğlanla konuşmakla meşguldü. Aslında çevresinde birçok pislik vardı.

Dane'e suçlayıcı bir bakış attım. "Savannah'ya olan ilgimden birilerine bahsetmiş olabilir misin?"

Omuz silkti. "Bilmem. Ağzımdan kaçmış olabilir."

"Eminim kaçmıştır." Şerefsiz.

"Bak, son sene yeterince sıkıcı olacak zaten. Kendimize küçük bir eğlence yaratmanın nesi yanlış?" Bir kolunu omzuma attı.

"Acınası hobilerin var, Dane."

"Biliyorum. Ama bunu değiştirmek için artık fazla yaşlıyım."

Kolunu omzumdan silkip attım ve uzun adımlarla ileriye yönelip birkaç kişinin ayağına basarak Savannah, Shea ve Jordan yılanına doğru yürüdüm. Orada birkaç kız daha oturuyordu ama isimlerini hatırlama zahmetine girmedim.

Leighton Park, Savannah ve Shea'nın tünediği şezlongun ucunda oturuyordu. Omzunu dürttüm. Bana gözlerini kısarak baktığında ağzının kenarından bir sigaralık sarkıyordu.

"İkile," diye emrettim.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra ottan derin bir fırt çekti. "Burayı sevdim." Yanındaki mindere vurdu ve bir elini tehlikeli derecede Savannah'nın poposuna yakın bir yere koydu. "Manzara güzel."

Dişlerimi sıktım.

Arkamda, sınıfımın yarısının gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Gösteri mi istiyorlardı? Eh, ben kim oluyordum da bunu geri çeviriyordum.

Leighton'ın sigarasını ağzından kapıp havuza attım. Bu, kızını şezlongdan kaldırmasına yetmişti.

"Seni götlek!" diye çığlık attı ve sonra tam bir aptal gibi otunun peşinden havuza atladı.

"Kafası ne kadar dumanlıydı?" diye sordum kızlara.

"Daha yeni yakmıştı," diye cevaplayan Savannah dışında hepsi omuz silkti.

Dane'e yanıma gelmesini işaret ettim. "Havuzdan çıktığında bunu ona geri verirsin."

Havuza atıyor gibi yaptığım, hâlâ yanmaya devam eden sigarayı ona verdim ve sonra Leighton'ın az önce boşalttığı şezlongdaki yeri aldım.

Kızlar bana şüpheyle baktılar ama yine içlerinden sadece Sa-

vannah bir şeyler söyleyebilecek kadar taşaklı -pardon yumurtalıklı- çıktı.

"Tüm bunlar sadece Leighton'ın oturduğu yeri istediğin için miydi? Ben kalkabilirdim."

Shea kardeşinin körlüğü karşısında eliyle yüzünü kapatırken Jordan pis pis sırıttı. "İşte bu yüzden alt sınıflar bizimle takılmamalı. Bu aptallıkla nasıl yaşıyorsun?"

Savannah utançla başını eğdi. Tanrım, Jordan tam bir çıngıraklı yılandı.

Tam Savannah'nın elini tutup onu buradan uzaklaştırmak üzereydim ki aklıma Üç'ün söyledikleri geldi. Bana bu kıza farklı davranmamın onu hedef hâline getireceğini söylemişti ve haklıydı. Buraya geldiğimde oğlanlar çoktan çevresini sarmıştı ve Jordan, Savannah'nın içine düşeceği bir kuyu kazıyordu.

Çekip gitmek doğama aykırıydı. Ben Gideon Royal'dım, kocaman bir servetin vârisiydim. İstediğim şeyi, istediğim zaman elde etmeye alışıktım.

Ancak belki sadece bu defalığına, önce izin almam gerekiyordu. Yaşı küçük olsa da Savannah da bu dünyanın içinde büyümüştü. Burada ya avcı ya da av olunacağının farkında olmalıydı. Bu yüzden seçimi onun yapmasında karar kıldım.

Gülümseyerek elimi ona uzattım ve avucumu açtım. "Ben buradan çok sıkıldım. Arabayla gezmek ister misin?"

5

Savannah

Günümüz

"YANİ ELİNİ TUTTUN MU?" diye sordu Kira masasından, yüzüne gece kremini sürüyordu. Konuşurken saç bandındaki tavşan kulakları sallanıyordu. Bu, bir anlığına gülümsememe neden oldu.

"Elbette tuttu. Onu geri çevirmiş olsaydı ağlıyor olmazdı." Jisoo kavanozu bana fırlatmadan önce biraz krem aldı.

Kavanozu bir elimle yakalayıp diğer elimin tersini yanaklarıma sürdüm. Jisoo ağladığımı söylemiş olsa bile elimin ıslandığını görene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

"Elini tuttum," diye onayladım. Hemen kavanozun kapağını açtım ve kızaran yüzüme bolca krem sürdüm. Beni hâlâ bu hâle sokabilmesinden nefret ediyordum.

Gideon'a tokat atıp kaçtıktan sonra gelecekteki müstakbel birlik kardeşlerimden ikisi beni kapıda bekliyordu. Üzgün yüzüme bir kez baktıktan sonra beni üçüncü kata neredeyse taşımışlardı.

Yukarıya çıktığımızda Kira bize üç kadeh şarap koydu, Jisoo da bir bakım seti hazırladı ve sonra ben konuşana kadar beni sıkıştırmaya başladılar. Jisoo itirafın ruha iyi geldiğini söyledi.

Belki de haklıydı. Artık partide Gideon'ı ilk gördüğüm andan daha iyi hissediyordum.

"Geçmişe dönecek olsan, yine yapar mıydın?" diye sordu Jisoo.

Derin, arındırıcı bir nefes aldım ve Gideon Royal için ağlamaya son vermişim gibi yapmaya çalıştım.

"Cesarete bak."

"Talih cesurlardan yanadır," diye cevabı yapıştırdı Gideon.

Parmaklarımı avucumun içine kıvırdım. "Hislerim senin için bir oyun mu? Beni perişan etmekten keyif alacak derecede yozlaşmış bir pisliğe mi dönüştün?"

Elini kaldırıp saçımı yüzümden çekmeye çalıştı ama ondan uzaklaştım. Eli bir süre havada kaldıktan sonra yanına indi. "Hayır. Bundan hiçbir zaman keyif almadım. Senin üzgün olduğun her an ben de üzgündüm. Ağladığın her an ben de ağladım. Hatta daha fazla acıya katlanamaz hâle geldiğimden kendimi kapadım. Tıpkı senin gibi."

"Kendini kurban gibi göstermeye çalışma, Gideon. Bu hiçbir zaman benimle alakalı olmadı. Öncelikli olan daima senin hislerindi. Siz Royalların olayı ne biliyor musun, siz kendi acınızın, kaybınızın ve travmanızın dünyanın geri kalanının çektiklerinden daha önemli olduğuna inanıyorsunuz. Sanki siz olmanın nasıl bir his olduğunu kimse anlayamıyormuş gibi." Tiksintiyle gözlerimi kapadım. "Eğer bir dakikalığına olsun dünyanın senin etrafında dönmediğini anlamış olsaydın belki de daha farklı davranırdın."

"Ben günün her dakikasında seni düşünüyorum. Lanet günün her dakikasında. Beni affetmen için ne gerekiyor?"

"Hiçbir şey." Her şey. "Ben artık seni istemiyorum. Evet, hâlâ öfkeliyim. Evet, hâlâ canım yanıyor. Ama bunların hiçbiri tekrar seninle olmak istememi sağlamıyor. Ben üç yıl önce sana âşık olan o aptal kız değilim artık. O kızı bekleme çünkü geri gelmeyecek."

Başını iki yana salladı. "Hayır. O kız hiç gitmedi. Hâlâ burada. Seni bir kez terk ettim. Biliyorum. İkimizin de perişan olmasına neden oldum ama artık yoruldum. Kaçmaktan yoruldum. Ayrılıktan yoruldum."

"Ama beni incitmekten yorulmadın," dedim öfkeyle.

"O zaman neden burava geldin?"

"Benim planım her zaman buydu. Git. Bunu sen de biliyorsun. Bu okulun tiyatro ve sinema alanında eyaletteki en iyi üniversite olduğunu konuşmuştuk. Eski sevgili gibi küçük sebeplerin beni hayallerimden alıkoymasına izin vermeyeceğim."

Başıyla onayladı. "Peki o zaman. Tekrar görüşürüz."

Ellerini ceplerine soktu ve gitmek üzere arkasını döndü.

"Bu mu yani?" diye sordum inanamayarak. "Beni gelecekteki yurdumdan öylece kaldırımda bırakıp gidesin diye mi attırdın?"

"Stratejik bir geri çekilme. Ayrıca benden nefret etmiyor muydun?" Bana neşeli bir şekilde el salladı. "Görüşürüz, Savage*."

Lakabını ağzından duymak aptal kalbimin özlemle dolmasına neden olmuştu. Avuçlarım yanıyordu, acıdığından değil de ona tekrar, tekrar ve tekrar vurmak istediğim için.

"Onu reddedebileceğimi söylemek isterdim ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yani, bu geceki hâlime baksanıza. Onunla gittim. Beni allak bullak etmesine izin verdim." Kendimi yatakta geriye bıraktım.

"Eh. Hepimiz bizi aptala çeviren oğlanlara sahibiz," dedi Kira.

Jisoo ona katılarak başıyla onayladı. "İlk yılımın bahar döneminde, edebiyat sınıfındaki bir çocuğa fena çarpılmıştım. Uzun saçları ve yemyeşil gözleri vardı. Sonra onun bir müzik grubunda olduğunu öğrendim. Kira'dan beni prova yaptıkları stüdyoya götürmesini istedim ama içeriye girmedim. Bunun yerine araba-

* (İng.) Vahşi -çn

da oturdum ve telefonumla sapık takipçilere has ürkütücü fotoğraflar çektim."

Kira, "Sigmalarla beraber bayrak futbolu takımına katıldım çünkü oradaki çocuklardan birinden çok hoşlanıyordum ve ben spordan nefret ederim," diye araya girdi.

"Bu beni az da olsa iyi hissettirdi," diye itiraf ettim isteksizce.

"Lisedeki o kızlar sana karşı gerçekten de çok mu kötü davrandılar?" diye sordu Kira, yatağa gelip yanıma oturdu.

"Bazıları. Birkaçı çok çok kıskanmıştı. Dolabıma çöp tıkmışlardı. Gideon'a yalakalık yapmak isteyen diğerleri ise bu çöpleri temizlemişti. Gerçek bir arkadaşa sahip olmak çok zordu çünkü kimin beni sevip kimin benden nefret ettiğini anlayamıyordum. Ama önemli değildi çünkü Gideon yanımdaydı. Ve bir süreliğine gerçekten de mutluyduk."

Jisoo yüzünü ovuşturmayı bıraktı. "Peki her şey ne zaman bozuldu?"

"Annesi öldüğünde."

Üç Yıl Önce

Gideon'ın dalgın yüzüne baktım. Son on dakikadır pencereden dışarıya bakıyordu. Birkaç kez adını seslenmiş ama sonra pes etmiştim. Son birkaç haftadır hep böyleydi. Shea bana üstüne gitmememi, erkeklerin duyguları hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını söylemişti.

Kaşığımı yarısı yenmiş dondurma kâsesinin yanına koyup telefonumu elime aldım.

Neredesin? diye Shea'ya mesaj attım.

Nerede olabilirim? Cadı'nın evinde. Parti veriyoruz. Çok eğlenceli.

Mesajını, her kelimeden ayrı ayrı akan alayı anlayamazsam diye gözlerini deviren bir emojiyle bitirmişti.

Gid yine hayal âleminde.

Başlama yine. Seninle paylaşmak istesre paylaşır. Baskı yapma yoksa senden kaçar. Havalı davran, Sav.

Havalıyım zaten!!!

Bana !!! yapma. Tavsiyelerim hoşuna gitmiyorsa dinleme o zaman. Reed burada. Tanrım, bu Royallardan nefret ediyorum. Herkes onlara yalakalık yapıyor. Onlardan biriyle çıkıyor olmandan nefret ediyorum. Cadı'yla takılmak zorunda olmak yetmiyormuş gibi.

Sırıttım. Shea muhtemelen Astor'da Royal kardeşlerin birini bile sevmeyen tek kızdı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Başımı kaldırdığımda Gideon'ın beni izlediğini gördüm. Ekranımı ona çevirdim ki Shea'yla mesajlaştığımı görebilsin.

"Ablam, Jordan'ın evindeymiş. Kardeşinin de orada olduğunu söyledi. Gitmek ister misin?"

"Sen?" Kâsemin kenarında ritim tuttu. "Yoksa dondurmanın kalanını mı yemek istersin?"

Jordan'ın evi en son gitmek istediğim yerdi. Ama gülümsedim çünkü Shea, Gideon'ın ipleri elinde tutmasına izin vermemi söylemişti. Mantıklı geliyordu. O son sınıftı. Bense alt kademeden bir ikinci sınıftım. Onunla çıkmaya başlayalı iki ay olmasına rağmen hâlâ inanmazlığın getirdiği bir sarhoşluk yaşıyordum. Kendimi çimdiklemekten yan tarafım siyah ve mavi bir renk almıştı. "Sen ne istersen ben varım."

Sanki onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi ifadesi hafifçe söndü ama sonra her zamanki güzelliğiyle gülümsedi, sanırım demin hayal etmiştim. Cebine uzandı ve bir tomar para çıkardı. "Hadi Carringtonlara gidelim o zaman."

Kolunu uzatıp önden çıkmam için işaret etti. Çantamı alıp bir adım öne çıktım. Aniden gelen bir cesaretle durdum.

"Ne oldu?" diye sordu. "Hâlâ aç mısın? Doydun sanmıştım."

"Sanırım buradaki asıl soru şu: Sen doydun mu?" Gözünün içine bakacak kadar cesur değildim ama ağzımdan çıkarmıştım işte.

Onun el sürmediği tatlısına baktığını gördüm gözümün ucuyla. "Evet. Yemeği fazla yedim."

Yanlış yorumlamasıyla üzülüp tekrar çıkışa yürümeye başladım. Kasıtlı mı yapmıştı? Cevap vermek istemediği için miydi yoksa gerçekten de kâselerimizdeki eriyen dondurmalardan bahsettiğimi mi sanmıştı?

Aramızda bir mesafe vardı. Fiziksel olarak ne kadar yakın olursak olalım hep bir mesafe vardı ve ben bunu nasıl yok edeceğimi bilmiyordum.

Ya da belki de reddedilmekten korktuğum için ona ulaşmaktan korkuyordum. Bir elimi saçlarımda gezdirip uçlarını omzumun üzerine attım. Her sabah hazırlanmak için saatler harcamamın nedeni de bu değil miydi? Gideon gerçek beni görse –kıvırcık saçlı, makyajsız, duygusal açıdan sefil– arkasına bakmadan kaçardı.

"Bu akşam çok güzel görünüyorsun," diye yorumda bulundu kapıya ulaştığımızda.

"Teşekkür ederim."

Güldü. "Çok resmîsin. Şehir kulübünde miyiz?" Kolunu omzuma attı.

"Ne dememi istiyorsun? Biliyorum mu?"

"Neden olmasın?" Eğilip burnunu saçlarıma sürttü. Sonbahar havası serindi ama omurgamdan yükselen titremenin nedeni o değildi. "Doğru sonuçta."

Gözkapaklarım kırpışarak kapandı. Kendime güvensizliğimi yutmak, bu anları yaşamaya değerdi.

"Selam Gideon!" Tiz bir ses havayı deldi. Bir yerden tanıdık gelen, oldukça güzel bir sarışına aitti. Sanırım o da son sınıflardandı.

Bileği bize –hayır, Gideon'a– el sallarken yüksek sesle şıngırdayan üç altın bilezikle ağırlaşmıştı.

"Selam Rhiannon," dedi Gideon.

"Jordan'ın evinde bir parti varmış. Sen de gelmelisin."

Üzerinde askısız bir üst vardı, tehlikeli bir şekilde memelerinin hemen üzerinden sarkıyordu. Göğsüne kıskançlıkla baktım.

"Biz de oraya gidiyorduk," dedi ve nazikçe beni ileriye yöneltti.

Durduğumu fark etmemiştim.

Rhiannon bakışlarını üzerimde gezdirdi ve sonra dikkatini tekrardan Gideon'a çevirdi. "Anaokulu çocuklarıyla işin bitince gel beni bul."

Gideon'a karşı açık olamasam da, çıkmaya başladığımız bu kısa süre içerisinde diğer kızlara karşı kendimi savunmam gerektiğini, yoksa bana ben yokmuşum gibi davranacaklarını öğrenmiştim. Ayrıca karşılık vermemin Gideon'ı eğlendirdiğini de öğrenmiştim.

Bu yüzden gülümsedim ve neşeyle, "Seni isteseydi benim yanımda duruyor olmazdı," diye şakıdım.

Rhiannon kaşlarını çattı. "Lütfen ama, kızım. Onun seninle olmasının tek nedeni senin onun her istediğini yapacak olman. Bazılarımızın standartları var."

"Öyle mi?" dedim kelimeyi uzatarak. "Ama burada onun bir parça ilgisini çekmek için yalvaran sensin. Senin için üzülüyorum. Git de yalnız bir adamı avlamayı dene. Belki o zaman şansın yaver gidebilir."

Gideon'ın eline sarıldım ve onu Range Rover'ına doğru çektim.

"Savage Savannah," diye fısıldadı arabanın kapısını açarken.

Yanaklarım yanıyordu ama kıpır kıpır hissediyordum. Koltuğuma yerleştiğimde Gideon'ın telefonu çaldı.

"Annem," dedi ve bir parmağını kaldırarak beklememi işaret etti. Ve sonra cevapladı. "Efendim? Evde başka kimse yok mu?" Dinledi. "Gelebilirim. Yanımda Savannah var. Hemen geliyoruz."

Hevesle onaylarca başımı salladım. Daha önce hiç Gideon'ın evine gitmemiştim ve oraya gitmek için can atıyorum diyebilirdim.

"Ah? Hayır, sanırım değil." Yüzü asıldı. "Pekâlâ, onu bırakıp hemen eve gelirim."

Heves yerini hayal kırıklığına bıraktı ama bunu endişeli bir gülümseme ile sakladım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum telefonu kapatınca.

"Evet."

Sesi pek ikna edici çıkmamıştı. Eve dönüş yolunda sessizliğe bürünüp kara kara düşünmeye başladı. Aramızdaki boşluk genişliyordu.

Ellerimi kucağımda evirip çevirdim. "Annen benden hoşlanmıyor, değil mi?"

"Neden öyle düşünüyorsun?"

İnkâr etmemişti. "Benim yüzümden mi? Benimle ilgili bir şeyler mi duymuş?"

Gideon bir elini salladı. "Önemli bir şey değil. Endişelenme."

"Bence o..."

"Savannah," diye lafımı kesti. "Önemli değil."

Dudağımı ısırdım ve bakışlarımı cama odakladım.

"Özür dilerim." Gideon iç geçirdi. "Gerçekten önemli bir şey değil. Senden hoşlanıp hoşlanmaması önemli değil. Sadece son zamanlarda sorunlar yaşıyor." Ancak bedeninde, korkunç derecede reddedişe benzeyen bir gerginlik vardı.

"Peki."

Uzanıp elimi tuttu. "Özür dilerim, Savannah. Olaya iyi yönden bakalım, bu gece Jordan'la takılmak zorunda kalmayacaksın."

"Doğru."

Bir kilometre kadar gittikten sonra dönüş yaptı ama yanlış yöne dönmüştü. Eline dokundum. "Şey, bizim dönüşü kaçırdın."

"Biliyorum."

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim evime. Anneme bir bakarım sonra da odamda film izleriz. Ne dersin?"

"Mükemmel." Çarpıntı hissetmeye başlamıştım. Ellerimi göğsüme bastırmak istiyordum ama bu dürtüye direndim. Dik oturup saçlarımı düzelttim. Keşke yanımda taşıyabileceğim bir düzleştiricim olsaydı. Düz saçlarım bana güven veriyordu.

"İyi görünüyorsun," diyerek Gideon beni temin etti.

İyi mi? Ben harika görünmek istiyordum. Maria Royal harika insanları sevmiyorsa o ayrı tabii. O zaman iyi görünmek isterdim. "Teşekkürler."

Elimi bırakıp bir tuşa bastı ve kapı yavaşça açılmaya başladı. Araba hafifçe aydınlanmış yolda hareket etti. Yolun iki tarafında Ginkgo ağaçları sıralanmıştı. Royallar zengindi. Yani, biz de zengindik ama Royallar kadar değil. Biz ekonomi sınıfında uçarken Royallar birinci sınıf bile uçmuyordu – onların kendi uçakları vardı. Hepsinin arabasındaki özel deri kaplama koltuklara babalarının şirketinin logosu işlenmişti. Gideon, fiyatı arabası kadar eden bir saat takıyordu.

Kızları balın arıları çektiği gibi çeken şeyin görünüşleri kadar servetleri de olduğunu düşünüyordum çoğu zaman.

Malikâneleri dev gibiydi. Üç aileyi kolayca barındırabilirdi. Ama zaten onun da dört erkek kardeşi vardı. Belki de büyük bir yere ihtiyaçları vardı.

Rover'ı girişteki basamakların önüne park etti. Eve yöneldiğimizde Gid'in adımları yavaşladı. Durakladı, sanki bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu ama sonra kapıyı açtı.

Giriş parlak mermerle kaplıydı ve üzeri taze çiçeklerle dolu ortadaki yuvarlak masanın ardında kocaman bir merdiven yer alıyordu.

"Anne?" diye seslendi.

Solumuzdan gelen aceleci adımlar dikkatimizi çekti. Gideon'ın kardeşi Reed göründü. Bizi görünce aniden durdu.

"O neden burada?" diye sordu.

Gideon'ın arkasına büzüldüm.

"Sen neden buradasın?" diye sordu Gideon. "Jordanlarda olduğunu sanıyordum."

"Annem aradı, bu yüzden eve geldim." Reed bana kaşlarını çattı. "O neden burada?" diye sordu tekrardan.

Gideon da ona kaşlarını çattı. "Onu ben getirdim."

"Burada olamaz."

Reed bana bir şey fırlattı. Refleks olarak yakaladım. Bir anahtardı.

"Evine git, Savannah," diye patladı. "Benim Rover'ı alabilirsin. Hadi git."

Ağzım açık kaldı. "Ama..."

Gideon anahtarları elimden kaptı. Bir an için Reed'in davranışından dolayı onun da benim kadar şaşırdığını düşündüm ama yanılıyordum. Reed'in anahtarlarını alıp kendininkileri verdi. "Benimkini al. Yarın okulda senden alırım."

Ona ağzım açık bakakaldım. "Gideon..."

Gideon, Reed'le kısa bir bakışma yaşadı. Sonra beni geriye ittirdi.

Ne olduğunu anlamadan kendimi dışarıda dikilmiş, giriş kapısına bakarken buldum. Gideon beni savunmamıştı. Kalmam gerektiğini söylememişti. Kardeşine, gitmem gerektiğini söyleyerek haddini bildirmemişti. Bunun yerine, bana kendi arabasının anahtarlarını verip beni kapı dışarı etmişti.

Uzun bir dakika boyunca şaşkınlıkla bakakaldıktan sonra Gideon'ın Rover'ına binip oradan uzaklaştım.

6

Gideon

Üç Yıl Önce

"ÜZGÜNÜM," DEDİ REED, ben Savannah'nın ardından kapıyı kapatır kapatmaz.

"Acil olan ne?" diye sordum sert bir şekilde. Bu geceden sonra Sav, bırak onun mükemmel bedenine dokunmama izin vermeyi benimle tekrar konuşursa bile şanslıydım.

"Annem tabii ki. Başka ne olabilir? İkizleri ondan uzaklaştırdım ama sonra Easton eve geldi."

"Ah, kahretsin." Ama telefonu açtığımda bundan daha azını beklemiyordum zaten. "Neredeler şimdi?"

"Annemin odasında. İkizleri TV odasında sıkıştırmış ama Easton onu üst kata götürmek için kandırabilmiş. İkizlerle sen ilgilenmek istersen annemle ben uğraşırım," diye teklif etti.

"Ben hallederim." Onu bizim kanada doğru ittim, ikizlerin orada olduğunu tahmin ediyordum. Küçük kardeşlerimin bu saçmalığa ihtiyacı yoktu. Lanet olsun, hiçbirimizin yoktu ama Reed ve ben en büyük olanlardık. Bizim ihtiyar bizi unuttuğu için diğerlerini korumak ikimizin göreviydi. Sorumsuz ebeveynden bahsediyorken, "Babamı aradın mı?" diye sordum.

"Tabii ki. Steve Amca aradı ve babamın bir 'görüşmede' olduğunu söyledi." Reed bunu parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparak söylemişti.

"Anladım." Diğer bir deyişle, babam bir hayat kadınını becermekle meşguldü ve telefonunu cevaplayamıyordu.

Merdivenleri çifter çifter çıktım. Belki bütün bunları yarım saat içinde yoluna koyup Sav'a gidebilirdim. Onun evinde bir film izlerdik. Ya da onu başka bir yere götürürdüm. İçgüdüsel olarak, üzerinden ne kadar az zaman geçerse beni affetme şansının o kadar artacağını biliyordum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda içime kötü bir his doldu. Annemin ağlama sesi koridordan duyuluyordu. Çift kapının önünde durdum ve içeri girmeden önce gergin bir nefes aldım.

Annemi, Fransız balkonun önündeki koltukta arkası bana dönük oturur hâlde buldum. Pencereler açıktı ve oda buz kesmişti. Odayı hızla taradığımda şifoniyerinin üzerinde iki boş şarap şişesi gördüm. Odanın karşısına geçtiğimdeyse Easton'ın annemin ayaklarının dibinde yerde oturduğunu keşfettim. Easton'ın bacaklarının arasında bir başka şişe duruyordu ama beni endişelendiren alkol değildi, Easton'ın alışılagelmedik sakinliğiydi. Sanırım kafası dumanlıydı.

"Gideon, tatlım," diye ağladı annem. Elindeki yarı dolu şarap kadehini bana doğru kaldırdı. "Buradasın."

"Buradayım," dedim ve kadehi başı öne eğik kardeşimin kafasına boca etmeden önce elinden aldım.

"Kapıları kapatma," dedi ben tül perdeyi aceleyle kenara çekip kapının kulpuna ulaşmaya çalışırken. "Burası çok boğuk."

"Üşüteceksin," diye karşılık verdim ve yine de kapıları kapattım.

Surat astı. "Easton'la birlikte okyanus sesinin tadını çıkarıyorduk. Çok rahatlatıcı, sence de öyle değil mi?"

Kime sorduğundan emin değildim ama Easton cevap veremeyecek kadar kendinden geçmişti. Çenesini kaldırıp yüzüne iyice bir baktım. Gözbebekleri bir çeyreklik kadar büyümüştü.

"Senin için biraz müzik açacağım." Odanın kumandasını aldım ve sakinleştirici bir müzik açtım.

"Ben okyanusu duymak istiyorum," diye sızlandı. "Gerçek olanı. Sahte sesleri değil. Bu evde sahte olan hiçbir şey istemiyorum."

Onu duymazdan geldim ve kanepeye geri dönüp Easton'ın yanına çöktüm. "İyi misin?"

Başını bana doğru çevirdi ve beceriksiz, yarım bir gülümseme yayıldı dudaklarına. "Hey, abi."

Kalbim sıkıştı. Bu çok yanlıştı. "Bana bir dakika ver, seni buradan çıkaracağım."

Donuk gözleri hiçbir şeyin farkında değildi.

"Anne, Easton'ın gitmesi gerek," dedim ona.

"Ama ben yalnız kalmak istemiyorum." İnce parmakları bileğimi kavradı. Kolayca kurtulabilirdim ama onun kırılganlığı beni bir halattan bile daha sıkı tutuyordu.

Geçtiğimiz aylarda tekrardan kötüleşmişti. Daha fazla içiyor, çok daha fazla hap kullanıyordu. Babamsa bu sırada kim bilir ne yapıyor, annemin bakımını üstelenmeyi bize bırakıyordu.

Dikkatlice elini gevşettim. "Biliyorum. Ben burada kalacağım." Bu demek oluyordu ki bu gece Sav'ı göremeyecektim.

"Hepimiz kalacağız. Sen, ben ve sevgili Easton." Eli Easton'ın başının üzerine indi. Easton hafifçe irkildi.

"Yapması gereken ödevleri var." Okul konusunda çok titizdi ve okulu asmamızdan nefret ederdi. Ya da kendi kafasının içinde kaybolmadan önce nefret ederdi diyeyim. Tepkisini beklemeden Easton'ı ayağa kaldırdım. Uzun bedeni kas yapmaya başlamıştı ve onu kaldırıp indirmek artık geçen yılki kadar kolay değildi. "Hadi gidelim, küçük kardeş."

Easton'ın yumuşak teşekkür mırıltıları annemin kısık sesli itirazlarına karıştı. Bir kolunu omzuma atıp onu dışarıya taşıdım ve odasına götürdüm. Odası darmadağınıktı. Yerde kitaplar ve kıyafetler vardı. Mini buzdolabının kapağı açık, televizyon ise bas bas bağırıyordu.

"Lanet olsun, ses çok yüksek." Bir elini kulağının üzerine kapadı.

Çocuğu yatağına bırakıp televizyonu düğmesinden kapattım. Kumandanın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Daha sonra Easton'ın ayakkabılarını çıkarıp onu soydum. O kadar kendinden geçmişti ki benimle mücadele bile etmedi. Böyle küçük iyilikleri için Tanrı'ya şükrediyordum. Onu örtünün altına sokup odasından çıktım.

Çocuk odalarıyla anne babamın süitini ayıran geçitte durakladım ve merdivenlerden aşağıya baktım. İçime buradan kaçma isteği doldu. Arabamın anahtarlarını alıp buradan kaçabilirdim. Şehrin diğer ucuna gidebilir, bir ormanda ya da dağda kendimi kaybedebilirdim. Bu ailenin demir bir pranga gibi ağırlığıyla beni dibe çeken sorumluluklarından biraz kurtulabileceğim herhangi bir yer olurdu.

Ama böyle bir seçenek yoktu. Kardeşlerimi bırakamazdım.

İçimden suratıma bir tokat indirdim. Bu geceden sonra anneme ve Easton'a yardım aldıracaktım. Eve gelip, neyden dolayı tedaviye ihtiyaç duyuyorlarsa artık –depresyondu sanırım– onu tedavi edebilecek bir doktor tutabilmeliydim.

Odasına döndüğümde annem hâlâ koltukta oturmuş, kapalı perdelere bakıyordu.

"Neden biraz uyumaya çalışmıyorsun?" diye teklif ettim, yanına gitmeden önce ışıkları karartırken.

"Baban burada olmadığında uyuyamıyorum."

"Elbette uyuyabilirsin." Kollarımı altına kaydırdım ve onu nazikçe yatağına taşıdım.

"Ondan haber aldın mı? Babandan yani?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

"Lütfen beni bırakma," diye yalvardı. "Bu gece yalnız kalamam."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Midemdeki çalkantı şiddetlendi. Ağlamasını durdurmak için söylenecek doğru kelimeleri bul-

makta zorlandım. "Seni seviyor. Sadece geçimimizi sağlamak istediği için bu kadar meşgul."

"İş benden önemli mi? Ailesinden önemli mi?"

"Değil." Ne söyleyeceğimi bilmediğim için gözyaşları ve suçlamalar devam etti. Yatağın yanına bir sandalye çektim ve telefonumu çıkardım. O söylenmeye devam ederken ben de Sav'a bir mesaj attım.

Bu akşam için özür dilerim. Aile sorunları. Sabah görüşürüz. Yarın akşam bir şeyler yapalım. Olur mu?

Cevap vermeyişi beni şaşırtmadı. Başımı ellerime gömdüm ve annemin uyuyakalmasını bekledim. Onun kadar sarhoş biri için kendinden geçmesi çok uzun sürdü. İki üç gibi nihayet o kederli, kalbi kırık sesler yerini sakin horultulara bıraktı. Yorgun kıçımı odama taşıdım ve hemen uyudum.

Birkaç saat sonra telefonumun bipleme sesine uyandım. Güvenlik uygulaması ön kapıda biri olduğuna dair beni uyarıyordu. Uykulu bir şekilde bildirime tıkladım. Ön kapının kamerası Steve Amca'nın karısının merdivenlerde olduğunu gösteriyordu. Bir kolumu yüzüme kapattım. Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Bir başka perişan kadın daha.

Kendimi zorla yataktan kaldırdım. Üzerimde dün giydiğim kotla tişört vardı. Duş almam ve tıraş olmam gerekiyordu ama sanırım önce Dinah O'Halloran'ın ne istediğini öğrenmem lazımdı.

"Günaydın efendim," dedim kapıyı açtığımda.

Dinah rüzgâr gibi içeri girdi ve beraberinde taze çiçek kokuları getirdi. Sarı saçları arkasında ipek bir perde gibi uçuşuyordu. Steve'in onunla neden evlendiğini anlayabiliyordum. Bir model kadar muhteşemdi ama her ne kadar biz oğlanlara her zaman düzgün davranmış olsa da onda beni rahatsız eden bir şey vardı. Annem de ondan hoşlanmıyordu zaten. Belki de bunun beni etkilemesine izin vermiştim.

"Bu sabah Steve aradı ve dün gece annenin onu birkaç kez aradığını söyledi. Buraya gelip sizleri kontrol edip edemeyeceğimi sordu."

Aniden sırtım gerildi. Royalların sorunları Royallar tarafından çözülmeliydi, başkası tarafından değil. "Biz iyiyiz."

Dinah başını iki yana salladı. "Benim yanımda rol yapmana gerek yok. Biz aile sayılırız." Evin içlerine doğru dalmadan önce yanağımı okşadı.

Kapıyı kapatıp ardından koşturdum. Onun annemi görmesini istemiyordum, bu da demek oluyordu ki Dinah'nın birinci katta kalması gerekiyordu. "Şey, yiyecek ya da içecek bir şeyler ister misin?"

"Ah, tatlım, ben kendim alırım. Bak ne diyeceğim, neden siz oğlanlara kahvaltı hazırlamıyorum? Diğerleri ne zaman kalkar?"

Midem guruldadı. Karnımı ovuşturup merdivenlere bir bakış attım. "Reed kalkmak üzeredir. Diğerleri de bir saate kalkar."

"O zaman hadi önce seni ve kardeşini doyuralım." Mutfağa yöneldiğinde usulca onu takip ettim.

"Yardım ister misin?" diye teklif ettim.

"Hiç gerek yok. Otur sen." Elini tezgâhın etrafındaki taburelerden birine vurdu. Sonra kendi evindeymiş gibi davranarak buzdolabından yumurtayla tereyağı, ocağın yanındaki dolaptan da tencereyle tava çıkardı. "Steve ve baban yoğun bir gece geçirmiş olmalılar."

"Bilmiyorum."

Bana eğlenir bir gülümseme attı. "Babanı kollamana gerek yok, canım. Yedikleri naneleri bilecek kadar büyüğüm. Steve'in gözü her zaman dışarıda olmuştu."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek yanaklarım kızardı ama Dinah gevezelik etmeye devam etti.

"Annen için üzülüyorum gerçi. Bunca sorumluluğu var ama yardımcı olan kimsesi yok. Bu yüzden buraya geldim. Yükünü hafifletmek için ne yapabilirim diye bakmaya."

Dinah mutfakta bir o yana bir bu yana koşturuyordu, pankek hamuru çırpıp domuz pastırması kızarttı ve şurubu ılıştırdı. Kısacık bir sürede önüme bir sürü yiyecek kondu. Bir an için, yemek yapabildiğine bile şaşırmıştım – daima şımartılmış küçük

bir prenses gibi davranırdı. Ama sonra Dinah'ın zengin doğmadığını hatırladım. Evlenerek zengin olmuştu, yani bu da Steve Amca'yla tanışmadan önce muhtemelen kendi başının çaresine bakmayı bildiği anlamına geliyordu.

"Teşekkürler, efendim."

Küçük bir oğlanmışım gibi saçlarımı karıştırdı. "Bana efendim deme. Bu beni yaşlı hissettiriyor. Bana Dee de."

"Pekâlâ," dedim lokmalarımın arasında. Bana az önce kahvaltı hazırlamış bir kadınla tartışacak değildim. "Bu pankekler inanılmazlar, Dee."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Bu kadar yiyip böylesine fit bir fiziğe sahip olman inanılmaz." Yanımdan geçerken parmakları omuzlarımda gezindi.

Rahatsız ediciydi ama bunun bir anlamı olmadığından çenemi kapadım. Masumca dokunuşları büyütmeye gerek yoktu. Ayrıca düşünmem gereken daha önemli meseleler vardı, mesela Sav'a kendimi nasıl affettireceğim gibi. Ağzıma daha fazla pankek tıkmadan önce derin bir nefes verdim.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?"

"Özür dilemeyi," diye yumurtladım ve bundan ânında pişman oldum.

"Ah, ne özrü? Kız sorunları mı yaşıyorsun? Anlat Dee'ye." Dirseklerini tezgâha dayayıp bana doğru eğildi. Gömleğinin V yakası açıldı, önünü komple görebiliyordum.

Gözlerimi kaçırıp omzunun üzerindeki bir noktaya baktım. "Önemli bir şey değil."

"Tatlım, sanki dünyanın tüm yükü omuzlarındaymış gibi iç çektin. Ben de kısa süre öncesine kadar yalnız bir genç kadındım. Eminim ki, içinde olduğun tatsız durum neyse onu çözmene yardımcı olabilirim."

Bir sürü iyi fikrim olduğu söylenemezdi. "Kız arkadaşımı sinirlendirmiş olabilirim," diye itiraf ettim.

Dinah başını yana eğdi. "Nasıl?"

"Onu eve davet ettim ama..." Duraksadım, evimdeki boklukları hakkında birilerine dökülmek istemiyordum, Steve'in karısına bile. "Dün gece kardeşime yardım etmem lazımdı, bu yüzden onu eve göndermek zorunda kaldım."

İnce uzun parmaklarından birini dudağına vurmaya başladı. "Kızlar büyük jestleri severler. Bugünlerde siz çocuklar kızları dansa davet falan etmiyor musunuz?"

"Evet, sanırım ediyoruz." Bazı çocuklar kızları dansa davet etme işini biraz abartmış, hazine avı falan düzenlemişti. Decker Henry, arkasında bir pankartla sokakta beyaz bir atla gezmişti. Görünüşe göre, kız arkadaşı buna bayılmıştı. Hatta o kadar bayılmıştı ki ona bekâretini danstan önce vermişti.

"O zaman bu doğrultuda bir şeyler yap. Büyük ve iddialı bir şey. Buna bayılacaktır."

Büyük ve iddialı ha? At falan sürmek istemiyordum ama kendimi aşabilirdim. Ağzıma bir lokma daha sokuşturdum ve tabureden sıçrayarak kalktım.

"Kahvaltı için teşekkürler." Kapıda Reed'in ayak seslerini duyduğumda ona seslenip içeriye çağırdım. "Dinah bize kahvaltı hazırladı. Pankek. Domuz pastırması. Her şey var."

Gözleri heyecanla açıldı. "Gerçekten mi? Açlıktan ölüyorum." Ama sonra yürürken birden durdu çünkü mutfak annemin egemenlik alanıydı.

"Ben yedim bile," diye onu temin ettim.

"Harika." Rahatlayarak bir tabure çekti.

"Easton ve ikizleri okula sen bırakabilir misin? Sav benim arabayı aldığı için bu sabah East'in kamyonetini ben alıyorum."

"Olur."

Reed'i ağzına yemek sokuştururken bırakıp hazırlanmak için aceleyle üst kata çıktım.

"Gideon!"

Döndüğümde Dinah'yı arkamda buldum. "Ah, selam, ne oldu?"

Bir kolunu bana dolayarak kucaklamak için beni kendine doğru çekti. Tuhaf bir şekilde sırtını pat patladım ve memelerinin göğsüme bastırmasını engellemeye çalıştım.

"Bu ne içindi?"

"Sanki bir kucaklamaya ve öpücüğe ihtiyacın var gibi duruyordun." Beni yanağımdan öptü. "Tüh. Yanağına ruj bulaştırdım." Parmağıyla yanağımı sildi. "Şimdi geçti."

Elimi yanağıma götürüp ovuşturma dürtümü bastırdım çünkü pisliğin teki gibi davranmak istemiyordum. "Kahvaltı için tekrar teşekkürler."

"Aklında olsun. İstediğiniz zaman gelip size yardımcı olabilirim."

Merdivenleri koşarak çıktım. Göz açıp kapayana kadar yıkanmış, giyinmiş ve gitmeye hazırdım. Bu sabah ilk durağım en yakındaki çiçekçi dükkânıydı.

"Elinizde kaç tane gül var?" diye sordum görevliye.

"Dükkânda mı?"

Cüzdanımı çıkarıp tezgâha bir tomar bıraktım. "Tüm dükkânda," diye doğruladım.

Çiçekçinin elinde iki yüz tane gül olduğu ortaya çıktı. Bir saat sonra üç dükkânı daha boşaltmıştım.

Büyük jest, bekle beni.

7

Gideon

Günümüz

"ONA ÇİÇEK ALMALISIN. Babam ne zaman annemi öfkelendirse öyle yapar."

Direnç bantlarını çekiştirdim. "O yollardan ben de geçtim. Hatta çiçekçi dükkânını satın aldım." Toplamda dört taneyi.

Cal germe hareketinin ortasında durdu. "Bütün dükkânı mı?"

"Sadece gülleri," diye netleştirdim. "Dört çiçekçi dükkânındaki bütün gülleri aldım."

"Siktir. Ne kadara mal oldu?"

Bazen buradaki arkadaşlarımın ne kadar zengin olduğuma dair hiçbir fikirlerinin olmadığını unutuyordum. Üniversiteyle ilgili en harika şey kampüste rahat olabilmekti. Kimsenin geçmişi o kadar da önemli değildi. Lise başarıları veya skandalları önemli değildi. Burada önemli olan ne yaptığındı. Bu yüzden Royal bağlantılarımı geri planda tutmaya çalışıyordum. Zengin olduğumu belli eden tek şey Range Rover'ımdı ama zaten State'te lüks araba kullanan tek kişi ben değildim. Mercedesler, BMWler ve birkaç Çinli çocuğun da Lamborghinileri vardı.

"Yeterince," dedim Cal'e. "Ve onları onu ektiğim için almış-

tım, yani tekrardan aynı yöntemi izlememin bu kez işe yarayacağını sanmıyorum."

"Bu kez tam olarak ne yaptın ki?"

Cal'e geçmişteki günahlarımı anlatmam burada gizlenme amacımı biraz bozuyordu ama o iyi bir dosttu ve ona yalan söylemek istemiyordum. Arkadaşlarıma bir ömür yetecek kadar yalan söylemiştim zaten.

"Onu aldattım," dedim açıkça, direnç bantlarını bırakarak. Fayansla kaplı duvara küt diye çarptılar.

Cal'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne yaptım dedin?"

Yaşadığı şokta biraz memnuniyet de vardı. Dediğim gibi, liseden ayrıldığınızda, geçmişte olduğunuz kişi size dokunmasa da olurdu. Dinah'nın kazdığı çukura düşen o aptal adam olmamak için çok uğraşmıştım.

"Uzun hikâye ama evet, aldattım ve Savannah bunu öğrendiğinde ayrıldık. Sonra da kimin diğerini daha çok incitebileceğini denedik." Bir havlu kaptım ve hâlâ şok içinde olan arkadaşıma fırlattım.

"Kulağa berbat bir oyun gibi geliyor."

"Hem de en berbatı," diye katıldım. "Üniversiteye geldiğimde bu oyunu bıraktım." Ama Sav bırakmamıştı. Easton'la ikisinin yattığına dair dedikodular buraya kadar ulaşmıştı.

Buna sinirlenecek hâlim bile yoktu. Yaşandıysa bile, birbirlerini önemsediklerinden değildi. Sadece acı çektirmek istiyorlardı ama yaşadıkları suçluluğun ve kendilerine duydukları tiksintinin, bunu duyduğumda hissettiğim her şeyden daha beter olduğundan şüpheleniyordum.

Küçük kardeşimden nefret edemezdim, annemin ona yaşattıklarından sonra olmazdı. *Benim* ona yaşattıklarımdan sonra Sav'dan da edemezdim.

"Sanırım haklısın," dedi Cal, havlusunu kirliye atarken.

"Nasıl?" diye sordum soyunma odasına yönelirken.

"Ülkedeki onca üniversitenin arasından buraya geldi. O seni istiyor, dostum."

Dolabımın şifresini girdim. Sav'ın aksini iddia eden tüm itiraz ve bahanelerine rağmen, gerçekten benden nefret ediyor olsaydı uzak dururdu. Ya da belki de ben hayal âleminde yaşıyordum ve onun buraya gelmesi beni artık zerre umursamadığının kanıtıydı.

Bir elimle yüzümü ovuşturdum. Hayır. Bana tokat atmıştı. Umursamayan bir kız bana tokat atmazdı. Hâlâ bana karşı duyguları vardı. Şu anda kızgın ve kırgındı ama bunu değiştirmek için bir fırsatım vardı artık. "Haklı olabilirsin."

"O zaman ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim." Hızlıca giyindim ve ıslak saçlarımın üzerine bir şapka geçirdim.

"Büyük düşünmelisin," diye tavsiye verdi. "Gökyüzü yazısı düşünüyorum. 'Pislik götün teki olduğum için özür dilerim. Lütfen aptal kıçımı affet.'"

Burnumdan güldüm. "Harika bir mesaj."

Sırt çantalarımızı omuzlarımıza attık. Julie koridorda duvara yaslanmış, koşu takımından uzun zamandır peşinde olan bir çocukla konuşuyordu. Arkamdaki Cal gerildi.

"Bu çocuktan hiç hoşlanmıyorum," diye homurdandı.

"Neden? Zararsız biri. Eğer Julie ondan hoşlanıyor olsaydı önceki onlarca teklifinden birini kabul ederdi."

"İşte ondan hoşlanmamamın asıl nedeni de bu zaten. Kız ona ondan uzak durmasını söylediği hâlde etrafında dolaşıyor. Ona çok yakın duruyor. Eminim bu onu huzursuz ediyordur. Ayrıca Julie bir yüzücü. O yüzme takımına ait." Yanımdan geçti. "Selam bebek."

Julie doğruldu. "Bitirdiniz mi çocuklar?"

"Evet. Aç mısın? Hadi gidip yemek yiyelim." Cal oldukça etkili bir şekilde ikisinin arasına geçti.

Koşucu, kaşlarını çatarak bir adım geri çekildi. "Daha saat ön," diye itiraz etti.

"Yemek geniş anlamda kullanılan bir terimdir," dedi Cal. 'Hazır mısın, Jules?" Daha ne kadar açık olabilirdi bilmiyorum ama bazı nedenlerden dolayı Julie, Cal'in duygularına karşı kör-

dü. Belki de bunun nedeni Cal'in kendisinin bile, onunla konuşan her adama nefret duymasının sebebinin kızı aslında kendine istemesi olduğunun farkında olmamasıydı. Yüzme takımına mı ait? Daha çok Cal Lonigan'a ait gibi.

"Bir Frappuccino içmeye gelebilirim." Koşucuyla konuşmak için sağa doğru eğildi. "Bırak da o bilgiyi senin için kontrol edeyim. Gelen kutumda arama yapmam lazım. Orada olduğunu biliyorum ama ezbere hatırlayamıyorum."

Oğlan ona el salladı. "Numaram sende var."

Cal kızı sorguya çekmek için dışarı çıkmamızı bekledi. "Ne demek numarası sende var? O koşu takımından!"

"Ee? Sanki uyuşturucu falan satıyormuş gibi konuşuyorsun," diye cevapladı Julie, gözlerini devirerek.

Cal kaşlarını çattı. "Satıyor olabilir."

Araya girme vakti gelmişti. Aralarına geçtim ve kollarımı ikisinin omuzlarına attım. "Cal aç olduğu için sinirli. Önce bu canavarı doyurmamız lazım."

"Evet, açım," dedi bana minnettar bir bakış atarak.

"Neyse ne." Julie omuz silkti. "Ah, unutuyordum neredeyse. Sana bir şey vereceğim."

"Sen bugünlerde herkese bir şeyler veriyorsun," diye mırıldandı Cal.

Çaktırmadan bacağına bir tekme attım. İleriye doğru yalpaladı. "Lanet olsun, bu ne içindi şimdi?"

Julie durdu. "Ne oldu?"

"Onu tekmeledim."

"Beni tekmeledi!" dedi Cal suçlayarak.

Julie ellerini bıkmışçasına havaya kaldırdı ve yürümeye devam etti. "Siz ikiniz çocuksunuz."

Cal hemen itiraza girişti. "En azından ergeniz."

"Al bakalım, koca bebek." Elime bir parça kâğıt tutuşturdu.

"Bu ne?" diye sordum ama ilk maddeyi okuduğumda ne olduğunu anlamıştım. "Bu, Sav'ın ziyareti sırasında yapacaklarının takvimi mi?"

"Evet ama sakın kimseye bunu benden aldığını söyleme." Julie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Zaten önemli bir kız anlaşmasını ihlal ediyormuşum gibi kendimi suçlu hissediyorum."

"Sana bunu daha kaç kez söylemem gerekecek? Sen yüzme takımındansın. Senin bağlılığın bize," diye açıkladı Cal.

"Onu duymazdan gel," dedim ve uzanıp Julie'ye sarıldım.

Yanımdaki Cal homurdandığında kahkahama engel olamadım.

"Komik olan ne?" diye sordu Julie.

"Hayat. Hayata gülüyorum." Kâğıdı elimde salladım. "Ve fırsatlara."

"Onu nasıl geri kazanacaksın? Sağda solda peşinde dolaşıp ne kadar harika biri olduğunu tekrardan anlamasını mı sağlayacaksın?"

"Yok, büyük bir jest yapması gerekiyor." Cal kollarını havaya kaldırdı, biri neredeyse yüzüme çarpıyordu. "Ona gökyüzü yazısı yazdırmasını tavsiye ettim."

Julie yüzünü buruşturdu. "O şeylerin her zaman çok bayat olduğunu düşünmüşümdür. Bence çiçek almalısın. Ona koca bir buket çiçek al ve dizlerinin üzerine çök."

"O evlilik teklifi oluyor, özür değil," diye itiraz etti Cal.

"İkisi için de olur," diye üsteledi Julie. "Sen büyük jestlerden ne anlarsın ki? Hayatında hiç yaptın mı?"

"Hadi ama, dans daveti şeyini yapmıştım," dedi, kırılmış gibi görünüyordu.

Julie ve ben ona şaşkınlıkla baktık. Cal birini dansa davet edecek bir tip değildi. Onun romantizm anlayışı hamburger ekmeğine mum saplamaktan ibaretti.

"Ah, bunu duymam gerek," dedi Julie. "Olaya hayvanlar dahil edilmiş miydi? Bir hazine avı mıydı? Neydi?"

"Dolabına bir paket bademli çikolatayla birlikte, 'Seni dansa davet etmemek delilik' olurdu' yazan bir not bıraktım." Cal

Fındık vb. kuruyemişler için kullanılan "nut" kelimesi İngilizcede aynı zamanda çılgın/deli anlamına da gelir. –ç*n*

bundan o kadar gurur duyuyor gibi görünüyordu ki kahkahamı güçlükle yuttum.

Julie başını iki yana salladı. "Öff. Çok inekçe." Bana döndü. "Peki ya sen? Hiç birini dansa davet ettin mi?"

"Hayır." İlk baloma gitmemiştim, son balom ise tam bir faciaydı.

"Savannah'yı davet etmedim anlamında hayır mı yoksa hiç kimseyi davet etmedim anlamında hayır mı?"

"Hiç."

"Okulunda balo yapılmıyor muydu? Özel bir okula gittiğini biliyorum," diye sordu merakla.

"Yapılıyordu. Sadece ben gitmedim."

"Bu kızın sana kızgın olmasının bir nedeni de bu mu yoksa? Onu bir balo gecesinden alıkoyman mı?" diye sordu Cal.

"Hayır. Ben onu Noel'den önce aldattım. O da baloya gitmedi."

"Off." Cal irkildi. "Söylediklerimi unut."

Julie sempati göstererek sırtıma vurdu. "Görünüşe göre tam bir itmişsin. Sanırım Cal ilk kez haklı olabilir. Abartılı ve iddialı bir şeyler yapıp ne kadar pişman olduğunu ona göstermen gerek."

"Büyük bir jest yapmış önceden," dedi Cal ona. "Ona dört çiçekçi dükkânı satın almış."

Julie'nin gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi? Dört tane mi?"

"Dört farklı dükkândan çiçek aldım," diye açıkladım. "Ama büyük jestlerin de şöyle bir olayı var; bunlar günlük durumları berbat eden insanlar içindir. Eğer kızın –ya da erkeğin– için doğru olanı yapıyorsan bunun için büyük bir jeste gerek kalmaz. Ayrıca, Cal'in dediği gibi, bunu daha önce zaten yaptım. Şimdi her gün şeyini yapmaya odaklanma zamanı."

"Peki o tam olarak ne oluyor?" diye sordu Julie.

"Başlangıç olarak, dinlemeye başlamam gerek."

8

Savannah

Günümüz

"AL BAKALIM." ADRIAN TRAHERN telefonumu geri verdi. Keskin çenesi ve hülyalı kahverengi gözleriyle bu ikinci sınıf öğrencisi, kamera arkasından çok kamera önüne yakışırmış gibi görünüyordu.

İyi görünüşünden etkilenmiş olmayı dileyerek yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Teşekkürler. Acil bir durum olmadıkça kullanmayacağım."

"O zaman bu, birinin bir sürü acil durum yaşamasını umut ettiğim ilk sefer olacak," diye espri yaptı.

Normal bir dünyada kendimi Adrian'ın kollarına atıp bana her şeyi öğretmesi için yalvarırdım. Sadece sinemadan da bahsetmiyordum. Ama bunun yerine, kendimden emin olamayarak tuhaf bir şekilde bir o yana bir bu yana kıpırdandım.

Adrian beni kurtardı. "Ee, haziranda geri dönecek misin?"

"Evet." Bu kez samimi bir şekilde gülümsedim. Bu, flörtöz değil rahatlamış bir gülümsemeydi ama en azından gerçekti. "Heyecanlıyım ama biraz korkuyorum. O zaman gelince bir sürü acil durum yaşayacağımdan şüpheleniyorum."

Sırıtışı kocaman oldu. "Beklemede olacağım."

Sanat binasının kapısını benim için açtı ve önden girmem için işaret etti. Normal bir kız olsa Adrian gibi ateşli ve etkileyici bir oğlandan böyle açık bir davet aldığında kendinden geçerdi ama benim tek yapabildiğim zayıf bir şekilde sırıtmak oldu. Lanet olsun sana, Gideon.

"Tüm filmi yaz boyunca burada mı çekmeyi planlıyorsun yoksa bazı kısımlar hazır mı? Buradaki ekipman gerçekten harikadır, eğer bazı sahneleri önceden çektiysen onları burada yeniden çekmek isteyebilirsin."

"Hâlâ hikâyenin görsel taslağını kurgulama aşamasındayım," diye itiraf ettim.

"Eğer fikir alışverişi yapmak ya da daha fazla geribildirim almak istersen bana haber ver. Dijital batağa düştüğüm için yaz festivali filmimin montajı asırlar sürmüştü."

"Dijital batak mı?" diye sordum, yüzüme vuran parlak güneş ışığını engellemek için bir elimi kaldırırken.

"Evet. Dijital olunca beş dakikalık ya da elli dakikalık film çekmenin maliyeti aynı oluyor, oturup tüm videoyu üç dakikalık kısa filme kısaltman gereken kısım hariç."

"Ah, iyi dedin."

"Bunun geldiği yerde başka tüyolar da var."

"Demek buradasın."

Gideon'ın onaylamaz sesi beni durdurdu. Elimi yüzümden indirdiğimde rezil eski erkek arkadaşımı kaldırımın ortasında, ellerini göğsünde kavuşturmuş olarak buldum. Bu duruşu kol kaslarının öne çıkmasını sağlamıştı ve içimdeki hain, bir zamanlar beni tutan o kolların anısıyla titredi.

Adrian'ın yanımdaki ince uzun bedeni gerildi ancak, "Arkadaşın mı?" diye sorduğunda ses tonu nazikti.

"Hayır. Kesinlikle değil," dedim tatsızca.

Gideon beni duymamış gibi davrandı ve elini uzattı. "Ben Sav'ın erkek arkadaşıyım. Sen?"

Gideon'ın eline vurup indirdim. "Hayır, değilsin." Utançtan ensem yanmaya başladı ve daha önce belirsizce şekillenen bir fikir kararlılığa dönüştü. "Aslında teklifini kabul ediyorum," diye bilgilendirdim Adrian'ı. "Hikâyemin görsel taslağının üzerinden seninle geçmek hoşuma gider. Sana birkaç fotoğraf göndersem ve haziranda kampüse döndüğümde buluşsak olur mu?"

İkinci sınıf öğrencisi bir bana bir Gideon'a bakıp durdu. "Olur. Dediğim gibi ben buralarda olacağım. Şu an bir saatim var, istersen öğle yemeği yiyebiliriz."

"Savage öğle yemeğini benimle yiyecek," diye araya girdi Gideon.

Adrian'ın kaşları havaya kalktı. "Savage mı?"

Kızarmaya ya da dramatik şekilde baygınlık geçirmeye uygun bir yapım olsaydı şu anda kaldırıma serilmiş olurdum.

"Git buradan," diye mırıldandım olabildiğince tehditkâr bir tonda.

"Seni kastediyor," dedi Gideon, Adrian'a.

"Kastetmiyorum!" İtirazım çok yüksek sesli, çığlık atarcasına çıkmıştı ve ikisi de şaşkınlıkla bana döndü.

"Bu adam seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu Adrian nazikçe. "Çünkü eğer kendini tehlikede hissediyorsan kampüs polisini arayabilirim."

"Birileri iki dakika içinde tehlikede olacak," diye homurdandı Gideon.

Ellerimle yüzümü kapadım. Görsel Sanatlar ve Sinema Bölümü, İşletme Fakültesi bina yığınından neredeyse bir kilometre kadar uzaktaydı. Kendimi, kampüsün ikimiz için yeterince büyük olduğuna ikna etmiştim ama ziyaretimden sadece birkaç gün sonra fazlasıyla yanıldığımı anladım.

Bu da Gideon'la uğraşmam gerektiği anlamına geliyordu. Ona karşı, tahmin ettiğimden daha çok çözülmemiş his besliyordum. O uzakta üniversitede ve ben de Bayview'dayken kendimi onu tamamen unuttuğuma inandırmak çok daha kolaydı. Onu görmek tüm anıları geri getirmişti. Bütün iyi ve kötü olanları.

Adrian, "Bak dostum, kim olduğunu bilmiyorum ama haddini aşıyorsun," diye çıkıştı Gideon'a. "Savannah, kampüs polisini beş dakikadan az bir sürede buraya getirtebilirim." Bileğimden yakalayıp beni yakınına çekti.

Gideon öne atıldı ve tüm olayın nasıl sonuçlanacağını gözümde canlandırmak yalnızca bir nanosaniyemi aldı. Gideon, Adrian'a yumruk atacaktı. Adrian karşılık verecekti ama Gideon daha güçlüydü ve kavga etmeye alışkın olduğu dört küçük erkek kardeşi vardı. Sevimli sinema öğrencisinin hiç şansı yoktu ve ben de State'te dört yıl boyunca *o kız* olarak anılacaktım. Ben o kız olmaktan bıkmıştım.

Adrian'ın elinden kurtulup kendimi Gideon'ın üzerine attım. Beklendiği üzere hemen ilgisini Adrian'dan bana çevirdi.

"Dur," dedim ona, kısık sesle. "Bunu benim için mahvetme."

Yüzümdeki ciddiyeti gördü ve isteksizce başıyla onayladı. "Pekâlâ." Ellerini, avuçları dışa bakacak şekilde önünde havaya kaldırarak geri çekildi. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Seni öğlen yemeğine götürmek istemiştim." Elini arkama doğru uzattı. "Ben Gideon ve evet, Sav'ın eski sevgilisiyim. Ama kayıtlara geçsin, bunu değiştirmeyi planlıyorum. Yani istersen onun peşinden koşabilirsin ancak işin ucunda bir savaş olacağını bil."

"Gideon," diye tısladım.

"Ne?" Masum taklidi yaptı. "Bir keresinde bana ağzımı her açtığımda yalan söylediğimi söylemiştin. Sana değiştiğimi göstermeye çalışıyorum. Bu saatten sonra sadece gerçekler var."

Arkamda Adrian boğazını temizledi. Ona dönmeden bile ne söyleyeceğini biliyordum.

"Planlarım var." Uzakta rasgele bir noktayı işaret etti. "Buluşmam gereken..." Cümlesini yarıda kesti, muhtemelen beni az önce öğle yemeğine davet ettiğini hatırlamıştı.

İç çektim. "Her şey için teşekkürler, Adrian. Tekrar görüşürüz." Kastedilen: Seni arayıp her şeyi daha da tuhaf hâle getirmeyeceğim, söz.

Adrian başıyla onayladı ve çekip gitti, ilk başta yavaş adım-

larla ilerledi ama sonra sanki bizden yeterince çabuk uzaklaşamıyormuş gibi koşmaya başladı.

Duyamayacağı kadar uzaklaştığında Gideon'a döndüm. "Bu ne boktu şimdi?"

"Beni dinlemeni istiyorum."

"Seni ne hakkında dinleyeyim?"

"Her şey."

"Neden?" diye sordum açıkça, nerede durduğunu anlamaya çalışıyordum. Neden hâlâ umursuyordu? Neden hâlâ peşimden koşuyordu? Neden hâlâ beni incitmek istiyordu?

"Çünkü ben..."

Elbette bu onun istekleriyle ilgiliydi. Yürümeye başladım ama o, "Hayır. Çünkü bunu hak ediyorsun," dedi.

Öfkem hafifledi ve yerini temkinli bir şüphe aldı. "Neyi hak ediyorum?"

Yüzünü buruşturdu. Omuzları, bir seksenlik ilah yüzücüyü alışılmadık şekilde savunmasız göstererek öne doğru düştü. "Her şeyi," dedi yumuşak bir tonla. "Sana söylediğim her yalanın ardındaki gerçeği. Çünkü bunu hak ediyorsun."

Kalbim çarpmaya, avuçlarım korkudan terlemeye başladı. Tüm gerçekler mi? Bunu kaldırabilir miydim? Bilmek istiyor muydum ki? İyi de, hep istediğim şey bu değil miydi? Peki sonunda aradığım cevap ve açıklamaları aldığımda Gideon'ı aşabilecek miydim?

"Dinah'yı en son ne zaman gördün?" diye soruverdim.

Dudakları üzgün bir şekilde kıvrıldı, bir an için bir yalan daha bekledim. "Birkaç hafta önce," diye itiraf etti.

Gözlerimin iki kat büyüdüğünü hissettim. "Onu bir iki hafta önce gördün ve bir de benimle konuşmaya mı cüret ediyorsun?" Onunla işim bitmişti. *Komple* bitmişti. "Yıkıl karşımdan. Sakın yanıma yaklaşma. Biz bittik. Şu andan itibaren seni tanımıyorum."

Hızla önüme geçti. "Yalan söyleyebilirdim. Yalan söyleyebilirdim," diye tekrarladı. "Dinah'yı aylardır ya da yıllardır gör-

medim diyebilirdim ama sana dediğim gibi – ne kadar acı verici olursa olsun artık sadece gerçekler var. Dürüstlük boktandır, Sav ve bu sadece gerçekler yalanlardan daha acı olduğundan değil, asla ödüllendirilmediğindendir. Mesela şu anki gibi. Yalan söylemiş olsaydım benden hemen kaçıyor olmazdın. Yalan söylemiş olsaydım bana kızgın olmazdın."

Sözleri dürüstlük ve acı doluydu ki bu beni daha da öfkelendirdi. Üzerine yürüdüm ve bana yaşattığı acının en azından birazını ona yaşatabilmeyi dileyerek yumruğumu yüzüne doğru salladım. "Ben her şeye kızgınım. Beni aldattığın için kızgınım. Yalan söylediğin için kızgınım. Dinah'yla daha yeni görüştüğün için kızgınım. O kadar çok keder var ki hepsini listelemek çok zor."

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Tüm söyleyeceklerin bu kadar mı?"

"Hayır. Sana her şeyi söylemeye hazırım ama ikimiz de biliyoruz ki bu, yaptığım şeyi haklı göstermez. Bu, geçmişi silmez ama eğer duyman gerekiyorsa o zaman sana anlatmak istiyorum." Kollarını iki yana açtı. "Bana istediğini sorabilirsin. Bana Dinah'nın iki hafta önce neden kampüse geldiğini sor. Bana seni aniden bırakıp gitmek zorunda olduğum her an neler yaşandığını sor. Bana neden burada, senin karşında kendimi küçük düşürmeye hazır olduğumu sor. Bana istediğini sor – sadece çekip gitme."

"O zaman anlat." Sesim o kadar alçaktı ki güçlükle duyuluyordu, kelimeler kalbimin derinliklerinden geliyordu. "Neden benim yerime onu seçtiğini anlat."

9

Gideon

Üç Yıl Önce

"LANET OLSUN, SAV. Şu an oraya gelemem. Seni görmezden gelmiyorum ama burada halletmem gereken meseleler var. Peşini bırakamaz mısın?" Telefonu avucumda sıktım. Neden bir seçeneğim olsaydı onunla olmak isteyeceğimi anlayamıyordu? Sanki gürültülü ve pis dört kardeşimle vakit geçirmek, Sav'ın güzel kokulu yatak odasında, yatağını çevreleyen cibinliklerin altında uzanmaktan iyiymiş gibi.

Ama annem yine âlem yapmaya düşmüştü ve onun Easton'a yaklaşmasına izin veremezdim. Reed'le ikimiz çocuğu arındırmaya çalışıyorduk. Onu yalnız bırakacak olursak, annem onu kendisine daha fazla hap alması için kandıracaktı.

"Özür dilerim. Seni üzmek istemedim."

Savannah'nın gereksiz özrü neredeyse ortadan çatlamama sebep olacaktı. Evde yanlış olan her lanet şeyi bir bir haykırmak istedim ama bu dürtüyle çatlaklar kapanıp yok olana kadar savaştım.

"Bir şey değil," diye yalan söyledim. "Kardeşlerimle birkaç video oyunu oynayacağız."

"Video oyunu mu? Benimle takılmak yerine kardeşlerinle oyun mu oynayacaksın? Doğru duyuyorum, değil mi?"

Gergin bir şekilde güldüm. "Evet, kulağa saçma geliyor ama Easton'a oyun oynayacağımıza dair söz verdiğimi unutmuşum."

"Onunla benim konuşmamı ister misin?" Dinah arkamdan fısıldadı, yalnız bu pek de fısıltı gibi değildi. Telefonun ahizesini elimle kapattım ama artık çok geçti.

"Kim var orada?" diye sordu Sav.

"Kimse." Dinah'ya uzaklaşması için kızgın bir el işareti yaptım. Dinah gözlerini devirmekle yetindi.

Sav hemen cevap vermedi. Yalan söylediğimi biliyordu. Bildiğini bildiğim hâlde ben de sessiz kaldım. Boktan davranışımı kabullenişi beni saçma biçimde öfkelendirmişti. İçimden, bağır bana, diye köpürdüm. Nasıl bir pislik olduğumu vur yüzüme.

Ama tabii ki yapmadı.

"Pekâlâ, Gideon. Fırsatını bulduğunda beni ara."

"Görüşürüz, Sav."

"Seni seviyorum," dedi, bilmeden bıçağı derinlere saplayarak.

Cevap olarak aynı kelimeleri güçlükle söyledim ve sonra telefonu kapattım. Telefonun ucunu başıma dayadım, sebep olduğum zonklamayı dindirecekmiş gibi sert kılıfı alnıma sıkı sıkı bastırdım.

"Doğru olanı yapıyorsun," dedi Dinah. "O tatlı, masum kızı bu karmaşanın içine çekersen ona da bir şekilde sorumluluk yüklemiş olacaksın ve bu da zaten ağır olan yükünü daha da artırmış olacak."

"Mevzu bahis o yük umurumda bile değil," diye mırıldandım. Kulunçlarımın arasında bir nokta kaşınmaya başladı. Dinah'nın bu kadar yakınımda olması beni huzursuz hissettiriyordu ama bu kadın mesafe nedir asla bilmiyordu. Sürekli alanımı işgal ediyordu.

Dinah kolunu omzuma attı ve parmaklarını sol pazuma sarkıttı. "Onu incinmekten korumanın en iyi yolu uzak tutman. Bu

özverili bir hareket, Gideon. Bunu yapabilecek insan sayısı birkaç kişiyi geçmez. Bunun için sana fazlasıyla hayranım."

"Olmamalısın. Şu anda bir yığın bok gibi hissediyorum."

Tırnakları göğsümde ritim tuttu. "Hissetmemelisin. Bir gün tüm bunları açıklayacaksın ve o sana bir an için bile kızdığı için üzgün hissedecek."

"Sorun da bu zaten, kızgın olmaması." Telefonumu cebime tıktım. "Kahretsin ki her şeyi kabulleniyor ve bu da her şeyi daha kötü hâle getiriyor."

Dinah cıkcıkladı ve daha da yaklaştı. "Çünkü daha çok genç. Kaç yaşında demiştin?"

Ağırlığımı bir tarafa verip uzaklaşmaya çalıştım. Ve sonra ona ne kadarını itiraf edebileceğimi düşündüm. Sav'la çıkmaya başladığımızda aptal gibi onun on altı yaşında olduğunu varsaymıştım. Ama değildi. Önümüzdeki aya kadar on altı olmayacaktı, bu da demek oluyordu ki teknik olarak reşit değildi ve en de ağustosta on sekiz yaşıma girmiştim. Fakat karşımdaki Dinah'ydı, beni ispiyonlayacak değildi. Ne de olsa yumurtlayacağı çok daha büyük ve iyi Royal aile sırlarını biliyordu.

"On beş yaşında. Aralıkta on altı olacak."

Dinah'nın gözleri kocaman açıldı ve sonra yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Ah, Gideon, yasak olan şeylerden hoşlanılığını bilmiyordum."

"Hoşlanmıyorum." Kaşlarımı çattım. "Onu büyük sanıyordum."

"Elbette öyle sanıyordun," dedi melodik bir şekilde. "Merak etme, çıtırcı. Ben senin arkanı kollarım. Aramızda." Dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

"Minettar olurum," dedim ve tekrar kıpırdanarak bedenlerimizin arasına daha fazla mesafe koydum.

Dinah mesafeyi tekrar kapattı. Dokunuşu daima gerilmeme neden oluyordu. Bu doğru hissettirmiyordu ama ona durmasını nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. Nedenini öğrenmek isteyecekti ve ona verecek mantıklı bir cevabım yoktu – sadece onun

fiziksel temasının Savannah'nın hoşuna gitmeyeceğine dair bir his. Fakat Dinah'ya memesinin kolumun üzerinde olduğunu kabalaşmadan nasıl söyleyebilirdim?

Ayrıca bu tür temaslar Dinah için bir anlam ifade etmiyordu. O sadece bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Onun dokunmayı seven bir insan olduğunu fark etmiştim ve bir anne figürünün yanağını öpmesine dayanamayan bir çocuk gibi toy davranarak onu gücendirmeyecektim.

"Ben daima burada olacağım, Gideon," diye mırıldandı Dinah, dudakları neredeyse kulakmememe değiyordu.

Müstehcen görünmek istemediğinin farkındaydım ama benim pis zihnim bunu bazen o şekilde anlıyordu. "Teşekkürler. Sanırım gidip yemekte ne var diye bakacağım." Cevap vermesini beklemeden, içimden suratıma bir tokat atıp mutfağa yöneldim.

Sandra mutfağın ortasındaki tezgâhta soğan doğramakla meşguldü. Ocakta iki tencere vardı ve mutfağı dolduran kokular harikaydı. Midem guruldadı.

"Ne yiyoruz?" diye sordum, tezgâha yanaşarak.

"Parmesanlı tavuk."

"Güzel. Oğlanlara haber veririm. Kaç gibi aşağıya inelim?"

"Kırk dakika sonra," dedi.

"Şahane. Sen bir harikasın, Sandra." Evin kâhyasına tek kolla sarılıp arka merdivenlere yöneldim.

İlk basamağa adım atmıştım ki Sandra boğazını temizledi.

"Evet?" Omzumun üzerinden ona baktım.

Durakladı ve sonra, "Bayan Dinah da bize katılacak mı?" diye sordu.

"Yemek yiyor mu ki?" diye dalga geçtim. Dinah dal gibi incecikti. Ağzına Skinny Votka dışında bir şey koyduğunu da pek görmemiştim.

"Son zamanlarda Bayan Maria'dan çok o kadın için yemek yapıyorum," diye şikâyet etti Sandra. "Endişeleniyorum."

Ne için? Annem onun yemeklerini pek yemediği için mi yoksa Dinah çok fazla yediği için mi? Ama bunu sormak, birine

hangi dinamiti daha önce tutuşturmak istediğini sormak gibiydi. Her iki cevap da gereksiz derecede üzücüydü.

"Yardımcı olmaya çalışıyor," dedim Dinah'yı savunarak. Annemi hastaneye götürmeye çekindiğimden bahsettiğimde Dr. Whitlock'u buraya getiren oydu. Annem çevredekilerin onunla ilgili şeyleri bilmesinden nefret ederdi.

"Buna bugünlerde öyle mi diyoruz?" diye mırıldandı Sandra.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için boş verdim. Ama üst kata çıktığımda meraklandım. Dinah'yla iletişimimi dışarıdan izleyen insanlar aramızda bir şeyler olduğunu mu zannediyordu? Hayır, tabii ki zannetmiyordur, diye kendime güvence verdim. O kadın benden neredeyse on yaş büyüktü. Ayrıca, ne olursa olsun Steve benim amcamdı ve bu Dinah'yı yengem yapıyordu. O, zor bir dönemde ailemize yardım etmeye çalışan yaşça büyük, kibar bir akrabadan başka bir şey değildi benim için.

En nihayetinde, ben Dinah'ya güveniyordum. Sav'a bu evde olanları anlatmak zavallı kızı strese sokardı. En iyisi bunu şimdilik içimde tutmaktı. Her şey çözüldüğünde ona yaşananları itiraf edecektim. Yapmadığım için pişman olmaktansa yaptığım için özür dilerdim daha iyi, değil mi?

Değil mi?

10

Savannah

Üç Yıl Önce

"SURATIN NEDEN ASIK?" diye sordu Lydia Scully, saçındaki bin dolarlık ipek Hermes bandanayı düzeltirken.

Shea'yla beraber okuldan sonra takılmak için Lydia'nın evine davet edilmiştik. Şu âna kadar bol bol sıkıcı moda muhabbeti dönmüştü ama şimdi herkesin ilgisi birden bana çevrildiğinden, sıkılmaktan çok huzursuz hissediyordum.

"Kaşlarını çatma. Çirkin kırışıklıkların olur," diye tavsiye verdi Ginnie. Yanındaki Francine başıyla onayladı. Üçü, Jordan Carrington'ın ana kız grubunu oluşturuyordu. Herkes onlara Pasteller diyordu. Kızlar bu ismin, Astor Park üniforması dışında giydikleri Paskalya yumurtası tonlarındaki pastel renkli kıyafetlerden geldiğini sanıyordu ama aslında silik ve özelliksiz kişiliklerinden kaynaklanıyordu. Kendilerine ait gerçek bir karakterleri yoktu. Sahip oldukları canlılığı tamamen Jordan'dan ödünç alıyorlardı.

"Kaşlarımı çattığımı fark etmemiştim," dedim beceriksizce.

"Eh, çatıyordun," diye bilgilendirdi Lydia. "Erkek mevzusu mu? Alınma ama Gideon Royal'la sorun yaşaman beni şaşırt-

maz. Bırak bir ikinci sınıf öğrencisini, o herkesi zorlar." Sanki vereceğim cevabı umursamıyormuş gibi manikürünü incelemeye başladı ama Gideon hakkında detay duymak için can attığını biliyordum.

Hepsi öyleydi. Üç erkek arkadaşından birine mesaj atmakla meşgul olan Jordan bile Royal oğlanlarından birini nasıl tavladığını deli gibi merak ediyordu.

Royallar şimdiye kadar hep ulaşılmaz olmuşlardı. Büyük kardeşlerden hiçbiri ciddi bir ilişki yaşamamıştı - yani şimdiye kadar. Bu yüzden şimdi herkes neden *ben* diye merak ediyordu. Sanki Royallardan birini tasmaya geçirmenin özel bir yöntemini biliyormuşum gibi.

"Ben de onunla çıktığıma inanamıyorum," dedim açık bir dürüstlükle. Gid neden benimle ilgileniyordu bilmiyordum. Ayrıca, korkarım onu kaybetmeye başlamıştım.

O yüzden kaşlarım çatıktı.

Şezlongda yanımda oturan Shea irkildi ve bu, akşamın soğuk havası yüzünden değildi. Hayatımdaki her şeyin mükemmel olduğuna dair rol yapmam bekleniyordu ve ilişkim konusunda güvensizliğimi itiraf etmem aile kuralını ihlal etmekti.

Ah, peki. Zaten benden ayrıldığında gerçekler ânında ortaya çıkacaktı.

Lydia burnundan güldü. "Buna kimse inanmaz."

Gerçekler acıdır. Shea'ya göz attım, çenemi kapalı tutmamı reğleyeceğini biliyordum ama tavsiyeye ihtiyacım vardı. Bu kızlar erkeklerle başa çıkma konusunda benden çok daha deneyimlerdi ama burada bahsettiğim şey cinsel deneyim değildi. Salece onlar benden daha fazla kişiyle çıkmışlardı. Ayrıca Jordan olağanüstü bir güzelliğe sahipti. Oğlanlar sürekli ona numaralarını veriyorlardı. Geçen gün model olup olmadığını merak eden bir kız tarafından sokakta çevrilmişti.

Pasteller'in dediğine göre, İsveç'te yaptığı bir yaz tatilinde ren istasyonunda çarpıştığı bir adam her gün Jordan'ın oteline çiçek göndermişti. Astor Park'dan iki çocuk, onu etkilemek için

bir yerlerini kırmıştı. Biri kaykayla bir gösteri yaparkı bileği-
ni kırmış, diğeri ise eğitimsiz bir ata binmeye çalışırker leğini
çatlatmıştı. Bugünlerdeyse üç erkeği parmağında oynatı rdu.

Gideon'la ilişkimiz hakkında konuşmak beni utan mıştı
ama umutsuz hissettiğim için ağzımı açıp dökülmeye ba dım.
"Benden neden hoşlandığını bilmediğim gibi, onu nasıl nde
tutacağımı da bilmiyorum."

Lydia'nın gözleri aydınlandı. İşte tam ona göre bir d ko-
duydu bu. Jordan'ın mesaj yazmakla meşgul olan parm arı
durdu. Dönüp bana bakmasa bile onun dikkatinin de benc ol-
duğunu biliyordum. Shea iç çekti.

"Onunla yatıyor musun?" diye sordu Lydia.

"Bu seni ilgilendirmez," diye kükredi Shea.

"Ne?" diye sordu masumca. "Yardımcı olmak için detay
bilmem gerek."

Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Bu kızlar ben
yakın dostlarım değildi. Sadece babamın takılmam için ısrar et
ği ve Shea'nın da okuldaki itibarım için iyi olacağını düşündüğ
kızlardı. Bu bir kalkan, diye açıklamıştı bana. Kimse Jordan'a bu
laşmazdı, yani uzantısı olarak ben de güvendeydim.

Gideon gerçek bir kalkan değildi çünkü o bir erkekti. O, ger-
çek sapanlarla okların meydana çıktığı kızlar tuvaletine, soyun-
ma odasına veya özel partilere giremezdi.

Arkanı kollayacak bir kız grubuna ihtiyacın vardı. Jordan'ın
çevresi Astor'daki en iyi grup olsa da bu onlarla özel detayları
paylaşmak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Bir şikâyeti yok," aklıma gelen en iyi cevaptı.

"Oğlanı beceriyor," diye sonuca vardı Lydia.

Becermiyordum ama varsayımını düzeltmekle uğraşmadım.
Nasılsa bana inanmayacaktı.

"Ona seksi bir fotoğrafını gönder," diye önerdi Francine.
"Ona böyle şeyler gönderdiğimde Torin bayılıyor."

"Bu çok aptalca," dedi Shea açık açık. "Torin'le ilişkinizi bi-
tirdiğiniz an o fotoğrafları gidip yirmi tane oğlanla paylaşacak

ve o oğlanlar da gidip kendi yirmi arkadaşıyla paylaşacak, ta ki sen, kızların nasıl bir aptal olduğunu gösteren bir *meme* hâline gelene kadar."

"Yardımcı olduğun hiçbir şey için teşekkürler, sürtük." Francine kaşlarını çattı. "Torinle ayrıldığımız falan yok. Biz birbirimizi seviyoruz."

"Shea'ya kızma," diye araya girdi Jordan. Ablama gülümsedi ama gözlerindeki zehir beni neredeyse yerimde sıçratıyordu. "O bunları pek bilmez. Dooley ile yaşadığı kötü deneyimleri hatırlıyor musun? Öyle bir şey benim başıma gelse ben de kimseyle tek bir fotoğrafımı bile paylaşmazdım. Ama tabii ki her erkek bir kızı Dooley gibi küçük düşürecek değil. Bu sadece Shea'nın kötü kararlarının sonucuydu."

Jordan bana böyle saldırsa yerde yatıyor olurdum ama Shea, sanki Jordan eski yarasına tuz basmamış gibi ona gülümseyerek karşılık verdi. "Belki hepsi öyle değildir," dedi sakince, "ama neden riske girelim ki?"

Dooley olayı iki yıl önce yaşanmıştı. Shea dokuzuncu sınıfların gittiği bir gezideydi. Matthew Dooley son sınıftı. Uzun zamandır yoğun bir şekilde flörtleşiyorlardı. Shea ona Francine'in yatında çektiği bir fotoğrafını atmıştı ancak kucağına vişne suyu döktüğünün farkında değildi. Beyaz mayosunun çok talihsiz bir noktasında kırmızı bir leke görünüyordu. Dooley o fotoğrafı, arka planına montajlanmış bir köpekbalığıyla Instagram hesabında paylaşmıştı. Açıklamada şu yazıyordu: "Köpek balıkları okyanusa düşen tek bir kan damlasını bile fark eder. Kendine orada dikkat et. #köpekbalığıyemi #halanınintikamı #beyazgiyme."

Sonraki altı ay boyunca Astor'daki herkes Shea'yla alay etti ya da onu küçük düşürdü. Dönüp baktığımda, Jordan'la da o zaman takılmaya başlamıştı, yani babam bizi yalakalık yapmamız için ona yönlendirmeden önce.

"Ah, kızı rahat bırak," dedi Jordan. Doğrudan bana konuşmak için Francine'in önünden eğildi. "Üzücü bir gerçek var, o da erkeklerin görünüşe fazlasıyla önem verdiğidir. Eğer çıplak

bir kadının vücuduna bakacaksa bu neden seninki olmasın? Sen harikasın, Savannah. Olivia Munn yerine seninle ilgili fanteziler kurması daha iyi değil mi?"

Shea dışında herkes başıyla onayladı. Ben bile buna ikna olmaya başlamıştım.

Jordan her nasılsa benim kararsızlığımı sezdi ve daha fazla baskı yaptı. "Gideon'a onunla seksi bir fotoğrafını paylaşamayacak kadar güvenmiyorsan, onunla çıkmaman gerekir, hatta hiç yatmamalısın. Canavarı doyur."

"Doğru diyor," dedi Francine. Diğer iki Pastel onunla hemfikir olarak başlarını salladı.

Shea bu muhabbete doymuştu. "Uyumsuz çiftler demişken, önceki gece Abby'nin Reed'in ardından nasıl nefes nefese kaldığını gördünüz mü?" diye sordu, suya yem atarak. Köpekbalıkları hemen üşüştü ve konu ben, Gideon ve çıplak fotoğraflardan uzaklaştı.

İlerleyen saatlerde arabada Shea patladı. "Yapma. Onunla çıkmaya yeni başladın ve o şimdiden yan çizmeye başladıysa, bir de üzerine çıplak fotoğraflar göndermen seni umutsuz gösterir. Ayrıca ya onları Üç'le ya da başka biriyle paylaşırsa?"

"Böyle bir şey yapmaz." Gideon böyle şeyler hakkında gösteriş yapan birine benzemiyordu. Yüzmeyle ilgili başarıları hakkında bile konuşmazdı, daima her galibiyetini grup çalışmasının parçası olarak gösterip önemini azaltırdı.

Shea dudaklarını büzüp gözlerini devirerek daha aptalca bir şey söyleyemeyeceğimi ima etti. "Doğru. Tıpkı seni aldatıp kalbini kırmayacağı gibi."

"O beni aldatmıyor ve kalbim de gayet sağlam, teşekkürler." Ancak gözlerine bakmaktan kaçınmıştım.

"Öff. Bunu yapacaksın, değil mi?"

"Henüz kararımı vermedim."

Shea beni çok iyi tanıyordu. Kesinlikle inkâr etmeyişim evet lemekle aynı şeydi.

"Umalım da babam senin için İsviçre'de bir yatılı okul ayar- amaya gönüllü olsun çünkü çıplak fotoğrafların sızdığında git- nen gereken yer orası olacak." Kavşaktan geçerken gazı kökledi.

İç çektim. "Güvenoyun için teşekkürler."

"İntikam pornosu diye bir şey duymadın mı hiç? Bu şey ger- ek ve çok çirkin. Şu anda mutlusunuz ama işler kötüleştiği an nternete, sonsuza dek orada kalacak bir fotoğraf koyabilir. Bir iş aşvurusu yaptığında, işe alım ekibi adını aratacak ve aramada k çıkan şey memelerin olacak."

"Öyle bir şey olmayacak." Ama bunu hissettiğimden daha üyük bir özgüvenle söylemiştim.

Yemekten sonra Gideon'dan bir mesaj geldi.

Napıyorsun?

Ders çalışıyorum. Kimya kitabıma kötü kötü baktım. Fenden nefret ediyordum. Sen?

Kardeşlerimle takılıyorum.

Ve sonra sanki güvensizliğimi sezmiş gibi Royalların TV oda- ndan kısa bir video geldi. Projektör ekranında bir oyun açıktı. erde yatan Easton'ı ve ikizlerin kafalarının arkasını görebiliyor- ım. Bu kısa videonun sonunda Reed bana iki parmağıyla se- m veriyordu. Gideon'ın yanında oturuyor olmalıydı.

Gelmek ister misin?

İçimden, *Evet!* diye bağırdım ama kardeşleriyleydi ve bunu ilmek istemiyordum.

Çok ödevim var.

Anladım. Ama seni özledim. Hadi hafta sonu bir yerlere gidelim. Yatla?

Sadece senle ben?

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

EVET!

Bana onaylayan bir parmak işareti gönderdi. Tanrım, ellerini seviyordum. Artık vücudumun başka yerleri de titriyordu.

Bana bir selfie gönder. O güzel yüzünü özledim.

Sen bana gönder, diye cevapladım. Diğer insanların fotoğraflarını çekmekte ustaydı, bu yüzden bana karanlık, karıncalı bir fotoğraf gönderince şaşırdım. Bir kaşını kaldırmıştı ve dili üst dudağının köşesine değiyordu. Tanrım, ölüyordum.

Çok ayıp, diye karşılık verdim. **Ölümüme neden olmadan önce o dilini ağzına sok.**

Kızımı doyurmalıyım.

Sözleri daha önce Jordan'ın söylediklerinin tesadüfi bir yankısıydı. Jordan haklıydı. Gideon'a güvenemeyeceksem onunla olmamam gerekirdi.

Banyoya koştum ve sutyenimle külotuma kadar soyundum. Tabii ki uyumsuzlardı. Bugün ten rengi bir külotla beyaz pembe puantiyeli bir sutyen giyiyordum. Ne düşünüyordum ki?

Sutyenimi çıkardım ve telefonu kaldırdım.

Hayır. Üstsüz fotoğrafa hazır değildim. Küçük adımlar, diye uyardım kendimi.

İkisi de siyah olan dar bir askılı atletle temiz bir çift külot kaptım ve tekrar banyoya döndüm. Bir fotoğraf çekip kontrol ettim. Flaşın ışığı aynada yansımıştı ve köşede de diş macunu lekesi mi vardı? Bunu gönderemezdim!

Telefonum bipledi. Gideon'dan bir mesaj daha gelmişti.

Yaşıyor musun?

Bir dakika, diye cevapladım.

Çılgınca etrafıma bakındım. Odam temizdi ve yatak da seksi bir yerdi. Orada bir fotoğraf çekebilirdim.

Masama üç kitap yığdım ve sonra telefonu üzerine koyup kameranın zamanlayıcısını kurdum. Yatağa koşturup diz çöktüm ve şehvetli gözlerle kameraya bakmaya çalıştım. Flaş patladığında masaya fırlayıp fotoğrafı kontrol ettim.

Yeterince seksi değildi. Doğrusu, kabız gibi görünüyordum. Belki de gülümsemeliydim?

Zamanlayıcıyı tekrar ayarlayıp yatağa döndüm. Bu kez par-

mağımı külotumun kenarına sokup karnımla kalçam görünecek şekilde atletimi yukarıya çektim. Ve gülümsedim.

Fotoğrafı tekrar kontrol ettim. Fena değildi ama hâlâ çok garip görünüyordum. Bu yüzden birkaç tane daha çektim. Bazılarında üstümü çıkarmıştım. Bazılarında uzanmıştım. Bazılarında ise tamamen çıplaktım. Çıplak olanları tamamen eledim. Vücudumu bu fotoğrafları gönderecek kadar sevmiyordum ama yirmi ya da daha fazla fotoğrafın içinden bir tanesi iyiydi.

Başım birazcık kesik çıkmıştı ama yine de ben olduğum belli oluyordu. Atletimin askısı omzumdan kaymıştı ve külotum da kalçalarımdan aşağıya inmişti. Bir kolum saçlarımı ensemden kaldırmak üzere arkaya uzanmış, diğeri ise yatağa yayılmıştı.

Yumuşak tonlarda bir filtre seçtim ve vazgeçmeye kalkışmadan öne *gönder* tuşuna baktım.

Yanıt hemen gelmedi.

Üzülerek yatağa çöktüm. Belki de farklı bir fotoğraf göndermeliydim. Fotoğraflar arasında gezindim. Belki de atmosfer yaratmak için daha çok vakit harcamalı ve ışıkla oynamalıydım. Özel bir takım iç çamaşırı da alabilirdim. Tanrım, çok stresli hissediyordum! Belki de hiç göndermemeliydim. Belki de...

Sonra telefon çaldı. Gideon'dı.

Cevaplarken kalbim küt küt ediyordu. "Efendim?"

"Ne kadar ödevin kaldı?" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından.

"Ne?" Ona seksi bir *selfie* göndermiştim ve o bana ödevimi mi soruyordu? Ben ne tür bir faciaydım? O kadar mı kötüydü?

"Ne kadar ödevin kaldı?" diye tekrarladı.

"Şey, bir iki sayfa?"

"On dakikaya sizin eve geliyorum," dedi.

"Ne?" Çok şaşkındım. "Neden?"

"Neden mi? Çünkü on dakika içerisinde ellerim bedeninle temas etmezse öleceğim."

Ve sonra telefonu kapattığı için sadece sessizlik duyuldu. On

dakika içerisinde buraya geliyordu! Büyük bir sevinçle telefonu havaya fırlattım. Sonra kafama dank etti. *On dakika içerisinde buraya geliyordu!*

Ayağa kalkıp banyoya koştum. Sanırım Jordan haklıydı. Bir erkeğin kalbine giden yol seksi *selfie*lerden geçiyordu.

11

Savannah

Üç Yıl Önce

ODAMDA DOLANIRKEN çok fazla çerçöpüm olduğuna karar verdim. Masanın üzerinde yığılmış kitaplar vardı. Banyodaki lavabonun üzerinde ise Sephora mağazasının arkasındaki çöplükten daha çok makyaj malzemesi vardı.

Yerlere saçılmış kıyafetleri alıp hepsini dolabıma tıktım. Kapıyı kapatabilmek için üç kez tekmelemem gerekti. Makyaj masamda sadece iki küçük çekmecem vardı, bu yüzden bütün banyo malzemelerimi küvete atıp duş perdesini çektim. Sonuçta Gideon dolabımı açacak ya da duş alacak değildi ya?

Üstüme dar bir şort pijama ve altına hiçbir şey giymemişim gibi görünen bol bir kapüşonlu geçirdim. Kapüşonlu Gideon içindi, şort ise daha rahat hissetmemi sağlıyordu.

Telefonum bipledi.

Geldim, diyordu mesaj.

Aceleyle banyodan çıkıp kapıya koştum. Elimi kapı koluna atmıştım ki arkamdan birinin boğazını temizlediğini duydum. Hızla döndüğümde Gideon'ı iki penceremin arasındaki duvara yaslanmış buldum.

Soluğum kesildi. Daha doğrusu nefesim neredeyse bir çığlık gibi çıkmıştı. "Buraya nasıl girdin?" diye tısladım.

Ağzının bir kenarı yukarıya doğru kıvrılırken başparmağıyla pencereyi gösterdi. Kocaman gözlerle koşup dışarıya baktım. Çoğu büyük arsalı evlerde olduğu gibi benim de bir balkonum vardı ama pencerelerime bağlı olan iki tanesi Juliet balkondu; bu da her pervazdan çıkan, ayak genişliğindeki ferforje parmaklıkların tamamen estetik amaçlı olduğu anlamına geliyordu. Üzerine çıkmaya ya da tırmanmaya elverişli değildi.

Geldiği yolu çözmeye çalıştım. Bahçe, su oluğu, sarı yasemin sarmaşığıyla kaplı bir kafes çit vardı. Kafes sedir ağacından yapılmıştı ancak zemine sıkıca sabitlenmemişti. Çimleri biçen çocuk sürekli ona çarpıp dengesini bozuyordu. Babam her pazar kuzeydeki direği yenilemesi gerektiği konusunda şikâyet eder dururdu.

Gideon'a şüpheyle baktım. "Öyle bir şey yapmadım de?"

"Yaptım," dedi kendini beğenmiş bir edayla. Kollarını göğsünde kavuşturarak pazularının ağız sulandıran bir şekilde belirginleşmesine neden oldu. "Ama şunu söylemeliyim ki, pencerenin önünde bir ağaç olsa işim daha kolay olurdu. Belki de bir tane dikmeliyiz."

"Olur. Ama onu anca on yıl içinde falan kullanabilirsin." İma ettiği şey beni heyecanlandırsa da kelimeleri sakince söylemeyi başardım. O kadar uzun bir süre birlikte olacağımıza gerçekten inanıyor muydu?

Bir fidanın olgun bir ağaca dönüştüğünü görebilecek kadar uzun yıllar sonra bile Gideon'la hâlâ birlikte olma düşüncesi içimde neşeyle alkış tutma isteği uyandırıyordu. Kendime engel olmaya çalıştım ve bu heyecan dolu fantezileri sakinlikle perdeledim. Ona bir *selfie* göndermiş olmam yeterince kötüyken bir de kendimi daha çaresiz bir duruma sokmama gerek yoktu.

"Bambu ağaçları altmış günde gelişimlerini tamamen tamamlıyorlar," dedi odanın karşısına geçip yatağımın önünde durarak. Ayakkabılarını çıkardı ve yatağa uzanıp ellerini başının

altına koydu, burada kendi odasındaki kadar rahatmış gibi görünüyordu.

Yatağa tırmandım ve aramıza bir kişi daha sığacak kadar mesafe bırakarak yanına uzandım. "Annem onu diz boyuna gelmeden keser. Bambu onun Güneyli Yaşam Tarzı'na uymuyor."

"Annen Güney'i rakunların çöpü sevdiğinden daha çok seviyor."

"Aynen öyle." Annem Connecticut'ta doğmuştu ama geçmişini hatırlatan her şeyden nefret ediyordu. Ona göre hayat Mississippi Eyalet Üniversitesi'ne kaydolduğunda başlamıştı. Okuldaki ilk yılından bu yana Kuzeyli kökenlerinden kurtulmaya çalışıyordu. Tabii babannem babama bir Yankee* ile evlendiğini asla unutturmamıştı.

Gideon aramızdaki boşluğa eliyle vurdu. "Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır. Seni beklemiyordum sadece." Ona yanaştım ve yanına sokuldum. Bir kolunu ensemin altına soktu ve başımı, köprücükkemiğinin altında oluşan küçük oyuntuya yerleştirdi.

Vücudu sıcak ve davetkârdı. Bir kolunu belime doladı. "Uzak kalamadım."

Sözleri tatlıydı. Kollarının arasındayken, daha önce neden endişelendiğimi merak ettim. Beni seviyordu. Bunu biliyordum. Sevmiyor olsa bana böyle sarılamazdı.

"Ön kapıyı kullanmamanın bir nedeni var mı?" diye sordum, kalbimi dolduran isteğe rağmen sesimi normal tutmaya çalışarak.

"Bunun nesi eğlenceli?"

"Doğru dedin." Ama bu beni huzursuz etmişti. Neden kapıyı çalmamıştı? Ebeveynlerimden mi saklanmaya çalışıyordu? "Annemle babam seni seviyor, biliyorsun. Burada olmanı umursamazlar."

Omuz silkti. Bu hareketini başımın altında ve elimde hissettim.

---

* Amerikan İç Savaşı'nda Güneylilerin Kuzeylilere verdiği isim. -ç*n*

"Elbette ama o zaman iyi çocuğu oynamam gerekirdi. Annenle biraz çay içer, babanla reşit olsaydım bana daha sert bir şeyler ikram edebileceği hakkında birkaç kötü espri yapardık. Sonra babam ve annem hakkında sorular başlardı; neden artık dışarıya çıkmadıklarına dair. Ben senin için buradayım, tüm bunlar için değil."

Anlıyordum. Gerçekten. Ailemle muhabbet etmek çaba gerektiriyordu ve onun bunu yapmak istememesini kişisel almamalıydım. Onun nefret ettiği tüm bu şeyleri Shea'nın eski erkek arkadaşı eksiksiz yapmıştı ama sonunda şerefsizin teki çıkmıştı.

"Maç falan izlemek ister misin?" diye önerdim.

"Yok." Fakat komodinin üzerindeki kumandayı aldı ve televizyonu açtı. *The Real Housewives of Beverly Hills* ekranı doldurdu.

Olduğum yerde biraz büzüldüm ve daha akıllıca bir şeyler mi izlemeliyim diye merak ettim. Sürekli kavga eden zengin kadınları ve sahte zengin kadınları gösteren bir reality şovdan daha havalı bir şey.

Ama sonra Gideon, "Ben New York ekibini seviyorum," dedi.

Dirseğimin üzerinde doğrulup şaşkınlıkla ona baktım. "Seviyor musun?"

"Evet, zayıf çıtır kızı seviyorum. Zeki biri."

"Biraz kaba ama."

"Evet. Bence eskiden hepsinden daha yoksul bir yaşamı olduğu için öyle, hep saygı görmek için savaşmış. Şimdi parası olduğuna göre artık onlardan aşağı olmadığının farkında değil. Ama hâlâ öyle hissediyor, bu yüzden de bu şekilde davranıyor."

"Ah." Bu beklenmedik bir şekilde aydınlatıcıydı. "Annem gibi fazla zorluyor."

"Sadece annen gibi de değil. Bunu diğer kadınlarda da görüyorum." Daha fazla bir şey söylemedi ama açıkça görülüyordu ki bu tip insanlara sempati duyuyordu.

Gerçekten bu kadar düşünceli ve yüce gönüllü olması çok hoştu. Görüyor musunuz? Hiç de Shea'nın eski sevgilisi gibi değildi. Ya da aslına bakarsanız herhangi biri gibi değildi. Ba-

şımı omzuna geri yasladım. Kadınların yer gibi yapmasını, çokça içmesini, kavga etmesini, alışverişe çıkmasını ve biraz daha içmesini izlerken, Gideon'ın başparmağı kapüşonlumun ucuyla şortumun beli arasında açıkta kalan tenimle buluştu.

Hafif dokunuşu nefesimi kesmişti. Ekrandaki kadınları, onların sığ ama bağımlılık yaratan kavgalarını unutmuştum. Tek düşünebildiğim okşadığı küçük bölgeydi. Başparmağının ucu ritmik bir şekilde hafifçe ileri geri hareket ediyordu. Bedenimin geri kalanı kıskançlık duyuyor, aynı ilgiyi ve elektrik hissini istiyordu.

Ama o başka yerlere meyletmedi, o küçük bölgedeki çıplak tene dokunmaktan memnun görünüyordu. Ancak bu benim için yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum. Onunlayken daima daha fazlasını istiyordum.

Uzanıp kapüşonlumu sıyırdım ve vücudumun daha fazlasını açığa çıkardım. Avucu belimle temas etti. Ellerini genişçe açtığında işaretparmağı göbek deliğime ulaşmış, serçeparmağı ise bacağımla kalçamın birleştiği noktayı bulmuştu. Diğer parmaklarının uçları şortumun lastiğinin altına kaydı ve kalça kemiğimde gezindi.

Ağzım kurudu.

Kanım ısınıp damarlarımda hızla akmaya başlayınca sertçe yutkundum. Gideon'ın yanağımın altında sakin sakin atan kalbi hızlanmıştı. Uzandı ve elimi alıp göğsüne çekti.

"Sen de bana dokunabilirsin, biliyorsun," diye fısıldadı.

Çekingen bir şekilde parmağımı tişörtünün üzerinden köprücükkemiğinde gezdirip ucuna geldiğimde durakladım, sonra boğazının oyuntusuna daldım. Göğsü günlük egzersizler sonucu sert bir kas parçasıydı. Pamuklu tişörtünün altında bile karın kaslarının kıvrımlarının izini rahatlıkla sürebiliyordum. Birbiri ardına titrek nefesler alırken göğüs kafesi yükselip alçalıyordu.

Hava yoğundu. İkimiz de nefes almakta zorlanıyorduk. Sanırım bu yüzden ağzını buldum ve o da benimkine uzandı. Biz birbirimizin oksijeniydik. Tadı tatlıydı, aroması ise bağımlılık yapıyordu.

Şortumu bırakarak eli daha da yukarıya kaydı ve okşayarak kaburgalarıma doğru çıktı, o uzun zarif parmakları mememin kıvrımını saracak gibi olunca durakladı.

"Sorun olur mu?" diye sordu.

"O-olmaz," dedim hırıltıyla.

Tüm vücudum farklı hissediyordu – artık hiç tanıdık değildi. Tenim kemiklerimin üzerinde iyice gerilmişti, kanım hızlı akıyor, başım dönüyordu. Yaklaştım, her şeyimle ona dokunmak istiyordum. Bacaklarım onunkilere dolandı. Sol elim tişörtünü avuçlarken sağ elim pazusuna sarıldı.

Yuvarlanıp beni altına aldı. Ona dokunacak yeni yerler buldum. Parmaklarımı, kürek kemiğinin üzerinden kotunun beline ulaşana kadar omurgasından aşağıya kaydırdığımda geniş sırtı esnedi. Kasıklarıma doğru titrediğini hissettim.

Bir dakika. Titremek mi?

Gideon da hissetmiş olacak ki başını kaldırdı. Temasın kaybıyla inledim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve kendini yana attı.

Elini ön cebine sokup telefonunu çıkarırken onu hayal kırıklığıyla izledim. Ekrandaki ismi okumak için çabaladım ama o cevap vermek için parmağıyla kaydırmadan önce hiçbir şey seçemedim.

"Efendim?" diye kükredi ahizeye.

Kapüşonlumu aşağıya çektim. Masamdaki aynada yansımamı yakaladım. Gideon'ın parmaklarından dolayı saçlarım allak bullaktı. Öpüşünden dolayı dudaklarım şişmişti. Gözbebeklerim büyümüş, yanaklarım kızarmıştı. Kapüşonlum neredeyse bir omuzumdan düşecekti. Öte yandan Gideon, tıpkı onu penceremde gördüğüm ilk andaki gibi görünüyordu.

Kısa kesilmiş saçları her zamanki gibi düzgündü. Tişörtünde ise hiçbir kırışıklık yoktu. Daha da sinir bozucu olansa, son on dakikayı benimle öpüşerek geçirmiş gibi bile görünmüyordu. Yüzü ifadesiz, bronz yanakları ise normaldi.

Kapüşonlumu düzelttim.

"Şu anda meşgulüm," dedi.

Sesindeki terslikte biraz teselli buldum. Bölündüğü için mutlu görünmüyordu. Ama yine de telefonunu cevaplamıştı. Bense babam içeriye girse fark etmeyecek hâldeydim.

"Şimdi mi?" Kaşları çatıldı. "Pekâlâ. On dakikaya orada olurum."

Ne?

Telefonu kapattı ve yataktan kalktı. "Özür dilerim, Sav. Gitmem gerek."

"Hı hı." Tek diyebildiğim bu oldu.

Botlarını ayağına geçirdi ve hiç gerek olmadığı hâlde tişörtünü düzeltti. "Gitmek istemiyorum ama mecburum."

"Hı hı." Kolumu karnıma doladım.

Yanıma gelip bana sarıldı. "İlk fırsatta seni arayacağım."

"Hı hı."

Bir elini saçlarına daldırdı. "Gerçekten üzgünüm, bebeğim."

Onu iterek kollarından sıyrıldım ve kapıya yürüdüm. "Sonra görüşürüz, Gid."

Bir an bana baktı ve sonra başını hafifçe iki yana salladı. Giderken bir şeyler mırıldandığını duydum ama artık onun özürleriyle ilgilenmiyordum.

Kapıyı çarpıp kapattım ve kendimi yatağa atarak öfkeli ve hayal kırıklığıyla dolu gözyaşlarıyla mücadele ettim.

O fotoğrafı asla göndermemeliydim.

12

Gideon

Üç Yıl Önce

"O NASIL?" Anahtarları vestiyerdeki divanın üzerine attığımda, Dinah kapının çerçevesine yaslanmış, botlarımı çıkarıp ceketimi asarken beni izliyordu.

"Sersem. Sanırım uyku ilacı almış." Dinah eliyle beni ileri yönlendirdi.

"Kardeşlerim nerede?" diye sordum, mutfağa açılan kısa koridorda yürürken.

"Reed üçünü Xtreme adlı bir yere götürdü."

"Bir *laser tag* ve oyun salonu," diye açıkladım iç geçirerek. Başımı bir omzumdan diğerine döndürerek gerginliğimi atmaya çalıştım.

Dinah'nın eli ani bir masaj için bana doğru uzandı. Elinden çok bariz bir şekilde silkinmemeye çalıştım. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordu ama kötü bir ruh hâlindeydim. Sav'la birlikte keyifli vakit geçiriyorduk, oysa şimdi kız arkadaşımla mis gibi kokan yatağında oynaşmak yerine sınır nedir bilmeyen, dokunmayı seven bir kadınla baş başa kalmıştım.

Son zamanlarda anneme çok yardımcı oluyordu gerçi, o yüz-

den hızımı artırarak Dinah'nın elinden kurtulmadan önce birkaç saniye bekledim.

"Gidip onu kontrol edeceğim. Her şey için teşekkürler."

"Seninle geleyim," diye teklif etti.

Bir elimle ağzımı ovuşturdum. Hayatımda hiçbir şey beni bu tür bir sosyal durum için gerçekten hazırlamamıştı. Bilirsiniz, annenizin tamamen çöküşe geçmesinden birkaç adım uzaksınızdır, babanız ortalarda yoktur ve güvenebilecekmişsiniz gibi görünen tek kişi babanızın en yakın arkadaşının servet avcısı karısıdır.

"Artık onunla ben ilgilenebilirim," dedim. Mesajı al. Mesajı al. Eve gitme vaktin geldi.

Dinah anlamazlıktan geldi. Bir kolunu belime dolayıp zayıf bedeniyle bana sokuldu. "Seni bırakmak aklımdan bile geçmiyor, Gideon."

Son zamanlarda bana dokunmak için her türlü bahaneyi kullanıyor gibi görünüyordu. Kendini beğenmişin teki olsaydım bana yürüyor derdim ama o herkese dokunmayı seven biriydi; kocası Steve'den tutun da dişlerinin yarısı olmayan tesisatçımıza kadar.

Nazikçe ondan uzaklaştım. "Pekâlâ. Bir koşu yukarı çıkıp annemin bir şeye ihtiyacı var mı diye bakacağım. Sandra sana yemek hazırladı mı?"

Dinah'ın dudakları büküldü. "Hayır. Mutfağın kapandığını söyledi. Beni pek sevdiğini sanmıyorum."

Sandra'nın onu sevmediğini biliyordum tabii ki ama bunu Dinah'nın yüzüne söyleyecek değildim. "Sandra kurallarına bağlı biridir. Bir şeyler sipariş et ve evin hesabına yazdır."

"Sen ne istersin?"

"Hiçbir şey," demek üzereydim ama karnım guruldadı. "Duble köfte, ekmeksiz, yanına bezelye ve pilav istiyorum." Dinah'ya bir parmağımla selam çaktım. "Birazdan görüşürüz."

Merdivenleri çifter çifter çıktım ama annemin odasına ulaştığımda onu uyur hâlde buldum. Uyku hapları etkisini göstermiş olmalıydı. Komodinin üzerinde birçok reçeteli ilaç şişesi vardı.

Elime alıp etiketlerini okudum. Ambien, Clonazepam, Lozol, Gabapentin. Bunların ne için olduğunu bile bilmiyordum. Şişeleri geri komodine koydum ve annemi inceledim.

Güzel biriydi. Anksiyete ve depresyon belirtileri yüzünde hiçbir iz bırakmamıştı. Uykusunda huzurlu görünüyordu. Eğer bu ilaç yığınları ona yardımcı oluyorsa o zaman benim için sorun değildi.

Battaniyeyi omuzlarına çektim ve eğilip yanağını öptüm. Kıpırdamadı. İlaçlar onu kendinden geçirmiş olmalıydı.

Aniden öfkelendim. Bunun için gerçekten eve gelmem gerekiyor muydu? Annem uyku ilacı aldığı için oğlanlar kapı dışarı edilmek zorunda mıydı? Dinah beni aradığında ne düşünüyordu ki? Öyle bir bahsetmişti ki sanki annem kontrolden çıkmıştı. Oysa annemi bebek gibi uyurken bulmuştum.

Şu anda hâlâ Sav'ın evinde olabilirdim. Ellerimin karnındaki sıcak tenle temas eden yerleri hâlâ karıncalanıyordu. Ama onun yerine burada oturmuş annemin uyuyuşunu izliyordum. Sanırım buna şükretmeliydim. O uykudayken hayat daha iyi oluyordu – hepimiz için. Bu boktan bir düşünceydi biliyorum ama doğruydu.

Asi düşüncelerimi bastırıp makyaj masasının pufunu annemin başucuna çektim. Uyandığında, en azından ilaçların gerçekten işe yarayıp yaramadığını öğrenmek için burada olmalıydım; Dinah'nın tavsiye ettiği terapistin biraz olsun iyi gelip gelmediğini, ailemin normal hâline dönüp dönmeyeceğini.

Annem ne kadar hızlı iyi olursa ben de o kadar çabuk Savannah ile daha fazla vakit geçirebilirdim.

Bacaklarımı uzatıp cebimden telefonumu çıkardım. Hızlıca mesajlara girdim.

Sav'ı bırakmak çok kötüydü. Anlamadığını biliyordum ama gerçekten bu işin ucu ona dokunsun istemiyordum. O hayatımdaki tek iyi ve saf şeydi. O benim sığınağımdı. Royal hanesi dediğimiz bu kaçık ormandan uzakta, güzel, huzurlu bir adaydı ve ben bunu kirletmek istemiyordum.

Ayrıldığım için üzgünüm. Annem iyi hissetmiyordu.

Sorun değil. Umarım iyidir?

Evet. Şu anda uyuyor.

Güzel. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Parmaklarım bir an tereddüt etti ama sonra yukarıya kaydırıp Sav'ın fotoğrafına tekrardan baktım. Kahretsin, çok seksiydi. Yüzünde yarım bir gülümseme, üzerinde ise karnını görebileceğim kadar yukarıya çekilmiş siyah dar bir atletle siyah bir külot vardı. Ekranda gördüğüm an kaya gibi sertleşmeme neden olmuştu ve kardeşlerimin önünde kendimi utandırmadan önce odadan ayrılmam gerekmişti.

Parmağımı ekrana sürdüğümde, iki elinin de fotoğrafta göründüğünü fark ettim ilk defa. Gözlerim kısıldı. *Selfie* dediğinde, bir elin kameranın arkasında olması gerekirdi.

Fotoğrafı Shea mı çekti? diye mesaj attım.

Hemen cevapladı. **Dalga mı geçiyorsun? Sana seksi bir *selfie* attığımı bilse beni öldürürdü. Zamanlayıcı kullandım, seni aptal.**

Tanrı'ya şükür. Şu anda birinin hayatını kurtardın.

Ha ha. Fotoğrafa mı bakıyordun?

Bebeğim. Bunu ekran koruyucum yapabilsem yapardım. Ama kimsenin seni böyle görmesini istemiyorum.

Güzel. Sadece senin için.

Sanki onu paylaşabilirmişim gibi. Ekrana değil de ona dokunmayı dileyerek parmaklarımı tekrar fotoğrafın üzerinde gezdirdim ve sonra telefonumu kaldırdım. Kendime işkence çektirmenin anlamı yoktu.

Arkamda kapıdan hafif bir tıklatma sesi duydum. Ah, harika. Dinah. Tam da ihtiyacım olan şey.

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip selamlamak üzere ona döndüm. Sarışın yerine büyük bir cüsse karşıladı beni. Reed. Omuzlarım rahatlamayla çöktü.

Bir parmağımı dudaklarıma kaldırdım.

Başıyla onayladı ve kapıdan uzaklaştı.

Anneme bir kez daha bakıp iyi olduğuna dair kendimi rahatlattıktan sonra koridora kardeşimin yanına çıktım. "*Laser tag* oynamaya gittiniz sanıyordum," dedim kapıyı kapatırken.

"Oğlanları orada bıraktım. Yardıma ihtiyacın olur diye düşünmüştüm."

"Annem uyuyor. Kriz geçirdiğinde burada mıydın?"

Yüzüne üzgün bir ifade yayıldı. "Evet," dedi kasvetli bir şekilde. "Şiddetli bir şekilde ağlıyor ve babamı istiyordu."

"Siktir." Kafamı ahşap kapıya vurmak istiyordum. "Ve babama ulaşamadınız?" Babamdan nefret etmemek çok zordu. Atlantik Havacılık birkaç yıl önce iflasın eşiğine gelmişti ve babam o zamandan beri kendini sadece işine adamıştı. O dışarıda mirasımızı kurtarmaya çalışırken annemse babamın kendini adadığı tek şeyin iş olmadığını bildiğinden kendini kaybediyordu.

"Evet. Aradım ve birkaç mesaj bıraktım. Steve mesaj atıp babamın önemli bir toplantıda olduğunu ve geç saatlere kadar telefonuna cevap veremeyeceğini söyledi."

Saatimi kontrol ettim. Hong Kong'da sabahın ilerleyen saatleriydi. Steve doğruyu söylüyor olabilirdi.

"Burada olmadığım için üzgünüm. Zaten hiç gitmemeliydim." Bana seksi bir fotoğraf gönderdi diye koşarak Sav'ı görmeye gitmek gibi bencilce şeyler yapmayı kesmem gerekiyordu. Kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı.

"Dert etme, kardeşim. Zaten elinden bir şey de gelmezdi. Annemin uyku hapını almasını sağlayan Dinah'ydı."

"Oğlanları dışarı çıkardığın için teşekkürler."

"Önemli değil. Bir süre annemin yanında kalmamı ister misin? Gece için Savannahlara dönebilirsin."

"Yok, ben hallederim. Sen gitmekte özgürsün ama. Gruptan birilerinin Worthingtonlarda toplandığını duydum." Brent, Reed'in sınıfındaydı ve plajın hemen aşağısında oturuyordu. "Sanırım şu Abby denilen kız da oradaymış."

Reed surat yaptı. "Evet. Ama o kız hakkında hâlâ ikna olmuş

değilim. Film izlerim demiştim." Davet edercesine başıyla odasını işaret etti.

Elimle eline çaktım. "Varım."

"Savannah'yla aranız nasıl?" diye sordu salına salına odasına doğru yürürken.

"İyi."

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Neden olmayacak ki?"

Kapısını açtı ve omuz silkti. "Bana sık sık kaçıyormuşsun gibi geliyor. Onun kızacağını düşünmüştüm."

Reed TV'yi açarken ben de onun mini buzdolabından birkaç içecek çıkardım ve plazma ekranın önündeki kanepede yanına oturdum. "Yok, o öyle biri değildir. Sav pek çaba gerektirmez."

"Hı hı," diye karşılık verdi.

"Bu ne demek şimdi?"

"Onu ortaokuldayken hatırlıyor musun?"

"Hımm, hayır. O benden neredeyse üç yaş küçük. O ortaokula başladığında ben çoktan mezun olmuştum." Kaşlarımı çattım. "Siktir. Bu beni bir sübyancı gibi gösterdi. Söylemek istediğin bu muydu yoksa?"

"Hayır be." Reed kumandayı sehpaya fırlattı ve kanepenin arkasından atladı.

Dolabını karıştırdı ve sonra eski bir Exordium Ortaokulu yıllığı çıkardı. Aradığı sayfayı bulana kadar yıllığın sayfalarını çevirdi ve gözüme soktu.

"Bu, Savannah Montgomery."

Kabarık saçlı, diş telleri olan ve tel çerçeveli gözlüğüyle çevrili bir çift koyu ela rengi göze sahip bir kıza bakıyordum. "Ciddi misin?"

Fotoğraftaki kız, benim tanıdığım gösterişli Sav'a hiç mi hiç benzemiyordu. Sav'ın dümdüz, parlak kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı. Lens taktığını biliyordum ama numaralı lens kullanması gerektiği, kız arkadaşımla fotoğraftaki kız arasındaki tek ortak noktaydı.

"Evet. Çaba gerektirmezmiş," diye mırıldandı Reed, kiralanabilecek filmler listesine göz atmaya devam ederken.

Ancak benim verecek bir tepkim yoktu çünkü ortaokul yıllığındaki o kızla şu an ışıltılı bir mükemmelliğe sahip Savannah Montgomery birbirine hiç benzemiyordu. Bu beni rahatsız etmişti. Sanki gerçek Savannah'yı tanımıyormuşum gibi. Sanki benden gizleniyormuş gibi.

Ve bu meraklanmama neden oldu. Âşık olduğum kişi gerçekte kimdi?

13

Savannah

Üç Yıl Önce

"BAŞTAN YARATILMAK seni daha özgüvenli yapmalıydı, tersi değil," diye yorum yaptı ablam omzumun üzerinden.

Telefonumu yüzüstü bıraktım. "Bu ne demek şimdi?"

"Bu yaz boyu yaşadığın her şey –keratin bakımları, makyaj eğitimleri, gardırop yenilemek– sana zaten harika olduğunu göstermek içindi, aptal bir oğlan mesajına cevap vermedi diye özgüvensiz hissetmeni sağlamak için değil." Bu öğütle, Shea kendini masamın yanındaki sandalyeye bıraktı ve telefonundaki her neyse onunla ilgileniyormuş gibi davrandı. Gibi diyorum çünkü açıkça görülüyordu ki odama beni azarlamaya gelmişti.

"O aptal değil," diye mırıldandım.

"Senin ne kadar harika biri olduğunu fark etmiyorsa öyledir."

"Evde sorunlar yaşıyor," dedim ama Shea'nın sözleri aynı anda hem küçük hissetmemi hem de göğsümün kabarmasını sağladı.

"Sanki bizim yaşlarımızdaki herkes evde sorunlar yaşamıyor gibi," diye söylendi.

Fareyi kaptım ve o aptal çocuk bana mesaj atmış mı diye

kontrol etmeden önce dikkatimi montajını yaptığım videoya çevirdim. "Beni takdir ediyor. Okulda bana çiçekler veriyor. Koridorlarda elimi tutuyor ki bu çoğu erkeğin yaptığından da fazlası. Bibby Harthan'a baksana. Erkek arkadaşı toplum içinde ona en ufak şekilde dokunmamak için resmen diğer yöne kaçıyor."

"Biz burada Bibby ve onun gerzek erkek arkadaşı hakkında konuşmuyoruz. Burada sen ve senin gerzek erkek arkadaşın hakkında konuşuyoruz."

Fareyi kenara ittim. Shea beni fırçalarken odaklanamıyordum. "Bana eğer Gideon'ı istiyorsam değişmem gerektiğini söyleyen sendin. Kıyafet zevkimin berbat, saçlarımın bir rakun yuvası gibi olduğunu söyleyen sendin."

"Ee? Bu onun seni bir paspas gibi çiğneyebileceği anlamına gelmiyor." Telefonunu kenara bıraktı ve öne eğildi. Yüzündeki samimi ifade içimde suçluluk sızısı uyandırdı. "Gideon'la beraberken olduğun kişiden hoşlanmıyorum," diye devam etti. "Ben eski Savannah'yı özledim. Ona kız gibi koştuğunu söyleyen çocuğa bağcıklarını sıkı bağlamasını çünkü ona bir kızın ne kadar hızlı koşabileceğini ve ne kadar sert yumruk atabileceğini göstermek üzere olduğunu söyleyen kişiyi."

"O olay yaşandığında ortaokuldaydım." Ama... bu sözleri söylediğinde içime bir özlem dolmuştu. Haklıydı – eskiden daha çok özgüvenliydim. Ne yapacağımız ya da nereye gideceğimiz hakkında fikir üretmeye gönüllü kişi hep ben olurdum. Okul gezilerinde çok gürültü yapıp baş ağrıttıkları için oğlanlara çenelerini kapatmalarını söyleyen kişi ben olurdum. Ben telefonunun başında dua ederek, umutla mesaj bekleyen kız olmazdım.

"Geçen seneydi."

Midemde filizlenen suçluluk duygusu yükseldi. Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. "Ben hâlâ aynı kişiyim," diyebildim. "Sadece daha kibar. Daha gösterişli."

"Daha sıkıcı. Daha sığ."

"Kıskanıyorsun," diye yapıştırdım lafı. Sözcükler ağzımdan çıktığı an onları geri yutmak istedim ama çok geç kalmıştım.

Shea telefonunu aldı ve ayağa kalktı. "Senin için üzülüyorum, Sav. Bu iş hiç iyi bitmeyecek."

Sözleri pişmanlığımı silip attı ve atağa geçtim. "Hâlâ dört Royal erkeği boşta. Kendine birini ayarla, o zaman gel konuşalım."

Bana hareket çekti ve odadan çıkıp gitti.

Başımı masaya koydum. Hiç hoşlanmadığım bir insana dönüşüyordum. Shea'nın hayal kırıklığına uğramasına şaşmamalıydı. Ama bu, Gideon'ın suçu değildi. Benimdi. Onuncu sınıfa gidiyordum ve okuldaki en popüler son sınıf öğrencisiyle çıkıyordum. Elbette güven sorunları yaşayacaktım. Ne zaman dönüp de bana gülümseyen yüzünü görsem, benimle ne halt ettiğini merak ediyordum.

Erkek arkadaşını emrine amade kılan, olgunlaşmamış şımarık bir velet olmayacaktım. Bu şekilde de sonu iyi bitmezdi. Jordan mesela, çok güzeldi. Erkekler onun için sürekli aptalca şeyler yaparlardı. Ama o hiçbirini elinde tutamazdı. Bir süre sonra onun isteklerini, onun istediği zamanlarda gerçekleştirmekten sıkılırlardı.

Ailesinin ona ihtiyacı varken Gideon'a anlayışlı davranmam gerçekten yanlış mıydı? Sanmıyordum. Benim yapmam gereken, Gid'in her saniye ne yaptığına kafayı takmayı bırakıp daha bağımsız olmaktı.

Bilgisayara döndüm ve tüm odağımı montajını yaptığım videoya verdim. Kendimi işime öyle bir kaptırmıştım ki telefonumu kontrol etmeden bir saat geçmişti bile. Dikkatimi dağıtan da gelen bir arama olmuştu zaten.

Hevesle telefonu elime aldım. Gideon olmadığını görünce kalbim birazcık kırıldı.

"Merhaba Francine."

"Bitirdin mi?" diye sordu selam bile vermeden.

"Neredeyse." Onun için bir ponpon kız videosu düzenliyordum. Gelecek sonbaharda katılmak istediği üniversite dans takımı için seçmelere gönderecekti.

"Görmek istiyorum."

"Hemen göndereceğim."

"Hayır, bilgisayarını yanında getir. Beni bilirsin."

Gözlerimi devirdim. Bu kız telefonu bile zar zor kullanabiliyordu. Erkek arkadaşına gönderdiğini sanarak gruplara utanç verici mesajlar atıp duruyordu.

Olur demeye hazırlanıyordum ki sonra Shea'nın insanların -şey, özellikle de Gideon'ın- beni ezip geçmesine izin verdiğimi söylemesi geldi aklıma. Gideon'a hayır demeyi beceremiyor olabilirdim ama diğerlerine otoritemi kabul ettirmeye başlamamak için hiçbir sebebim yoktu. En azından Shea'ya sürekli paspas olmadığımı gösterebilirdim.

"Sen gelebilir misin? Değişiklikler yapmamız gerekirse buradaki bilgisayarımı kullanabilirim. Daha kolay olur."

"Ah, olabilir sanırım," dedi gönülsüzce kabul ederek. "Tırnaklarımı yeni ojeledim bu yüzden herhangi bir şeye dokunabilmem için yirmi dakika geçmesi gerekiyor."

"Ne zaman istersen o zaman gelebilirsin, ben buradayım."

Bir anlık bir sessizlikten sonra, "Ah, Gideon yok demek ha?"

"O meşgul," dedim gergince.

"Eminim öyledir. Birazdan görüşürüz. Hoşça kal, Savannah."

Telefonuma öfkeyle baktım. "O meşgul, seni pislik."

Ama Francine çoktan kapatmıştı. Bir saat sonra geldi. Shea dışarıdaydı, bu yüzden Francine'e videoyu tek başıma gösterdim.

"Ah, bu gerçekten iyi olmuş!" diye haykırdı, gözleri şaşkınlıkla açılırken.

"Kötü olacağını mı düşünüyordun?"

Zarif bir şekilde omuz silkti. "Bilemezsin. Yani demek istediğim, sen çok küçüksün. Bir de her şeyi telefonunla çektin. Kötü de olabilirdi."

"Berbat olacağını düşünüyorduysan neden benden bunu yapmamı istedin?"

"Çünkü kimse yapmakla ilgilenmedi." Bunu derken yüzüme bile bakmamıştı. "Okula nasıl ulaştıracağım?"

Vay be, Shea haklı mıydı? Ben kıymetini bile bilmeyen insanlar için bir şeyler yapan iradesiz bir kıza mı dönüşmüştüm?

"Bir depolama cihazına yükleyip onlara gönderebilirsin. Ya da belki de yükleyebileceğin bir siteleri vardır." Masamdan ucuz bir USB bellek alıp bilgisayarın girişine taktım. İki tıklamayla video kopyalanmış oldu. USB belleği çıkarıp Francine'e verdim. "Al bakalım."

"Nedir bu?" Küçük objeyi sanki yabancı bir cisimmiş gibi elinde evirip çevirdi.

"Videon."

Bana geri verdi. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum ben. Sen yükle."

Ağzım açık kaldı.

Bunu üstelemek için bir işaret olarak gördü. "Rosemont Üniversitesi'ne." Eliyle beni kovalar gibi bir hareket yaptı. "Git de bak. Eminim sitesinde ne yapman gerektiği yazıyordur."

Yetmişti. Uzanıp elini tuttum ve belleği avucuna bırakıp elini kapadım. "Kendin yapabilirsin, Francine. Sana inanıyorum."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Gerçekten nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"O zaman erkek kardeşinden yardım al."

"O daha on yaşında."

"Muhtemelen senin hayal edebileceğinden daha çok halt indirmiştir." Ben on yaşındayken video yükleyebiliyordum. Hepsi berbat şeylerdi ama nasıl yapılacağını biliyordum.

"İyi." Çantasını açtı ve belleği içine attı.

Kapıya doğru hafifçe göz atıp, gitmesi için açık bir işaret gönderdim ama o yerinden kıpırdamadı. Sanki Prada ayakkabıları halıya yapışmıştı.

"Ne?" diye sordum sabırsızca.

"Resim çekebiliyor musun?"

"Ne yapabiliyor muyum?"

"Resim." Francine fotoğraf çekiyormuş gibi yaptı.

"Fotoğraf çekiyor muyum diye mi soruyorsun?" Şu anda kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Evet, fotoğraf. Torin için özel bir fotoğraf albümü yapmak istiyorum. Hatta belki de bir video?" Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıyordu.

Bana... gözlerini mi süzüyordu? Tanrım, bu kız çok garipti. Shea'nın bütün arkadaşları öyleydi. "Ne tür fotoğraflar?" İçimden bir ses cevabı çoktan bildiğimi söylüyordu.

Gülümsedi, öyle görünmesini istememiş olsa bile bu ürkütücü bir gülümsemeydi. "Bilirsin. Özel fotoğraflar."

İrkildim. Kolay biri olabilirdim ama benim de sınırlarım vardı. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Altdudağını sarkıttı. Bu surat asmalar ve naz yapmalar eminim Torin'de işe yarıyordu ama benim üzerimde etkisi sıfırdı. "Neden olmasın? Sen bu konuda çok iyisin." Eliyle bilgisayarımı gösterdi. "İnanılmaz bir video yapabilirsin. Ben *selfie* çekmede bile berbatım. Kolum her zaman kadraja giriyor."

"Zamanlayıcı kullan." Gidip kapıyı açtım.

"Zamanlayıcı mı?" Yerinden sadece bir milim kıpırdadı.

"Evet, zamanlayıcı." Lanet olsun. Ona göstermediğim sürece buradan gitmeyecekti. Masamdan telefonumu aldım ve önüne tuttum. "Şuradaki küçük saati görüyor musun? Ona tıkladığında fotoğrafı çekmek için on saniyen oluyor."

"Ah, göstersene!" Küçük bir kız gibi yerinde zıpladı.

Dişlerimi sıkarak birkaç kitabı üst üste dizdim ve telefonu üzerlerine yerleştirdim. Zamanlayıcı modunu açtım ve gidip Francine'in yanında durdum. Geri sayım başladı ve fotoğraf çekildi, masaya dönüp telefonumu aldım.

"Görüyor musun?" dedim fotoğraflar arasında gezinerek. Gideon'a gönderdiğim fotoğrafların silinmediğini unutmuştum. Telefonu hızla indirdim ama Francine'in görmesine engel olamadım.

"Görünen o ki tavsiyeme uymuşsun." Sırıttı. "Ve seninkiler benimkilerden çok daha iyi. Zamanlayıcı demek ha?"

Yanaklarım kızarırken başımla onayladım. Nihayet kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

"Utanmana gerek yok, Savannah. Bir kız erkeğini elinde tutmak için ne gerekiyorsa onu yapmalıdır. Torin'e gönderdiğim fotoğraflar asla acıkmamasını sağlıyor. Dışarıda yemesine gerek kalmıyor. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Zayıfça başımı salladım.

Giderken bana alaycı bir şekilde el salladı. "Beni kapıya kadar geçirmene gerek yok. Sonra görüşürüz. Selam Shea."

Fotoğrafı silmediğime inanamıyordum. Francine'in bunu görmüş olmasına da inanamıyordum. Öff. Ablama bir şeyler söyleyeceğini sanmıştım. Ama Shea, birkaç dakika sonra odama geldiğinde şaşırtıcı bir şekilde bu konudan bahsetmedi.

"Bir şeyler yemeye gidelim mi?" dedi sadece.

Hevesli bir şekilde başımı salladım. "Pizza yiyebilir miyiz? Canım çok istiyor."

Shea normalde pizza yemezdi. Çok karbonhidratlıydı ama ya benim için üzgün hissediyor ya da kendince özür diliyor olmalıydı ki omuz silkip, "Olur ama margarita olmalı ve hazır iyice batmışken yanına kola da alalım," dedi.

"Yaşasın!" Ellerimi sevinçle havaya kaldırdım.

"Seni aptal ördek," diyerek beni azarladı ama yüzü gülüyordu.

"Çantamı alayım." Eşyalarımı almak için masama doğru atılırken telefonum çaldı. Muhtemelen Francine'di ve videoyu üniversiteye nasıl göndereceğine dair daha fazla bilgi istiyordu. Ama biliyor musunuz? Bunu yapmayacaktım. Başvuru videosunun montajını yapmak için saatlerimi harcamıştım zaten. Kalanını kendi çözebilirdi. *Bak, Shea, senin düşündüğün kadar enayi değilim.*

Francine yerine ekranımda Gideon'ın mükemmel yüzü belirdi. Hevesle cevapladım. Omzumun üzerinden bir iç çekiş duydum – Shea arayan kişiyi görmüş olmalıydı.

Ona arkamı döndüm ve yumuşak bir sesle, "Merhaba," diye cevapladım.

"Selam bebeğim," diye karşılık verdi. "Buluşmak ister misin? Yüzme antrenmanından önce biraz boş vaktim var."

Shea'nın nefesini ensemde hissediyordum. "Olur. Yemek yemek ister misin?" Midem beklentiyle guruldadı.

"Antremandan önce yemek yemek istemiyorum ama sen istiyorsan bana uyar."

"Hayır, hayır. Aç değilim," diye yalan söyledim. "Size mi geleyim?"

"İradesiz," diye tısladı Shea arkamdan.

"Yok. Neden on beş dakika sonra Astor'da buluşmuyoruz?"

"Olur," diye kabul ettim ve telefonu kapadım. Shea'ya, "Ah, bu gece yemeği pas geçeceğim," derken gözünün içine bakamayacak kadar utanmıştım.

Ablam bana acımaya benzeyen bir ifadeyle bakıyordu. "Bir gün Royal'ın her emrini yerine getirdiğin için pişman olacaksın." Yenilgiyle iç çekti. "Ama sanırım bunu kendin yaşayıp öğrenmen gerekecek."

"Sanırım," diye mırıldandım ve çantamı alıp uçarak çıktım.

14

Gideon

Gür *nüz*

"KI **DİMİ, AİLENİN** en büyüğü olduğun için omuzlarında
çok *la* sorumluluk taşıdığına ikna etmiştim. Yani, kendi ab-
lam *f* babam öyle istedi diye Jordan'la arkadaş olmak zorunda
kaln *n*. Ailenin sana ihtiyacı vardı," dedi Savannah, beraber ol-
duğ *uz* günlerin nasıl olduğunu hatırlarken bakışları uzakla-
ra d *o* gitmişti. Soğuk ifadesine bakılacak olursa hatırladıkları
yi ş *er* değildi.
" *na* yalan söylediğimi ya da senden bir şeyler gizlediğimi
iss *yordun* da neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordum.
C *ulaşmanın* bir yolunu bulmalı, onu geçmişin geride kal-
ığı *ve* ilişkimize kaldığımız yerden devam edemeyecek olsak
la b *ber* yeni bir şey yaratabileceğimize ikna etmeliydim.
" *nkü* bir şeyler söylersem daha çok yalan söyleyeceğinden
cork *ordum*. Haklı çıkmak istemiyordum. Bazı şeyleri bilme-
nek *ha* iyidir diye düşünüyordum."
" *a* artık her şey açıkta." Kollarımı kocaman açtım. "Bura-
da a *gizli* saklı diye bir şey yok."

Dudaklarındaki ciddi düz çizgi aşağıya doğru büküldü. "Yaptığın şey için seni affetsem bile seninleyken olduğum kişiyi sevmiyorum. Sen ne zaman, ne yemek istersen onu yiyordum. Her aradığında koşarak sana geliyordum. Sana ne kadar yükseğe zıplamamı istersin diye soruyordum. Tekrardan öyle biri olmak istemiyorum."

Sıkıntılı bir nefes verdim. Daima dediğimi yapmasından ben de hoşlanmıyordum. Ben ilk gün tanıştığım, o küstah ve dilbaz Savannah'yı sevmiştim, dönüştüğü uysal ve itaatkâr kızı değil. Ama şu anda da o kadar farklı görünmüyordu. Saçları hâlâ dümdüzdü ve pembe kot bir mini etekle, eğer *Sorority Weekly* diye bir dergi olsa, onun arka sayfalarından fırlayabilirmiş gibi görünen baskılı bir üst giyiyordu.

Bunu belirttim. "Hâlâ saçlarını düzleştiriyorsun. Hâlâ makyaj yapıyorsun. Hâlâ..."

"Ee?" diye böldü beni sabırsızca.

"Eesi... Bunları benim için yapmıyor muydun? Seni beğenmemi sağlamak için?" dedim kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkına varamayarak.

Daha önce Sav'ın konuşmasının soğuk olduğunu düşünüyordum ama onun Kuzey Kutbu soğukluğundaki sıradaki sözlerine hazırlıklı değildim.

"Hayır. Kendim için yapıyorum," diye patladı. "Saçıma zaman harcıyorum çünkü düz saç seviyorum. Makyaj yapmayı seviyorum. Böyle görünmeyi seviyorum." Eliyle ince bedenini gösterdi. "Artık seni düşünmüyorum, Gideon. Sen bütün zamanını geçmişimizin pişmanlığını çekerek ve lise günlerini yeniden yaratmak isteyerek geçirebilirsin ama ben bunları aşmaya hazırım."

Çaresizlikle ortaya laf attım, "Birkaç hafta önce neden Dinah'yı gördüğümü sormayacak mısın?"

"Sanırım profesyonel yardıma ihtiyacı olan deli bir takıntılı sapık olduğu için." Ben bir şey söyleyemeden Sav konuyu değiştirdi. "Bak, Gideon, burası büyük bir kampüs. İşletme bölümü,

sanat merkezinden neredeyse bir kilometre uzakta. Ortak dersimiz yok. Kız öğrenci birliğine katılmayı ve yemekleri onlarla yemeyi planlıyorum. Birbirimizle herhangi bir şekilde iletişim kurmamızı gerektirecek bir neden yok."

Şimdi çaresiz olan kimmiş. Ufukta bir umut ışığı parlamıştı. Onu etkiliyor olmasaydım beni görmemek için bu kadar uç önlemler almazdı. "Dün gece seni bir partide gördüm," diye açıkladım.

"Tesadüf."

"Yani hayatının sonuna kadar benden kaçınacak mısın?"

"Mümkünse evet." Gözlerini benden kaçırması bana garip bir güven vermişti.

Blöfünü gördüm. "O zaman beni hâlâ aşmadın. Hâlâ gözüme bile bakamazken nasıl yoluna devam edeceksin?" Sesim boğuklaştı. "Neler yaşadığını biliyorum. Çünkü ben de aynı şeyleri yaşıyorum."

Gerildi. "Buraya yeni insanlarla tanışmaya, yeni şeyler deneyimlemeye ve hayatımla ilgili ne yapmak istediğime karar vermeye geldim."

Kafamda bir ampul yandı. Yeni insanlar mı? Pekâlâ. Bunu yapabilirdim.

"Pekâlâ." Hafifçe döndüm ve uzaklaşmaya başladım. "Görüşürüz. Ya da belki de görüşmeyiz."

Bırakalım da endişelensin.

Bakıp bakmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden ne kadar gözetlemek istesem de bakışlarımı dümdüz ileriye odakladım ve görüş alanından hızla çıktım. Yeterince uzaklaştığımda telefonumu alıp Cal ve Jules'a bir grup mesajı attım.

Ben: Birinci sınıf oryantasyon haftasını yapanlardan kimi tanıyorsunuz?

Cal: Yenildin mi?

Ben: Sanırım skor şu an 3-2. Yardıma ihtiyacım var. Jules?

Jules: Evden Erica var ama sana yardım etmeyecek. Çünkü sen burada İK'sin.

Cal: İncik kızartması mı?

Jules: İstenmeyen kişi!

Ben: Jules. Bunu değiştirmek için ne yapabilirim?

Jules: Sav'a kendi affettir?

Ben: Deniyorum. Planım şöyle.

Onlara her şeyi anlattım. Cal, beklenildiği üzere arkamda durmuştu.

Cal: Aferin, kardeşim.

Jules ise şüpheciydi.

Jules: Bence farklı bir şey yapmalısın.

Sinirle iç geçirdim.

Ben: Ne? Önerilere açığım.

Jules: Bilmiyorum.

Ben: Sen kızsın. Sen ne isterdin?

Jules: Arabamla seni ezebilir miyim?

Ben: Bedeli buysa, tamam.

Cal: Öff. Hiç eğlenceli değilsiniz. Her neyse, bu akşam yapacak hiçbir şeyimiz yok. Hepsi kampüsün suçu. Küçük gruplar kendi bölümlerinden olanlarla takılıyor, yani sanat öğrencisi değilsen gidemezsin.

Ben: Sanat fakültesinde değil mi? Gidip yardım eli uzatırım.

Jules: Iı, evet. Ama sen bir işletme öğrencisisin.

Ben: Ee? Kapıda kimlik kontrolü mü yapıyorlar?

Cal: G işletme öğrencisi olabilir ama Lucas Strong değil. Kankamın kankası oluyor. Demin mesaj attım. Bu akşamki oryantasyon şeyindeki yerinden mutlulukla feragat edermiş.

Jules: Pes ediyorum.

Ben: Teşekkürler adamım. Sana borçlandım.

Cal: Yok be. Senin kızı kap.

Jules: Siz ikiniz cehenneme gideceksiniz.

Ben: Eğer sen de bizimle gelirsen, Jules.

Öğleden sonrayı kütüphanede, güz dönemi ziyaretçi öğrencilerinin aktivite planını aramakla geçirdim. Bugün farklı okullardaki öğrenci temsilcileriyle görüşmeleri planlanmıştı. Akşam ise sınıf

arkadaşlarıyla kaynaşmak için kampüsün çeşitli bölümlerinde olacaklardı ki eylül geldiğinde kalabalıkta tanıdık yüzler bulabilsinler.

Kaynaşma etkinliğini es geçtim çünkü yüzme toplantısı vardı, ayrıca önceki üye alım toplantıları sırasında çoğu takım arkadaşımla zaten tanışmıştım. Ancak Savannah gibi öğrenci olmayan atletlerin aynı şansı olmayacaktı.

Ayrıca, Sav'la yeni bir başlangıç yapmamızı kolaylaştıracak doğru bir tanesini bulmak için Google'da farklı grup etkinliklerini arattım. Biraz klişe olanda karar kıldım ama bu ikimize de üzerine inşa edebileceğimiz bir temelimiz olduğunu kanıtlayacaktı.

İşim bittiğinde, kampüsün doğu yakasındaki, dört binadan oluşan Sanat Fakültesi'ne yollanmanın zamanı gelmişti. Vardığımda çoktan birkaç öğrenci toplanmıştı, birkaç derken birkaç yüzü kastediyorum. Benim yaşlarımda, boyunlarında kırmızı bandanalar, üzerlerinde gök mavisi tişörtler olan öğrencileri yararak ilerledim. Böyle bir kıyafet giymek zorunda kalırsam... Ah, lanet olsun, ne diyordum ben. Jules'a üzerimden arabayla geçebileceğini bile söylemiştim.

Elinde bir dosya tutan çocuğa, "Şey, selam, kendi tişörtümü nereden alabilirim?" diye sordum.

"Sen kimsin?" Sanki bir yaka kartı takıyormuşum gibi gözlerini kısarak göğsüme doğru baktı. Siktir, gerçekten de kapıda kimlik kontrolü yapıyorlardı. Kahkahamı bastırarak öğrenci kimliğimi gösterdim.

"Lucas Strong." Umarım bu çocuk daha önce Strong'la tanışmamıştır. Dosyalı Çocuk dosyasını kontrol etti ama sonra dikkati etkinliğe içki sokmaya çalışan birkaç çocuk olduğunu haber veren başka bir öğrenciye kaydı. Büyük bir tartışma başlamadan dosyaya vurdum. Bana döndüğünde, "Tişört?" dedim.

Meşgul bir el hareketiyle beni sol tarafa yönlendirdi. "Ah, evet, şurada. Emily'yi bul. Ona Jamison'un bir tişörte ihtiyacın olduğunu söylediğini ilet. O zaman göreve atanabilir..."

"Çoktan atandım bile."

"Ah, kim tarafından?"

Birkaç mavi tişörtlü çocuğun olduğu bölümü rasgele işaret ettim.

Jamison tekrar gözlerini kıstı. "Harika. Gidebilirsin o zaman."

Tekrar biri tarafından sorguya çekilmeden gidip Emily'yi buldum. Tişörtü önceki tişörtümün üzerine geçirip bandanayı da arka cebime sıkıştırdım. Artık tek yapmam gereken Sav'ın hangi grupta olduğunu bulmaktı.

"Nereye gideceğim?" diye sordum Emily'ye.

"Andie ve Tome sana söyler." Sarışın iki kızı işaret etti.

Onlara doğru yürüyüp Royallara özgü bir şekilde gülümsedim. "Merhaba, Jamison beni tuvalet molasına ihtiyacınız var mı diye gönderdi."

"Ah, Tanrım, bu harika olurdu." Dar kot giymiş olan elime bir dosya tutuşturdu.

"Evet, teşekkürler," dedi ikinci kız ve ikisi hızla uzaklaştı.

Biraz suçlu hissediyordum ama bu, Sav'ın adını bulmak için listeyi kontrol etmeme engel olmadı. T Grubu'na atanmıştı. Bir başka sayfada ise T Grubu'nun Steve Federowicz ve Jaycee Lovett sorumluluğunda olduğu yazıyordu. Steve'in adının üstünü çizdim ve altına kendiminkini yazdıktan sonra Lucas Strong adını aradım. C Grubu'na atanmıştı. Steve'in ismini oraya yazdım.

Sarışın, dosyasını almak için geri geldi. "Listede grubunu bulmamı ister misin?"

"Yok, Jamison bana söyledi. "

"Güzel. Bizim yerimize nöbet tuttuğun için teşekkürler."

"Sorun değil."

Duvarda, çeşitli grupları belirten harfler vardı ve gidip T harfinin yanında durdum. Biraz sonra Jaycee Lovett çıkageldi. Kıvırcık saçları ve ışıltılı bir gülümsemesi vardı, zıplayarak yürümesinden, her şeyi biliyorlarmış gibi davranan ama içten içe dehşete düşmüş sekiz tane on sekiz yaşındaki çocukla iletişim kurmak için sabırsızlandığı belli oluyordu.

"Ben Jaycee," dedi. "Gazetecilik öğrencisiyim."

"Matematik," dedim. Bence işletmeye en yakın bölümdü.

"Ah, zor bölüm."

"Gazetecilik de pek kolay görünmüyor. Meslek olarak yazmak mı? Hayatta yapamam."

"Ben seviyorum ve girdiğim her ders daha da çok sevmemi sağlıyor."

"Kolay gelsin." Okuduğu bölüme âşık olan birini bulmak çok zordu. Çoğu çocuk mezun olana kadar onlarca kez bölüm değiştirirdi. Hatta belki daha da fazla.

Yavaş yavaş bizim grup toplanmaya başladı. Sav son gelenlerden biriydi, bana şüpheli bir bakış attı.

Jaycee kendini tanıttı. "Merhaba! Ben Jaycee. Gazetecilik okuyorum, yan dalda da Tarih öğrencisiyim. Louisvilleliyim, ailemdeki herkes Cardinalleri desteklerken ben ölümüne bir Lion taraftarıyım!"

Yumruğunu havaya kaldırdı. Ben coşkuyla alkışlayınca diğer öğrenciler de katıldı. Bana ölümcül bakışlar atan Sav hariç.

"Lucas?" dedi Jaycee.

"Adım Lucas ama çoğu kişi bana Gideon der. Göbek adım..."

Arkadan biri, "Yersen," diye öksürdü.

Sav'ı duymazdan gelip konuşmaya devam ettim. "Ben beş kardeşin en büyüğüyüm ve aynı banyoyu sadece üç kişiyle paylaşabileceğim üniversiteye geldiğim için çok mutluyum."

"Teşekkürler Lucas – yani Gideon." Jaycee kıkırdayarak yanlışını düzeltti. "Aramızda kullanmayı tercih ettiği lakabı olan birileri var mı?"

"Ya siz, Bayan Montgomery?" diye sordum. "Özel bir lakabınız yok mu?"

"Yok," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Dostane bir şekilde başımı salladım. "Pekâlâ. Harika. O zaman ilk aktivitemiz güven çalışması olacak. Lütfen bir eş seçin ve başlayalım. Savannah sen benimle eşleşebilirsin." Grubun geri

kalanından uzakta olan, solumdaki küçük alanı işaret ettim. Kalan öğrenciler eşleşmeye başladı.

"Şey..." Jaycee koluma dokundu. "Güven çalışması mı? Sessiz sinema ile başlayacağımızı sanıyordum."

Dosyasına göz atıp sayfada yazanları okudum. "Sessiz sinema. Öğrenciler, hoca, kürsü ve müfredat gibi sınıfa yönelik farklı sözcükleri hareketlerle anlatırlar." Jaycee'e baktım. "Cidden mi? Onlara *müfredat* kelimesini hareketlerle mi anlattıracağız?"

"Tabii. İki kelimeye bölerdin. Müfettiş ve edat. Müfredat. Anladın mı?"

Açıkçası bu zekiceydi ama güven oyununu oynamamız gerektiği için, "Bunlar henüz birinci sınıf bile değiller. Müfredatın ne olduğunu biliyorlar mı ki? Daha önce bu kelimeyi duymuşlar mıdır?" Dosyayı elinden aldım ve *sessiz sinema* oyunun üzerini çizip yerine *güven oyunu* yazdım. "Güven çalışması daha iyi olur. Öğrencilerin birbirini tanımasını sağlar. Hem bu aynı zamanda takım ruhu da yaratır çünkü bilirsin, hocalar grup projelerini çok severler ve birinci sınıflar da bu konuda fena çuvallar."

Jaycee pes etmeden önce dudaklarını büzdü. "Tamam ama senle benim takım olmamız gerekmez mi?"

"Hayır, yeni öğrencilerin bizim yapmayacağımız bir şeyi yapmıyorlarmış gibi hissetmelerini istiyoruz." İşletme derslerinde öğrendiğim bir yığın zırva ve kurumsal konuşmayı sıraladım. "Örneklerle hareket edin ve eylemlerinizin arkasında durun."

Jaycee başıyla onayladı. İçten içe benim bir ahmak olduğumu düşünüyorduysa da en azından benimle zıtlaşmadı. Yalnızca omuz silkti ve diğerlerinin eşleşmelerine yardımcı olmak üzere uzaklaştı.

Eşimin yanına yürüdüm ve elimi uzattım. "Selam Savannah. Ben Gideon." Lucas'ın soyadını hatırlamaya çalışarak durakladım. "Gideon Strong. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Ne halt yediğini sanıyorsun sen?" Sav tıslad ve iki parmağıyla elimi hafifçe sıktı.

"Yeni arkadaşlar ediniyorum. Yeni maceralar deneyimliyorum. İlk ben başlayayım mı?" Arkamı döndüm ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

Gözlerimi kapadım ve kendimi yere bıraktım.

15

Savannah

Günümüz

GİDEON DÜŞMEYE BAŞLARKEN onu inanamaz gözlerle izledim. Güven oyunu mu? Hah. Bu kesinlikle bir oyundu ama güven oyunu değil. Topuklarımın üzerinde döndüm ve yürüyerek uzaklaştım. Arkamda ona doğru koşturanlar oldu.

"Aman Tanrım!"

"Yakalayın onu."

"Nereye gidiyorsun sen?"

Sanırım bu sorunun muhatabı bendim. Yürümeye devam ettim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Neşeli, atkuyruklu kız kolumu tuttu. "Bunu yapamazsın."

"Neden yapamayayım? Bu bir oyundu." En iyi Savannah Montgomery tavrımla burnumu havaya kaldırdım ve etrafımdakilerin tiksinerek bana dudak büküşlerini izledim. *Yürü be, Sav.* Daha bu üniversiteye başlamamıştım bile ama şimdiden insanları kendimden uzaklaştırmaya başlamıştım.

Omuzlarım düştü. Bu ziyaretin böyle geçmesini istememiştim. Kendimi yeniden yarattığım bir zaman olacaktı güya. Kibirli

ve umursamaz Savannah olmak zorunda değildim. Ben... şey, bu güzel ikinci sınıf öğrencisinin şaşkınlık ve onaylamama karışımı bir ifadeyle bakmayacağı biri olabilirdim.

Özür dilemek için ağzımı açtım ki...

"Bu benim hatam." Gideon yanımda bitti ve kolumu kızın elinden nazikçe çekti. Bandanayı çıkardı ve uzattı. "Ben Gideon Royal, burada olmamam gerekiyordu zaten. İşletme Fakültesi'ndenim."

Jaycee'nin gözleri kocaman açıldı. Grubumdaki diğer yedi öğrenci dram kokusunu alarak bize yaklaştı, ne de olsa bu, güven alıştırması, sessiz sinema ya da burada oynanan diğer birbirini-tanıma oyunlarından daha heyecan vericiydi.

"Sen Lucas değil misin?" diye sordu Jaycee. Sanki orada Gideon'ın durumunu onaylayacak bir kanıt bulabilecek gibi dosyasını kontrol etti.

Gideon başını iki yana salladı. "Hayır. Ona yerine geçip geçemeyeceğimi sordum çünkü Savannah'yı görmek istiyordum. O benim eski kız arkadaşım–"

Gerildim ve onunla konuşmadığım için ne kadar zalim olduğum ya da onu affetmediğim için ne kadar mantıksız olduğumla ilgili suçlamaların gelmesini bekledim.

"–ve onu aldattığım için benden ayrıldı. Onu geri kazanmaya çalışıyorum."

İnsanların yüzündeki ifade neredeyse kahkahalara boğulmama neden olacaktı. Jaycee'nin ifadesi şok ve öfke arasında gidip geliyordu.

Gruptaki kızlardan biri kaşlarını çattı. "Bir kere aldatan daima aldatır. Ben olsam geri kabul etmezdim."

Vintage bir Nirvana tişörtü giyen bir çocuk, "Üzgün olduğunu söyledi," diye karşılık verdi.

"Hiç de öyle bir şey söylemedi," diye araya girdi biri. "Onu geri istediğini söyledi sadece."

"Bu da üzgün olduğu anlamına gelir," diye karşı çıktı Nirvana çocuk.

"Aldatan kişiler sadece yakalandığına üzülür. Bu, yaptığını yaptığı için üzüldüğü anlamına gelmez."

"Yaptığın için üzgün müsün?" diye sordum Gideon'a, yedi lise son sınıf, bir üniversite ikinci sınıf öğrencisinden oluşan bir halk mahkemesinde yargılanmasından dolayı biraz eğleniyordum.

"Hayatımın en kötü kararıydı," dedi hemen. Dudakları kederli, hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yaptıklarımızdan pişmanlık duymamamız gerektiğini biliyorum ama keşke geçmişe gidebilsem ve kararlarımı değiştirsem diyorum."

"Ne gibi?" diye sordu, Gideon'ın sonsuza dek aldatacağını öne süren kız.

"Evet, ne gibi?" Ellerimi kalçama koydum.

"Hayatımda olanlarla ilgili seninle daha fazla konuşurdum. Senin hayatında olanlarla ilgili de daha fazla soru sorardım ki saçma salak varsayımlarda bulunmayayım. Sadece söylemek yerine seni ne kadar sevdiğimi gösterirdim." Son kısmı çok yumuşak söylemişti.

Boğazımda bir yumru oluştu. Sertçe yutkundum ama geçmedi, nefes almamı zorlaştırıp gözlerimin dolmasına neden oldu.

Gideon elini kaldırdı ve uzun zamandır aramızda var olan boşluğa doğru uzattı. "Hadi kalalım ve bunu bitirelim," dedi avucu yanağımın yakınında havada kalırken.

Temas yoktu ama elinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Yalpaladım ve dengemi kaybettim, sanki görünmeyen bir ip beni onun yanına, daha da yakınına çekiyordu...

"Evet, kal!" dedi heyecanla Nirvana çocuk.

Sesi başımdan aşağı dökülen soğuk su gibiydi. İrkilerek çekildiğimde Gideon'ın eli yanına düştü.

"Seni aptal," diye tısladı biri.

"Ne? Ne yaptım?" Nirvana şaşkınlıkla bir yüzden diğerine bakıyordu.

"Hiçbir şey." Gideon çocuğun omzunu tuttu. "Sessiz sinema oynayalım mı?"

ıycee ilk başta isteksizdi. Gideon'ın bir şekilde kuralları ihlal
ine inanıyor ama tam olarak hangisi olduğunu çözemiyor-
Diğer öğrencilerin tatlı sözlerinden sonra Gideon'ın kalma-
izin verildi. Ama onun en utanç verici görevleri yapmasını
adık.

aycee bize isimlerimizi söyletti. Sonra hepimiz, liseden
ldığımızda veda etmekten üzüleceğimiz bir şeyi yazdık.
eon'ın göreviyse kimin hangi kâğıtla eşleştiğini tahmin et-
ti.

Çektiği ilk kâğıttan "arkadaşlarım" çıktı.

Bana doğru hiç bakmadı bile. Ürkütücü bir kesinlikle, yırtık
ıdı, onu geri kabul etmemem konusunda beni uyaran kızın
ine koydu. Adı Livvy Swanson'dı.

"Ben olduğumu nasıl bildin?" diye sordu kâğıdı alarak.

"Yazının mor olması ojelerine uyuyor." Ellerini işaret etti.

Hepimiz kıza baktık.

Tırnakları mor, siyah ve beyaza boyanmıştı ve her birinde
klı bir desen vardı. Biri çizgili, diğeri ise puantiyeliydi. Kat kat
kolsuz üstle dizleri yırtık bir kot pantolon giyiyordu. Ondan
şlanmıştım. Klas bir havası vardı. Onunla arkadaş olduğumu
rebiliyordum.

Gülümsemek için kendimi zorladım. Yarattığı duygu garip
ssettirmişti. Çok fazla gülümseyen bir tip değildim ama kızın
ilümsememe karşılık vermesi çabama değmişti.

"İyi tahmin," dedi Gideon'a. "Evet, arkadaşlarımı özleyece-
ım. Anaokulundan beri aynı kız grubuyla takılıyorum. Onlar-
an yalnızca biri bu üniversiteye gidecek. Kalanlar dağılıyor ve
u da beni üzüyor."

"Ben hafta sonları eve gidiyorum," diye önerdi Gideon. "Ay-
ıca irtibatta kalmak için mesajlaşabilir ya da görüntülü aramalar
apabilirsiniz. Evet, enerji istiyor ama bir arada olduğunuzda bu
laha da anlamlı hâle geliyor."

"Ne sıklıkla gidip onu görüyordun?" Livvy başını benden
arafa salladı.

"Ayda bir görüyordum, genellikle partilerde." Elini şapkanın içine daldırıp bir kâğıt daha çekti. "Ailem," diye okudu ve gruba göz attı.

Mallory Dunn, kahverengi kısa küt saçları olan tatlı bir kız elini kaldırdı.

Livvy ona bir tane patlattı. "Onun tahmin etmesi gerekiyor."

"Ayy." Mallory kıkırdadı ama sonra kendine geldi. "Bu benim. İki küçük kız kardeşim var ve ben onları ölesiye seviyorum. Her gün onların o güzel yüzlerini görmeden nasıl olacak hayal dahi edemiyorum."

"Arkadaşlar için olan şey burada da geçerli. Birbirinizi görmek için çabalayacaksınız."

"Aynen. Ayrıca sizi ziyarete gelebilirler. Okul başladıktan dört hafta sonra aile günü yapılacak. State'e gelerek çok eğleneceklerdir. Buradaki ailemizin bir parçası olmaları uzun sürmez," dedi Jaycee coşkuyla.

Birkaç kişi kendi tavsiyeleriyle araya girdi. Konuşma sona erdiğinde Gideon bir başka kâğıt çekti ve okudu, "Hiçbir şey. Üniversiteye hazırım." Uzanıp kâğıt parçasını önüme koydu. "Bu senin."

Özleyeceğim bir ailem ve arkadaşlarım olmadığı için biraz utanarak kâğıdı avucumda buruşturdum. Çenem havaya kalktı ve "Evet. Bu benim," derken sesim buz gibiydi.

Grubun kalanı da başlarını sallayarak beni şaşırttı.

"Her ne kadar arkadaşlarımı özleyecek olsam da," diye itiraf etti Livvy, "yeni arkadaşlıklara başlayacağım için heyecanlıyım."

"Bunda yanlış bir şey yok. Herkesin yeni bir başlangıca ihtiyacı olur." Gideon'ın gözleri konuya atlayıp dahil olmam için beni davet ediyordu.

Bakışlarındaki yoğunluk beni huzursuz etti, bu yüzden kucağıma baktım. Tam tüm bunların ne kadar çocukça, bu programların ne kadar saçma olduğu hakkında ileri geri laflar edecektim ki kendimi durdurdum. Buradaki herkes açıksözlü ve dürüsttü, bense kendimden bir parça bile göstermeye çok korkuyordum.

Gideon devam etti. Tüm kâğıt parçalarını okumayı bitirdi sonra Jaycee'yle kalkıp yeniler için üniversite deneyimleri- dayanan, hoca, ders, müfredat ve cumartesi futbol maçı gibi zı kelimelerle sessiz sinema oynadılar. Ben de katılmak istirdum. Gerçekten istiyordum ama ellerimin üzerine oturmaya vam ettim. Livvy ve Mallory oyuna atlamışlardı. Sırası geldinde Nirvana çocuk bile oyuna dalmıştı.

Kelime anlatma sırası bana geldiğinde endişeyle doldum. vuçlarım terliyor, kalbim her zamankinden daha hızlı atıyordu.

Hoparlörden bir ses, "Film vakti!" diye anons etti. "Planlı et nliklerimizi, State'de size sunulan tüm hizmetler hakkında kısa ir filmle sonlandıracağız. Ardından ikramlar ve kaynaşmak için olca vaktimiz olacak."

Rahatlayarak nefesimi verdim ama geriye pişmanlığa benzer ir his kaldı. Işıklar karardığında Jaycee gelip yanıma oturdu.

"Eğer çevrende seni rahat bırakmayan insanlar varsa, kampüs- bunun için hizmetler mevcut," diye fısıldadı. "Söylemen yeterli, emen seninle Kampüs Hizmetleri'ne gideriz. Üniversite uzaklaşırma kararını uygulayabilir. Kampüs dışında işe yaramazlar belki ma kampüs içerisinde bunlara uymak zorunludur."

Dönüp ciddi yüzüne baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet, üniversite kendi kurallarını uygular. Hatta yeterince canıt olursa onu okuldan bile atabilirler." Bana bir kâğıt parçası uzattı.

Eğilip Jaycee'nin adına ve numarasına baktım. Gideon'dan kurtulmak için önümde gerçek bir şans vardı. Eğer evet dersem Jaycee onu ihbar etmeme yardım edecekti.

Livvy'yle sohbet eden Gideon'a baktım. Bunun hep istediğim şey olduğunu söyleyip durmamış mıydım? Onunla bir daha konuşmak zorunda kalmamak. Onu görmemek. Onun yakınlarında olmamak.

Boğazımdaki yumru mideme indi. Tıpkı Livvy'ye dediği gibi, Gideon bu yıl düzenli olarak eve gelmişti ve onu görmüştüm. Bazı zamanlar kavga etmiştik. Çoğu zaman ise onu görmezden

gelmeye çalışmıştım ama tabii ki gelemiyordum. Gizlice onu gözetliyor, hangi kızla yatıp kalkacağını görmek için bekliyordum ama bunu asla yapmamıştı. Eline fırsat geçmediğinden de değil. O Gideon Royal'dı. Bayview'daki her kız, hatta sevgilisi olanlardan bazıları bile onunla yatmak için kendi kardeşlerini ezip geçerdi. Burada bile kızlar çevresini sarmadan edemiyordu.

"Hayır," derken buldum kendimi. "O beni rahatsız etmiyor."

"Emin misin?"

Jaycee'ye zoraki bir şekilde gülümsedim. "Evet, eminim."

Film başladı. Filmle ilgili çok fazla şey hatırlamıyordum çünkü kendimi gözümün önünden geçen geçmişe kaptırmıştım. Astor'daki ilk günümde Gideon'ın beni fark edişi. Bana ilk çıkma teklifi edişi. İlk öpüşmemiz. İlk kez seks yapışımız ki bu tahmin ettiğim kadar harika olmamıştı, ardından ilk sevişmemiz ki bu o kadar harikaydı ki insanların neden bu konuda kitaplar, şiirler ve şarkılar yazdığını nihayet anlayabilmiştim.

Beni incittiği her zamana karşılık bana bulutların üzerinde uçuyormuşum gibi mutlu hissettirdiği zamanlar vardı.

Işıklar açıldı, yanımda Jaycee yerine Gideon vardı.

"Eve seninle yürüyebilir miyim?" diye sordu nazikçe.

Başımla onayladım. Sanırım gelecekte bize ne olacağı hakkında konuşma zamanımız gelmişti artık.

Herkese hoşça kal derken, Jaycee bana onu her zaman arayabileceğimi hatırlattı. Livvy'yle birbirimize numaralarımızı verdik ve yeni arkadaşım kulağıma eğilerek, "Belki de o kadar kötü biri değildir," diye fısıldadı.

Belki de değildir.

16

Savannah

Günümüz

ÖĞRENCİ BİRLİĞİ EVİNDE elliden fazla kız yaşıyordu ancak pazar günü, sabahın yedisinde sadece birkaçı uyanıktı. Bazıları kiliseye gitmek için hazırlanıyordu. Diğerleri de, koşu bağımlısı oda arkadaşımız Jisoo sayesinde uyandırılmış olan Kira ve ben gibi, ellerinde kahve fincanlarıyla uyukluyordu.

O ve Kira birkaç saat önce gelmişlerdi, Jisoo o kadar sarhoştu ki tek heceli bir kelimeyi bile söyleyemeyecek hâldeydi. Neye ihtiyacı olduğunu açıklamak için odanın farklı yerlerini işaret edip duruyordu. Örneğin su istediğini, kapağında su damlası olan fen kitabından anlamıştık. Gardıroptan fazla battaniye çıkarmamız için elleriyle kollarını birkaç kez ovuşturmuştu. Sanki sessiz sinema oynuyoruz gibi hissetmiştim. Sarhoş bir pantomimci. Ama her nasılsa, güneş ufuktan yükseldiği an yatağından fırlayıp neon turuncu bağcıkları olan koşu ayakkabılarını ayağına geçirebilen sarhoş bir pantomimciydi.

Yarım saat boyunca geri uyuyabilmek için boşa çabaladıktan sonra kıçımı yataktan kaldırdım. Zar zor açılan gözleriyle Kira,

Jisoo'nun dönmesini beklerken oturup kahve içtiğimiz alt kata kadar beni takip etti.

"Çok az kişi uyanık," dedim.

Kira uykulu bir sesle, "Yarın sınav haftası başlıyor," diye cevapladı. "Geceyi atlatmak için damardan Red Bull almaya başlamadan önceki son partimizi yaptık. Dün gece eski sevgilinle yürüdüğünü gördüm. Her şey yolunda mı?"

Kampüsten öğrenci birliği evine gidiş rotamız, bizi müstakbel kız kardeşlerim olacak bu kızların takıldığı Sigma Chi yurdunun oradan geçirmişti.

"Artık kavga etmemek üzere anlaştık."

"Bu bir ateşkes mi yoksa kalıcı bir barış anlaşması mı?"

"Kalıcı barış antlaşması. Herkesi kendinden nefret ettiren kötü kız olmaktan sıkıldım artık."

"Seni seviyoruz. Ayrıca senin alaycı yorumlarını da seviyorum. Sen bizim her zaman aklımızdan geçenleri dile getirecek kadar yüreklisin."

"Sanırım kafamızda tutmamız gereken şeyleri yüksek sesle dile getirecek kadar aptal olduğumu kastediyorsun."

İfademi inceledi. "Gideon'la barıştığın için mutlu görünmüyorsun."

"Ben şey gibi hissediyorum... yenilmişim gibi," diye itiraf ettim. "Bunları arkamda bıraktığım için aptal olduğumu."

"Bunun nesi aptallık?"

Göğsümü işaret ettim. "Buradaki şey. O hâlâ Gideon'a karşı hisler besliyor." Somurtarak iç çektim. "O haklı. Ondan bu kadar nefret ediyorsam onu hâlâ umursuyor olmalıyım."

"Belki de ondan nefret etmiyorsundur," diye karşı çıktı Kira. "Belki de ondan nefret etmek senin için kötü bir alışkanlığa dönüştü, sigara içmek gibi."

"Nasıl olur da ondan nefret etmem? Beni aldattı. Üstelik benden küçük bir kızla ya da seksi bir son sınıf öğrencisiyle değil, olgun bir kadınla." Suratımı astım. "Neredeyse otuzlarında olduğunu düşündüğüm bir kadınla."

Kira şaşkınlıkla geri çekildi. "Ne? Ben onun sizin okuldan bir kızla yattığını sanmıştım! Kadın öğretmen miydi? Ya da birinin annesi?"

"Babasının en yakın arkadaşının karısı."

İnsan gözlerinin Kira'nınkiler kadar açılabileceğini bilmiyordum.

"Şu an uyanığım, değil mi?" diye sordu. "Şu anda *Real Housewives*'ın bir bölümüne dahil olduğumla ilgili rüya görmüyorum?"

Yüzüme istemsiz bir gülümseme yayıldı, aptal ve trajik geçmişime gülebilmek beni mutlu etmişti. "Evet, uyanıksın ve o kadınlardan herhangi birinin Dinah'nın yaptığı bazı şeyleri yapmayı akıllarından bile geçirebileceğini sanmam."

"Vay be. Pekâlâ. Olaylı bir hikâye geliyor gibi hissediyorum ve bunu iki kez anlatmanı istemiyorum. Hadi Jisoo'nun dönmesini bekleyelim."

Kira telefonunu alıp Jisoo'nun ilerleyişini kontrol etti. İkisi birbirlerini böyle telefonlarından kontrol ediyorlardı. Birbirlerini bu kadar önemsemeleri çok tatlıydı.

"Ah, gelmek üzereymiş." Kira ekranı görebileyim diye bana doğru yatırdı.

Dediği gibi, Jisoo biraz sonra soluğu kesilmiş ve terli bir hâlde çıkageldi. Kira onun bir bardak su almasına bile fırsat vermedi. "Hemen git ve duş al."

Kira onu fiziksel olarak kapı dışarı ederken, Jisoo omzunun üzerinden özlemle bakarak, "Susadım," diye sızlandı.

"Duşta içersin."

"İğrenç."

Kira bana, "Bu sızlanan kaltağa bir bardak su getir," diye talimat verdi.

Kira'ya selam çakıp buzdolabına yöneldim.

"Burada buza ihtiyacım var," diye bağırdı Jisoo.

"Duşa ihtiyacın var."

İkisi atışmaya devam etti, Kira Jisoo'yu merdivenlere doğru iteklerken sesleri duyulmaz oldu. Suyu alıp onların peşinden gittim. Koridorun yarısına geldiğimde aynadaki yansımamı gördüm.

Saçlarım kabarmıştı. Bebek saçlarım alnımda kıvır kıvır olmuştu. Her zamanki özenli bukleler, dalgalar ve lülelere dönüşmüştü. Elimle bu dağınıklığı taradım. Gideon'ın beğeneceğini düşündüğüm için her sabah kalkıp saçlarımı düzleştirirdim. Gideon'la beraberken zamanımın çoğunu onun beğendiği kişi olmaya çalışarak ve sonrasında da ondan ve kendimden nefret ederek geçirmiştim.

Kira merdivenlerin tepesinde belirdi. "Sorun ne?"

"Saçlarımdan nefret ediyorum."

"Ne? Saçların harika. Çok seksi."

"Sanki biri parmağımı prize sokmuş gibi görünüyorlar."

Kira merdivenlerden aşağıya koşup beni de kendisiyle çekerek aynanın önünden uzaklaştırdı. "Saçlarını çok seviyorum. Sıradışılar. Buradaki her kız senin saçlarına sahip olmak için adam öldürür. Neden her gün düzleştirdiğini anlamıyorum. Farklı olmak varken neden herkes gibi olasın?"

"Senin saçların da düz değil." Kira'nın şekilli buklelerini işaret ettim.

"Aynen." Bir elini yandan saçlarının altına daldırdı. "Gür ve muhteşemler." Bana göz kırpıp kendi yatak odasına doğru itti. "Jisoo'ya sor."

"Bana ne soracak?" diye sordu Jisoo.

"Sav'ın doğal saçını beğeniyor musun?"

"Bayılıyorum. Hatta aşırı kıskanç düşünceler besliyorum." Jisoo su bardağını elimden aldı ve yatağa oturmam için işaret etti. "Kesinlikle düzleştiriciden kurtulmalısın."

O, bardağı kafaya dikerken ben de yatağın ucuna oturdum.

"Ya da kurtulmamalı," diye araya girdi Kira. "Eğer düz saç seni daha iyi hissettiriyorsa devam et. Yani demek istediğim ben de her gün ruj ve maskara sürüyorum ama bir erkeğe seksi gö-

anmek için değil, iyi hissetmek için yapıyorum. Makyajlı görüntümü seviyorum. Yani sen de saçlarını düz tercih ediyorsan o zaman öyle yap ama buklelerin harika ve onları göstermekten korkmamalısın."

"Haklı." Jisoo bardağı yere koyup masasından bir sandalye çekti ve bir parmağını bana doğrulttu. "Şimdi, bize hikâyeyi ve nasıl yardımcı olabileceğimizi anlat."

"Size özetini anlatacağım çünkü bu korkunç insan için harcadığım her an bu güzel günü katledecek. Gideon'ın babasının adı Callum Royal. O, Steve O'Halloran isimli bir adamla hayat boyu dost ve iş ortağıydı. Steve, Royalların resmî olmayan amcasıydı. Birkaç yıl önce Dinah ile evlendi, melek gibi görünen bir şeytanla yani. Gideon bir gece kadının çatı katına gitti," derin bir nefes aldım ve ikinci kısma geçmeden önce, kalbimi sıkan acıyı öteledim. "Ve onunla yattı. Dinah'yla yattı."

"Vay be."

"Bu korkunç. Seni aldattığını söylediğini biliyorum ama bu korkunç." Jisoo masadan kalktı ve gelip yanıma oturdu.

Kira komodinini karıştırdı ve gelip bize katıldı. Avucuma bir yığın öpücük şekilli çikolata bıraktı. "Ye. Bu en iyi ilaçtır."

Jisoo bir tane kaptı. "Paketi getirsene, kardeşim. İlacın tamamına ihtiyacımız olacak. Sonra ne oldu? Nasıl öğrendin?"

"Dinah bana mesaj attı."

"Ne yaptı?" Jisoo haykırdı.

"Sürtüğe bak!" Kira'nın nefesi kesildi.

Başımla onayladım. "Evet, ertesi gün bana mesaj atıp tatlı bir kız olsam bile sadece bir kız olduğumu ve Gideon gibi bir erkeğin, onun tüm ihtiyaçlarını karşılayacak bir kadına ihtiyacı olduğunu söyledi."

"İğrenç."

Kira katılarak başıyla onayladı. "Hem de ne iğrenç."

"Ve sonra bir bakım paketi gönderdi."

"Bir ne?"

Bana şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Gülmeye başladım. "Evet, pakette tavuk çorbaları, dondurma, bir spa kuponu ve kötü bir ayrılığın nasıl atlatılacağını anlatan bir kitap vardı. Tekrar özür diliyor ve bunun benim için daha iyi olacağına dair yemin ediyordu."

"Sen ne yaptın?"

"İlk başta hiçbir şey. Şoka girmiştim. Sonra Gideon'ı aradım ve benimle buluşmasını istedim. Suçluluğunu yüzünden okuyabiliyordum. Tek kelime etmesine izin vermedim. Arabadan indim ve eve koştum."

"Açıklama yaptı mı?" diye sordu Jisoo.

"Çok üzgün olduğunu ama beni incitmek istemediği için ayrılmamız gerektiğini söyledi."

Jisoo omzumu sıvazladı. "Tanrım, seni zavallı şey."

Kira bir çikolata daha açtı ve ağzıma tuttu. Minnetle yedim ve acı-tatlı tadın dilimde erimesine izin verdim. Jisoo beni küçük bedenine doğru çekti ve Kira da diğer yanımdan üzerimize kapandı.

"Artık burada bizimle olman çok iyi oldu, tıpkı Shea'nın yaptığı gibi biz de sana yardım edeceğiz. Yalnız değilsin."

"Doğru. Artık ömür boyu kardeşiz."

Neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Gözyaşlarımın yıllar önce tükendiğini sanıyordum ama daha günler önce tanıştığım bu kızların şefkat dolu yüzlerine bakarken duygulanmış ve biraz da kendime kızmıştım. Lisede de böyle arkadaşlarım olabilirdi.

Aslına bakılırsa Gideon'ın üvey kardeşi benimle iletişime geçmeye çalışmıştı ama ben olabildiğince hızlı bir şekilde onu kendimden uzaklaştırmıştım. O evde Royallarla yaşadığı için ona kızmıştım. Hepsinin onu sevmesinden nefret etmiştim. Onu, o pislik Daniel Delacorte hakkında uyardığımda beni dinlemediği için çıldırmıştım. Onu havuz evinde Daniel'la gördüğümde, olacakları biliyordum. Tanrı'ya şükür ki Reed'i bulmuştum. Geç kaldım sanmıştım.

Ama arkadaşlık kapısının açık olduğu zamanlar da olmuştu ve ben onu çarpıp kapatmıştım. Son birkaç yılı öfkeyle, herkes-

ten ve her şeyden –buna kendim de dahil– nefret ederek geçirmiştim.

Bunun yorucu olduğunu fark ettim. Sürekli yorgundum çünkü olumsuz yanımı güçlendirmek çok fazla enerji gerektiriyordu.

Yeni arkadaşlarımın kucağına yaslandım ve kalbimin sivri uçlu kırıntılarını süpürerek yeni bir şeyin inşa edilebilmesine fırsat tanıdım. Güzel, taze ve güçlü bir şeyin.

17

Gideon

Günümüz

"ONU NEREYE GÖTÜRÜYORSUN?"

Yatağıma yayılmış, cep telefonunda oyun oynayan Cal'e on zumun üzerinden baktım.

"Holiday Park'a." Şifonyerimi karıştırıp olur da üşürse diy Sav'a ödünç verebileceğim bir kapüşonlu aradım.

"Biraz kuytu değil mi?"

Kapüşonluyu battaniyeyle birlikte yatağa fırlattım. "Evet ama zaten ben de bunu istiyorum."

"Ah, anladım. Biraz doğal zevk peşindesin." Kötü esprisine güldü.

"Öyle bir şey. Kesinlikle biraz mahremiyet istiyorum." Her şeyi battaniyenin içine sarmaladım ve omzumun üzerine attım.

Elimi telefonuma uzattığım sırada çalmaya başladı. Ekrana şöyle bir göz attığımda kaşlarım çatıldı. Bugün erken saatlerde beni iki kez arayan numarayla aynıydı. Tanımadığım numaraları cevaplamadığım için aramayı da reddettim ve ilk fırsatta bu numarayı engellemeyi aklıma yazdım.

"Bu gece geri gelecek misin?" diye sordu oda arkadaşım.

"Belki. Sav'a bağlı."

"Bu gece odaya ihtiyacın olursa bana mesaj atman yeterli."

"Atarım." Kapıda durdum. "Önümüzdeki yıl yeni bir yere mi geçsek, ne dersin?"

Cal yataktan yuvarlandı ve gelip yumruğunu benimkine tokuşturdu. "Evet be. İlanlara bakarım. Mutlaka olsun dediğin bir özellik var mı?"

"Ayrı yatak odaları ve banyolar. Klima. Kampüse yakın olması. Araba kullanmayı ben dert etmem ama Sav edebilir."

Cal'in kaşları havaya kalktı. "Çok mu fazla beklentiye giriyorsun ne?"

Omuz silktim. "Bir işe yenildiğini düşünerek başlamanın anlamı yok." Savannah bana ikinci bir şans veriyordu. Bu yüzden onu yanıma kuvvetli bir yapıştırıcıyla yapıştırmayı planlıyordum.

"İyi şanslar, kardeşim!" diye bağırdı ardımdan.

Teşekkür anlamında elimi sallarken diğer elimle de Sav'ı aradım. "Çıkıyorum," dedim ona.

"Hazır sayılırım," dedi tereddüt etmeden.

"On dakika sonra görüşürüz."

Arabaya ulaştığımda neredeyse ıslık çalmaya başlayacaktım. Her şey yolunda gidiyordu. Battaniyeyi Rover'ın arkasına atıp birliğin yurduna giden kısa mesafeye doğru sürdüm. Sav pencerede bekliyor olacaktı ki ben park etmek üzereyken kapıdan dışarı fırladı.

Arabadan çıkıp çantasına uzandım. "İçeriye gelmemden mi korktun?" diye şaka yaptım.

Sahte bir korkuyla titredi. "Orada bulunmak sosyeteye takdim balosundan beter. Sanki demin bir seks videosunu yayınlamış bir ünlüymüşüm gibi üzerime bir sürü kamera doğrultulmuştu."

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. "Hımm, pekâlâ, bu ulağa kötü geliyor," diyebildim.

Başını yana eğdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece tükürüğüm yanlış boruya kaçtı." Yolcu kapısını açıp onu neredeyse içeriye ittim. Dinah'nın şantajını uzun bir süre sır olarak saklamıştım, Savannah'nın bunu şimdi öğrenmesinin bir anlamı yoktu. Geçmişte onu bütün bu çirkinliklerden korumaya çalışmıştım ve şimdi de korumaya devam edecektim.

Koltuğa geçip motoru çalıştırdım. "Holiday Park'a gideriz diye düşündüm. Orada birkaç gölgeli yürüme yolu var, bir de kıyısında bir şeyler yiyebileceğimiz küçük bir gölet. Uyar mı?"

"Evet."

"Bu arada saçlarını beğendim," dedim park yerinden çıkarken.

"Teşekkürler."

Gözümün ucuyla dağınık buklelerini eliyle düzelttiğini fark ettim. Sav'ı böyle kabarık saçlarla görmek şok ediciydi ama aynı zamanda seksiydi de. Onda bugün bir farklılık vardı. Sadece saçları değildi, tavırlarında bir özgüven ve cesaret vardı.

Bunu fazlasıyla sevmiştim.

"Öğle yemeğinde ne istediğine dair fikrin var mı?" Telefonumu kucağına attım.

"Bana telefonunu mu veriyorsun? Bu tehlikeli değil mi?" Ses tonu alaycıydı ama alttan alta bir ciddiyet de vardı.

"Hayır. İçini kurcala da bak. Aşırı sıkıcıdır."

"Hayal kırıklığına uğradım. Komik görselleri de mi kaydetmiyorsun? Kendini nasıl eğlendiriyorsun?"

"Bırakıyorum ağır işleri benim yerime başkaları yapsın." Yüzüme kocaman bir sırıtış yayıldı. En son ne zaman böyle şakalaştığımızı hatırlamıyordum.

Bir anlık sessizliğin ardından Sav, "Hımm," dedi.

"Hımm, ne?"

"Hımm, en çok kullandığın emoji gözünden yaş gelen ve gözlerini deviren."

"Cal ve Julie'yle kankayım – tabii ki sadece o iki emojiyi kullanacağım. Neden? Sen ne kullanıyorsun?"

"Çoğu emojimin kalp şeklinde olduğunu söylemekten utanıyorum. Ayrıca omuz silken mor tişörtlü kız."

Ağzımdan yüksek sesli bir kahkahanın kaçmasına engel olamadım. "Ne? Bu hiç benim tanıdığım Savannah değil." *Ve sevdim*, diye bitirdim kafamda.

"Sanırım emoji dünyasındaki ben hassas ve emo biriyim."

"Ya da mesajlaştığın iyi arkadaşların var. Artık biz de mesajşacağımız için, gözlerini deviren emojinin sık sık ortaya çıkağını hissediyorum."

"Mesajlaşacak mıyız?"

"Şey, ben mesaj atacağım. Umarım sen de cevaplarsın."

"Ne kadar eğlenceli biri olduğuna bağlı."

"Rover'dan indiğimiz an bir ton komik görsel indireceğim," diye söz verdim.

"Abartmaya gerek yok."

"Mesaj alınmıştır." Konuyu değiştirdim. "Sinema bölümünden keyif alacağını düşüyor musun?"

"Evet, gerçekten güzel programları var. Çok kapsamlı." Heyecanlı görünüyordu.

"Yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum. Yönetmenlik mi düşünüyorsun? Yoksa yapımcılık mı? Aradaki farkı gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Çıktığımız zamanlarda bu konularda hiç konuşmamıştık. Hiç sormadığım için mi yoksa o hiç anlatmadığı için mi bilmiyorum. Ama sormalıydım. Artık bunu biliyordum. Kendi hayat dramıma öyle bir kapılmıştım ki.

"Aslında kurgucu olmak istiyorum. Filmi parçalara ayırıp sonra bir araya getiren kişi."

"Oldukça havalı." Bununla kıyaslandığında işletme okumam kulağa sıkıcı geliyordu. "Başka dersler düşünüyor musun?"

"Hikâye anlatıcılığıma katkı sağlaması için birkaç edebiyat ve sanat dersi alacağım ama elimden geldiğince tüm zamanımı sinema bölümünde geçirmeyi planlıyorum. Adrian, diğerlerinin yaptığı işleri okumak ya da izlemek yerine, bizzat yapmak için daha fazla zaman harcarsam daha iyi olacağımı söylüyor."

Direksiyonu kavrayan ellerim sıkılaştı. "Adrian geçen gün konuştuğun sinemacı çocuk, değil mi?"

"Evet." Eğlenir gibi görünüyordu. "Yumruklamak istemiştin hani?"

Ona hızlı bir bakış attım. "Anlamış mıydın?"

Sırıttı. "Sen bir Royal'sın. Tabii ki hoşlanmadığın bir erkeğe karşı ilk dürtün onu yumruklamak olacaktır."

"Hey, onu Reed yapar," diye itiraz ettim. "Ben kavgacı değilimdir."

"Ah, gerçekten mi? Kış Balosu'nda John David'in dişini kırmamış mıydın?"

Gülümsememi sakladım. "John David elime devrilmiş ve bir dişi düşmüştü."

"Eğer bu yalan kendini daha iyi hissettiriyorsa, öyle olsun. Neden o kadar öfkelendiğini bile hatırlamıyorum. Konu annen miydi?"

"Hayır."

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?"

Bir hafta önce olsa söylemezdim. "Senin kötü öpüştüğünü söylemişti."

"Vay pislik!" dedi şaşkınlıkla. "Ben onu asla, hiç öpmedim bile! Nereden böyle... neden..." dedi anlaşılmaz şekilde. "Ona yeterince sert vurmamışsın bence."

Elimi gevşettim. "Muhtemelen. Bir dahaki karşılaşmamızda onu bir kere daha döveceğim."

"Ben de ona vurmak istiyorum," dedi kızgınlıkla.

Güldüm. "O iş bende. Bunun için Bayview'a özel bir ziyaret yapabiliriz."

O da güldü. "Yok. Buna değmez. Zavallı çocuk, bırak bir öpücüğün iyi olup olmadığını bilmeyi, bir kızın ağzına onu öpmenin nasıl bir şey olacağını bilecek kadar bile yaklaşmamıştır muhtemelen."

Trafik ışığında durdum ve onu içime çekmek için döndüm.

Yüzü yandan güneş ışığıyla çevrelenmişti. Telefonumu geri almış olmayı ve bir fotoğrafını çekebilmeyi diledim.

"İnanılmaz güzelsin, Sav."

Başını aniden kaldırdı ve bana baktı, sanki böyle hissetmeme şaşırmış gibi gözleri kocaman açılmış, dolgun dudakları hafif aralanmıştı.

Arkamızdaki araç kornaya yüklenmese muhtemelen ona bakmaya devam ederdim. Işık yeşile dönmüştü. Ayağımı gaza bastım.

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Ama yeterince değildim..." Lafını yarıda kesti.

"Aldatmamı engelleyecek kadar mı?" diye bitirdim sözlerini.

Üzgün bir şekilde başını salladı.

"Bu asla senin görüntünle ilgili değildi, bebeğim. Seni gördüğüm ilk andan beri sen gördüğüm en seksi kızdın. Bundan bir an olsun şüphe duymana neden olduğum için özür dilerim."

İfadesini görebilmek için araba kullanmıyor olmayı diledim. Yandan bir bakış attım ve kızgın olmadığını görünce rahatladım. Her şeyden çok dalgındı.

"Sadece unutmak istiyorum," dedi.

Bunu yapabilir miydik? Emin değildim ama eğer o varsa ben de vardım. "Peki. O zaman... öğle yemeği?"

"Antrenman yapıyor musun? Milyarlarca kaloriye mi ihtiyacın var?"

"Hayır. Yüzme sezonu mart ayında ulusal maçlarla beraber sona erdi ama..." Araba sürmüyor olmayı diledim tekrar. "Gelecek yıl yüzmeyeceğim."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Biliyorum. Ama üniversite sporları ikinci bir iş gibi ve babam mesleği öğrenmem için daha fazla vakit ayırmamı istiyor çünkü," boğazımı temizledim. "Steve yüzünden."

"Ah. Vay be. Buna ne zaman karar verdin?"

"Birkaç hafta oldu," diye itiraf ettim.

"Bu senin için doğru olan şey mi?" Durakladı. "Ama zaten ailen her zaman senin ilk önceliğindi, değil mi?"

Sesinde hafif bir kızgınlık vardı ama onu suçlayamazdım. Onu koruduğumu düşünerek ondan her şeyi saklamış ama nihayetinde sadece ona kendisini hayatımdaki diğer herkesten daha değersiz gibi hissettirmiştim. Dinah'yla yattığımdaysa bunu zirveye taşımıştım.

"Öyle göründüğünü biliyorum. Her şeyi senden sakladım çünkü beni strese sokuyorlardı ve seni de sokacaklarını düşünmüştüm. Paylaşmak aklıma bile gelmemişti." Ona yarım ağız gülümsedim. "Artık farklıyım. Sana her şeyi anlatacağım, öyle ki duymaktan bıkacaksın. *Meme*ler, gifler ve kalp emojileri arasında bilgilendirmeler de olacak. Ne yediğim, neye çalıştığım, hangi video oyununu oynadığım, kaç kez tıraş olduğum, ne zaman sı–"

"Peki, peki!" diye böldü tekrar gülerek.

Kalbim tekledi. Yıllar içerisinde onu hiç bu kadar çok gülerken görmemiştim.

"Hadi Open House Cafe'de sandviç yiyelim. Güzel görünüyor. Vejetaryenmiş." Sesinde sanki itiraz etmemi beklermiş gibi bir meydan okuma sezmiştim ama onunla olabileceğim anlamına geliyorsa çamur bile yerdim.

"Kulağa harika geliyor. Güzel bir *portobello* yemeyi severim. Bekle. Artık vejetaryen misin?" Sav'ın hayatı hakkında ne kadar çok şey bilmiyordum?

"Hayır. Bugün güzel bir salata yeme günümdeyim sadece."

"Harika. Siparişi ver, geçerken alayım."

"Tamam."

Ama o daha siparişi veremeden telefonum çaldı.

"Benim için cevaplar mısın?" dedim. "Araba sürerken konuşmak bende yok."

Tereddüt etti ama sonra telefonu kulağına götürdü.

"Muhtemelen tele pazarlamadır," dedim ona. "Sabahtan beri biri beni arayıp duruyor."

"Alo? Gideon'ın telefonu," diye cevapladı.

Ben trafikte manevra yaparken bir mırıldanma duydum ve ardından şaşkın bir, "Ah. Şey, bir saniye bekleyin," geldi.

Kafeye doğru dönüş yapmadan önce ona bir bakış daha attım. Elini telefonun ahizesine kapattı. "Kimmiş?" diye sordum.

Altdudağını yaladı. "Steve. Seninle derhal konuşmak istiyormuş. Daha doğrusu seni Holiday Park'ta bekliyormuş."

"Steve mi?"

"Steve, senin, şey, Dinah'nın kocası olan."

"Siktir." Nasıl oluyordu da bizim Holiday Park'a gittiğimizi biliyordu? Kaçık karısının bir zamanlar yaptığı gibi beni takip mi ediyordu?

"Belki de beni eve bırakmalısın." Savannah sanki her an arabadan atlamaya hazırlanıyormuş gibi koltuğunda kıpırdandı.

"Hayır," dedim tatsız bir şekilde. Bir elimle telefonu avucundan aldım ve Steve'in suratına kapadım.

"Yüzüne mi kapattın?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Ne yapacaksın?"

"Biz," dedim ikimizi vurgulayarak, "öğlen yemeğimizi alacağız ve Holiday Park'a gideceğiz."

"Peki ya Steve?"

Omuz silktim. "Şey, Rover'la üzerinden geçemeyeceğime göre onu görmezden geleceğiz."

Mükemmel dudaklarında silik bir gülümseme belirdi. "Steve'in canı cehenneme mi yani?" dedi espriyle.

"Steve'in canı cehenneme," diye tekrarladım.

18

Gideon

Günümüz

PARKA VARDIĞIMIZDA Steve'in Bugatti'si park yerinde rölantide duruyordu. Bir grup oğlan babalarıyla beraber dikilmiş, arabaya aval aval bakıyordu. Sürücü koltuğundaki Steve ise ilginin tadını çıkarıyordu. Steve hapse girdiğinde Dinah'nın bu arabaya ne yapacağını merak ettim. Muhtemelen uçurumdan aşağıya sert ve masraflı bir çakılma planlayıp bunu videoya alacaktı.

"Sence ne istiyor?" diye sordu Sav. Sesi sakin çıksa da kaskatı kesilmesinden huzursuz olduğunu anlayabiliyordum.

İkimiz de aynı durumdaydık.

"Kim bilir."

"Babanı mı arasan?"

"Hayır. Bana ondan uzak durmamı söyler."

"Peki bu kötü bir tavsiye mi?"

"Seni parkta pikniğe davet ettim. Steve'in bizi kontrol etmesine izin vermeyeceğiz."

Ona hafifçe gülümseyip Rover'ı dev bir Suburban'ın yanına park ettim ve arabadan inip dolanırken Sav'a kapısını açmamı

beklemesini işaret ettim. Otoparkın karşısında Steve'in arabasından çıktığını gördüm.

Arabasıyla ilgili birkaç soru yöneltildiğinde benden tarafa işaret edip ardında hayal kırıklığıyla dolu yüzler bıraktı.

"Öğlen yemeğimizi sen alır mısın?" diye sordum Sav'a.

"Gerçekten de ne istediğini öğrenmeyecek misin?"

"Hayır." Steve'in işini kolaylaştırmayacaktım. Buraya Sav'la randevuya gelmiştim. Steve'in bana uyması gerekiyordu, benim ona değil.

"Kaçmak asla işe yaramaz. Güven bana. Bunu daha önce denedim ve asla iş yaramadı, en azından ısrarcı insanlarda değil." Hafifçe sırıttı.

Beni ima ettiğini bildiğimden dudaklarıma istemsiz bir gülümseme yayıldı. "Suçluyum ama umarım bu Steve'le terk ortak noktamızdır."

Bunun şaka olması gerekiyordu ama ikimiz de gülmedik. Tanrı aşkına, Steve bir kadını öldürmüştü. "Çok mu erken?" dedim acı bir şekilde.

Ama o daha tepki veremeden Steve tepemize dikilmişti.

"Gideon, nasılsın evlat?" Başını yana eğdi. "Bu kim?"

"Savannah." Her ne kadar bu büyük bir terbiyesizlik olsa da onları düzgün bir şekilde tanıştırma zahmetine girmedim. Annem burada olsaydı bir tane patlatırdı. Ama babamın arkasından bir kaçamak yaşadıkları düşünülürse, annem burada olsaydı muhtemelen Steve'in yatağından yeni çıkmış olurdu.

"Bir dakika," dedim Sav'a. "Geri kalanları bagajdan çıkarayım. Steve, eğer sormak istediğin bir şey varsa şimdi sor."

Rover'ın arkasına yürüdüm ve yedek kapüşonluyu, içecekleri ve Sav için aldığım küçük armağanı çıkardım. Çok fazla doğum günü ve tatil kaçırmıştım, bunları telafi etmek istiyordum.

"Neden biraz yürümüyoruz?" diye önerdi Steve. "Küçük masum kızları aile meselemize karıştırmanın lüzumu yok." Sav'a doğru hiç-de-masum-olmayan bir bakış attı.

Kapıyı çarparak kapattım ve Savannah'ya doğru sert adımlarla yürüdüm. "Bana her ne soracaksan Sav duyabilir. Ondan sır saklamıyorum."

Steve bir kaşını kaldırdı. "Biliyor musunuz, Bayan Montgomery, ilk yaklaştığımda sizi tanıyamadım."

Sav çekingen bir şekilde buklelerine dokundu. "Muhtemelen saçlarım yüzünden. Eskiden düz kullanırdım."

Steve'in alnı kırıştı. "Hayır, bu başka bir şey." Yüzüne yayılan şeytani gülümse sırtımdan aşağıya bir ürperti gönderdi. "Muhtemelen seni başka biriyle karıştırdım."

O anda, Sav'ın fotoğraflarını gördüğünü anladım. Dinah mı ona gösterdi yoksa o mu Dinah'nın eşyalarını kurcaladığında gördü bilmiyorum ama Steve biliyordu. Biliyordu ve benim tatlı Savannah'mı çıplak hayal ediyordu.

Cüzdanımı çıkardım ve içinden bir yirmilik alıp Sav'a verdim. "Şurada bir büfe var." Küçük, beyaz binayı işaret ettim. "Bana bir su alır mısın? Restoranda alacaktım ama unutmuşum."

Sav yavaşça uzanıp yirmiliği aldı.

"Lütfen," diye ekledim, sesimin ne kadar umutsuz çıktığını merak ediyordum.

Önce bana sonra Steve'e huzursuzca baktı. "Peki," dedi ve nihayet gitti.

Steve'in gözleri onun ardına sabitlenmişti.

"Poposuna bakmaya devam et de yumruğumu yüzüne indireyim," diye hırladım.

Bana dönerken ifadesi duygusuzlaştı. "Çok güzel bir popo ama. Üstünde bir şey olmadığında daha da güzel."

Eşyaları yere atıp yumruğumu savurdum ama herhangi bir yerine inemeden Steve elimi yakaladı.

"Sevgilinden sır saklamadığını sanıyordum ama sanırım bu konuda yalan söyledin. Merak etme. Anlıyorum. Ben de insanları incinmekten korumak için yalan söylerim." Bileğimi bıraktı.

Onu yumrukladım. Çok güçlü olmayan küçük bir vuruştu

ama başının yana savrulduğunu görmekten büyük bir tatmin yaşadım.

Steve'in yüzü sertleşti. Çenesini tutarak geriledi. "Bu defalık affediyorum, evlat ama bana bir daha vurursan acısını sevgilinden çıkarırım."

"Ne istiyorsun?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Duruşmada ifade vermeni istiyorum. Dinah'nın ne yaptığını, seni şantaj yaparak yatağına aldığını biliyorum. Hâlâ seni takip ediyor, buraya State'e kadar. Duruşmada onun ve Brooke'un aileni incitmek için komplo kurduğuna dair ifade ver."

Bu sırları bir mahkeme salonunda ifşa etmektense canlı bir yılanı yutmayı tercih ederdim. "Neden yapayım?"

Omuz silkti. "Çünkü güzel kız arkadaşının fotoğrafları elimde."

Hiddet, öfke ve kızgınlık dalgası birkaç saniyeliğine sessiz kalmama neden oldu. "O on sekiz yaşında," dedim sonunda. "Çocuk pornosuyla ilgili yasayı kapsamıyor artık."

Dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. "Kim cezai suçlamadan bahsetti ki? Bir insanın çıplak fotoğraflarının, internet erişimi olan herhangi bir geri zekâlının ulaşabileceği şekilde dünyanın her yerine yayılmasının utancı, iki azgın ergenin küçük seks mesajlaşması gibi bir kabahat suçunu gölgede bırakabilir."

Ona tekrar vururdum ama gözümün ucuyla Sav'ın bize yaklaştığını gördüm.

"Zaman azalıyor," dedi Steve. O da Savannah'yı görmüştü.

Geçmişi ardımızda bırakmak istemiştim ama öyle görünüyordu ki bunu yapamayacaktım. Önümdeki yol ikiye ayrılıyordu. Bir yol, Steve'in peşinden sürüklendiğim, onun pisliğini topladığım ve zehrini yuttuğumdu. Diğeri ise Savannah'yla yüzleştiğim, onun tekrar incinmesini izlediğim ve belki de bu ihaneti asla affettiremediğim yoldu.

O fotoğrafları ben bilerek sızdırmamış olsam bile Dinah onları benim telefonumdan almıştı. Hemen silmeliydim. Sav'ı korumak için bir şeyler yapmalıydım ancak Steve için ifade vermek

sorunlarıma çözüm olmayacaktı. Daha çok sorun yaratacaktı. Bunu artık biliyordum.

"Hayır. Sana yardım etmeyeceğim," dedim ona.

Sav yanıma yanaştı. Pürüzsüz, narin elini tuttum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Başını Sav'a doğru salladı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Montgomery. Gideon, eğer fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Onun gidişini gerginlikle izledim. Rover'ın arkasında durdu ve bir eliyle arka kapıya vurdu. Arkasına dönmeden, net ve yüksek bir sesle, "Bence yeni bir araç almalısın. Kaportasında çok fazla aşınma ve yıpranma olmayan bir şey."

Peşinden koştum. Savannah adımı haykırdı ama ben çoktan uzaklaşmıştım. İki adımda Steve'e ulaştım, onu omuzlarından yakalayıp döndürdüm. Yumruğumu ağzına geçirdiğim gibi dişlerini parmak boğumlarımda hissettim. Bir yumruk daha indirmek için geri çekildiğimde iki küçük elin kollarıma yapıştığını hissettim.

"Dur. Dur!" diye haykırdı Savannah.

Steve başını iki yana salladı. Ağzının kenarından kan sızıyordu. "Sana tek bir yumruk hakkın olduğunu söylemiştim, evlat."

Kollarımı uzattım. "Gel o zaman, ihtiyar."

Geri çekilip bana parmak salladı. "Birini incitmek için ona vurmaktan daha iyi yollar vardır. Bu, siz Royal oğlanlarının öğrenmediği bir şey. Tanrı biliyor ya, size öğretmeye çalıştım ama siz fazlasıyla babanıza çektiniz." Sırıttı. "Annen nasıl intikam alınacağını bilirdi. Ondan ders almalıydın."

Steve'in üzerine atlamak ve yüzü pelteye dönene kadar yumruklamak istedim ama Sav beni geri çekti.

"Bunun bir faydası yok," diye mırıldandı beni uyararak.

Sözleri öfkemi dindirdi. Onun sözleri ve Steve'in kendini beğenmişliği. Muhtemelen beni saldırıyla suçlayacak bir polis memurunu cebinde taşıyordu. Böylece başıma saracağı başka bir şeyi daha olacaktı.

"Hadi gidelim." Sav'ın elini tuttum.

Sorgulamadan beni izledi. Arkamızda kalan Steve'in güldüğüne yemin edebilirim ama kendimi ilerlemeye zorladım.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim kasvetli bir tavırla.

"Sanırım bu Steve'le ilgili."

"Sen zeki birisin."

Duraksadı ve "Şu anda çok gergin hissediyorum. Neler olduğunu hemen söyleyecek misin yoksa günün geri kalanı boyunca kafamdaki çılgın teorilerle mi yaşayacağım?" diye itiraf etti.

Eğilip kapüşonlumu yerden aldım. "Sanırım iki seçeneğimiz var. Öğlen yemeği yiyip takılabileceğimizi düşündüğüm yer yirmi dakikalık bir yürüme mesafesinde. Ya da Rover'da oturabiliriz."

Önce sağına sonra soluna baktı. "Bana burada söylemeye ne dersin? Yakınlarımızda tek bir insan bile yok."

Çevreme göz attığımda bize en yakın şeyin bir beyzbol sahası olduğunu fark ettim. Oyuncular ısınıyordu ama kimse bizi duyacak kadar yakın değildi. Burası bu tür büyüklükte bir itiraf için tercih edebileceğim bir yer değildi – çok açıkta hissettiriyordu. Belki de her yerde böyle açıkta hissedecektim.

Savannah'nın yüzüne uzun bir bakış attım. Gözlerinde endişe vardı ama ayrıldığımızdan beri yüzünden hiç düşmeyen o gergin ve kızgın ifade yoktu.

Sanırım en çok da bundan nefret ediyordum – onun güçlükle elde ettiği bu huzuru mahvetmekten.

İç çekişimi bastırarak Rover'ın yan tarafına yaslandım ve itirafta bulunmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştım. Sessizliğim karşısında Savannah beni şoka uğrattı.

"Bu sana gönderdiğim ve Dinah'nın bulduğu *selfie*lerle mi ilgili?"

"Ne?" Tamamen afallamış bir şekilde ona baktım. "Biliyor musun?"

Ağzının köşesi üzgün bir gülümsemeye benzer bir şekilde yukarıya doğru kıvrıldı. "Bunu sır olarak saklayarak beni korumaya mı çalışıyordun?"

Bir şey demeden başımla onayladım.

Kollarını göğsüne doladı. "Eh, sanırım bu da bir şey. Uzun bir süre fotoğrafları ona senin gösterdiğini ve fotoğrafları bu şekilde ele geçirdiğini düşünmüştüm."

Küfrettim. "Şaka mı yapıyorsun? Onları kimseye göstermedim. O benden çaldı."

Sav başını yana eğip upuzun bir süre beni inceledi. Birtakım sonuçlara varmış olacak ki başını onaylarca salladı. "Ella bana onlar hakkında hiçbir şey söylememem için yalvardığında ikiyle ikiyi topladım diyebilirim."

"Bekle, *Ella* fotoğrafları biliyor mu?" Sonra düzgün bir matematik yaptım. "Neden şaşırıyorum ki? Tabii ki Reed ona söyleyecekti." Kaşlarımı çattım. "Ama... Ella senin bildiğini nereden biliyor?"

"Ella'yla konuşmuyor musun hiç?" Sanki cahilliğime gülüyormuş gibi gök mavisi gözlerinin kenarında kırışıklıklar oluştu.

Hiç alınmadım. Bana istediği kadar gülebilirdi. "Pek değil. Verdiği zahmete değmeyecek biri gibi görünüyor." Dürüst olmak gerekirse Ella sinirlerimi zıplatıyordu. Elini kolunu sallayarak evime gelmiş ve kardeşlerimin içini dışına çıkarmıştı.

"Bir gün Reed beni okulda kenara çekti ve senin hakkında yanıldığımı söyledi," dedi Sav. "Senin beni incitecek bir şey asla yapmadığını. Ben de aptal gibi, eğer beni incitmek istemiyorduysan o zaman özel şeylerimizi gizli tutacağını söyledim."

Tuttuğum nefesimi verdim. "Senin fotoğraflardan bahsettiğini anlamış olmalı çünkü Brooke'la yattığını öğrendiğimde ona Dinah'nın tehdidinden bahsetmiştim."

"Tam bir karmaşa," dedi bir iç çekişle. "Benim anlamadığım şey, neden çeneni kapalı tuttuğun? Neden bana gelmedin? Benden nefret ettiğini sanmıştım. Arkamdan bana güldüğünü."

Yutkundu ve bakışlarını ayağına indirdi. Istırap boğazıma tırmandı. "O fotoğrafları bana gönderdiğin için hapse girmeni istemedim. Onları silmeliydim. Ama bunun yerine sakladım.

Hepsini. Suçlu ve aptal hissettim ve Dinah'nın beni manipüle etmesine izin verdim. Özür dilerim. Tanrım, çok çok özür dilerim."

Gözlerinde yaşlar olduğunu anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu. Bunu sesinden de duyabiliyordum. "Steve onları gördü, değil mi? Sana çok kullanılmamış bir araç alman gerektiğini söylediğinde bundan bahsediyordu?"

"Evet."

Yumduğu gözkapaklarının altından bir damla gözyaşı sızdı.

"Özür dilerim." *Bundan* daha yetersiz iki kelime var mıydı acaba?

"Onları nasıl görmüş olabilir?"

"Bilmiyorum. Bugüne kadar onun gördüğünü bile bilmiyordum. Fotoğrafları internette yayınlamamasının karşılığında benden onun lehine ifade vermemi istedi."

Sav'ın boğazından karnımın kasılmasına, midemin çalkalanmasına neden olacak kadar korkunç bir ses çıktı. İlkini iki damla gözyaşı daha izledi.

Uzanıp omzunu sıvazladım. İrkilip uzaklaşmadığında rahat bir nefes aldım. Doğrulmadan önce birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı.

Gülümsedi, gülümsemesi titrek ve utangaçtı. "Onu dövmene izin vermem gerekirdi."

"Evet."

Küçük bir kahkaha koyuverdi. İfadesi üzüntülü ve öfkeliydi ama bunlar bana karşı hisleriymiş gibi gelmiyordu.

"Neden bana kızgın değilsin?" diye sordum.

"O fotoğrafları Steve'e sen mi verdin?"

"Hayır." Dinah'yla neden yattığımı öğrenmek istediği o âna kadar, bana öyle fotoğraflar gönderdiğini Reed'e bile söylememiştim. Dinah'nın şantajını bir sarhoşluk ânında ağzımdan kaçırmıştım.

"Peki o zaman. Onları dikkatsizce gönderen benken telefonun konusunda dikkatsizlik yaptığın için seni suçlamayacağım."

Sav uzanıp elimi tuttu – beni kendinden uzaklaştırmak için değil, yanına çekmek için. "Ayrıca sürekli kızgın olmaktan da bıktım."

Rahatlama o kadar yoğundu ki yere uzanmak istiyordum. Ancak bunun için zamanımız yoktu. Steve tehlikeli biriydi ancak ortada onun teklifinden başka tek bir çözüm yolu vardı. "Eğer istersen ifade veririm ama Steve bunu sonsuza dek koz olarak kullanacaktır."

Bana baktı. "Farklı bir planın var mı?"

"Evet."

Sonra ona planımı anlattım.

19

Savannah

Günümüz

GIDEON'IN PLANI BASİTTİ. Ella'ya ulaşacak, ondan Steve ve Dinah'nın çatı katının anahtarını isteyecek ve Steve'in fotoğrafları sakladığı yeri bulana kadar evin altını üstüne getirecektik.

"Sonra göze göz savaşabiliriz," diye bitirdi sözlerini.

"Yani Steve'in çıplak fotoğraflarını çekip onları internete mi koyacağız?" diye sordum yavaşça, kafam çok karışmıştı. "Çünkü bu kulağa çok korkunç geliyor. Bırak çıplak hâlini, onun hiçbir şekilde fotoğrafını çekmek istemiyorum." Düşüncesi bile neredeyse kusmama neden olacaktı.

"Hayır, interneti insanlar için mahvetmek istemeyiz," dedi düz bir şekilde. "Ancak Steve bunu detaylı düşünmemiş. Bu fotoğraflara nereden ulaştığını nasıl açıklayacak? Reşit değildin. Fotoğraflar sızar ve izini sürüp ona ulaşırlarsa, bu onun ne denli bir pislik olduğunu tekrar kanıtlar. Beni tehdit etmesindeki tek amaç, onun bir karıncayı bile incitmeyecek denli düzgün bir adam olduğu yönünde ifade vermemi istemesi. Benim niyetim ise onları çaldığını ve kullanmaya çalıştığını itiraf etmesi için fo-

toğrafları yem olarak kullanmak. Bunu kaydedip ona karşı kullanacağız."

"Neden fotoğraflara ihtiyacımız var?"

"Koz için. Eğer fotoğrafları ele geçirirsek, o zaman onlar hakkında bugünkü gibi üstü kapalı değil de daha açık şekilde konuşmak zorunda kalacak."

"Bilmiyorum," dedim. "Şantaj yapan birine şantaj yapmak bana iyi bir hareket gibi gelmiyor. İntikam kötü bir döngüdür. Dinah, Steve'i öldürmeye çalıştı, Steve de karşılık olarak Dinah'yı – ama sonucunda Dinah'nın en yakın arkadaşı öldürüldü. Bunu yapacak olursak bizim sonumuz nasıl olacak?" İç çektim. "Yalan söyleyecek değilim – Steve beni biraz korkutuyor." Ondan uzak durmak yapılacak en iyi şeymiş gibi geliyordu.

"Senin kılına zarar vermesine izin vermeyeceğim," diye ant içti Gideon. "Biliyorum, bu çok harika bir fikir değil ama her bir kopyayı yok edemeyiz. Onlar dijital, yani bir kopyasını yok etsek bile, varlıklarını komple yok edemeyebiliriz."

"Bu daha iyi hissetmemi sağlamıyor."

"Biliyorum."

Bu sözler kulağa ıstıraplı geliyordu, gırtlaktan gelen acı dolu bir ses. Bu konuda ne kadar perişan olduğunu bilsem onu daha erken affeder miydim? Sanmıyorum. Acı kulağınızı sağır ediyor, gözlerinizi perdeliyor ve kalbinizi kapatıyordu. Daha önce hazır değildim.

Elimi koluna koydum. "Sorun değil."

Eli uzanıp benimkini tuttu. "Bunu senin için çözeceğim."

İnatçı bir Royal'ı yolundan döndürmeye çalışılmayacağını bildiğim için sadece, "Tamam," dedim.

Bana rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "İlk adım Ella'yı aramak. Steve'in evine erişimi var."

Surat yaptım. Ella'yla, artık bir askeri okula giden tecavüzcü pislik Daniel Delacorte'dan intikam aldığımız o tek sefer dışında aslında pek anlaşamıyorduk. Daniel için bu söylediklerim hafif bile kalırdı ama en azından artık kızlardan uzaktaydı. Ella'nın

oğraflarımdan haberdar olması bile utanç vericiydi. Çünkü
ıdime karşı tamamen dürüst olmam gerekirse, Ella'ya hay-
lık duyuyordum.
Cesur ve meydan okumayı seven bir kızdı. Sınıf arkadaşla-
ızdan biri ona gerçek bir dans üniforması yerine neredeyse
sayılan iç çamaşırları vererek küçük düşürmeye çalıştığında,
üzerine G-string ve transparan sutyeni geçirmiş ve futbolcu-
ı dolu spor salonuna hışımla dalmıştı.
ien orada değildim ama herkesin gözünün ona çevrildiğini
muştum. Nereden bakılırsa bakılsın çıplaktı. Ve bunu umur-
amıştı. Ya da en azından bunu bir mesele hâline getirecek
ır umursamamıştı. Keşke onu örnek alsaydım.
Hadi o zaman, gidelim." Ayağa kalktım ve popomdan toz-
ilkeledim.
id kapüşonlusunu kaptı ve elimi tuttu. Beraber Rover'ına
u yürüdük. Bindiğimizde hemen Ella'yı aradı.
la ânında cevapladı. "Hey, Gid," dedi. "Senin için ne yapa-
n?"
Küçük kardeşimi hâl hatır sormak için arayamaz mıyım?"
şaka yaptı.
Hayır. Çünkü bunu daha önce hiç yapmadın. Sanırım ko-
alarımız temel olarak senin beni Reed'den uzak durmam
yarmandan oluşuyor."
ürüyor musunuz? Cesur. Meydan okumayı seviyor. Gideon
ısememi görmesin diye başımı çevirdim.
çıkça görülüyor ki geçmişte yaptığım birçok hatayı telafi
ı gerek," dedi ona.
erçekten mi? Peki. Şey, şu Atlantik Havacılık'ın fabrikadan
kan jetlerinde gözüm var. Benimkini beyaz deri koltuklu,
detaylı yapar mısın lütfen?"
ldu bil," dedi ânında.
ka yapıyorum."
n yapmıyorum."
deon." Kolunu yumrukladım.

"Ne?"

"O Savannah mı?" diye sordu Ella.

"Evet, benim. Bize yardım eder misin diye sormak için aradık."

"Gördün mü, bu yüzden şaka yapmıyorum dedim," dedi Gid. "Ayrıca Atlantik Havacılık'tan birini tanıyorum. Sanırım indirim kapabilirim."

"Ha ha ha," dedim alaycılıkla.

"Savannah içinse karşılıksız yaparım," dedi Ella.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Bunun nedenini bilmiyordum – ona karşı hiçbir zaman kibar olmamıştım. Bunu ona da söyledim. "Senin için hiçbir şey yapmadığıma göre daha fazlasını ödemem lazım."

"Ama yaptın," diye üsteledi.

"Ne zaman?"

"Daniel olayı," diye önerdi Gideon.

"Aynen," diye onayladı Ella. "Reed bana onu senin bulduğunu söyledi. Sen olmasaydın bana çok daha kötü şeyler olabilirdi. İlk başta seni dinlemediğim için özür dilerim. Yani sana iyilik borcum var ve ödememe izin vermezsen hayatım boyunca bu konuda suçlu hissedeceğim. Karşılığını böyle ödememi mi istersin?"

"Hayır," dedi gülerek. Ella'nın alaycılığı aramızda şekillenen buzların hepsini kırıyordu.

"Peki, Gid'in favori yeri olan havuz başında keyif yapıyorum, bu yüzden iyiliği duyalım."

"Orası ikinci favori yerim," diye düzeltti Gideon elimi alır dizine yerleştirirken. "İlk favorim Sav'ın yanı."

Açıklamasındaki klişelik karşısında kızardım.

"Ayyyyy," Ella dalga geçiyordu. "Bu çok tatlı. Ve romantik. Senin romantik biri olacağını hiç düşünmezdim, Gid."

Ella'nın göremeyeceği şekilde tepki vererek omuz silkti ve sonra bana hızlıca sırıttı. Birbirlerini hiç tanımıyorlardı. Öne eğilip destek almak için parmaklarımla kot pantolonlu dizini kavradım. "İçlerinden en romantiği Gid'dir," diye itiraz ettim. "O her zaman büyük jestler yapan biriydi."

"Gerçekten mi?" dedi Ella şok içerisinde.

"Beni ektiğinde özür dilemek için Astor Park'taki koridorları güllerle doldurduğuna dair hikâyeyi duymadın mı?"

"Gerçekten mi?" diye tekrarladı. "Hayır. Hiç duymadım."

Yanımda Gideon kızardı. Boğazını temizledi. "Eh, bu başka zaman anlatılacak bir hikâye. Ama şöyle diyelim, uzunca bir zaman aptallık ettiğim için bunu giderek daha olağanüstü şekillerle telafi etmem gerekti."

"Bu kez Savannah için ne yaptın?"

"Onun için bir şey yapmam gerektiğini nereden çıkardın?"

"Her zaman aptallık ettiğini söyledin ve açıkça söylemek gerekirse bu klasik bir Royal özelliği."

Kahkahayı koyuverdim. "Doğru," dedim kıkırtılarımın arasında ve Ella da bana katıldı.

Gideon hiç umursamadı. Muhtemelen iki kızın neşeli eğlencesinin hedefi olmanın, birbirimizle düşman olmamızdan daha iyi olacağını fark etmişti.

"Savannah, State'de iyi vakit geçiriyor musun?" diye sordu Ella.

"Ah, evet."

"Bir yıl erken mezun olacağın için seni çok kıskanıyorum. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

"Sav, Astor'a geldikten sonra hızlı ilerledi." Gideon'ın sesinde kızarmama neden olan bir gurur vardı.

"West-Marks Akademi'de bazı derslere girmem gerekti," dedim ona. "Erken girişler bu şekilde yapılıyor."

"Yine de bu etkileyici bir şey, Savannah."

Ella'nın övgüsüyle koltuklarım kabardı. Ella havalı bir kızdı, ona içerlememin nedeni de buydu zaten ve şimdi onun bana benim de havalı olduğumu söylemesi iyi hissetmeme neden olmuştu.

Ella boğazını temizledi. "Gid'i çekiştirmek eğlenceli olsa da, sanırım beni bu yüzden aramadınız."

Anında kendime geldim. "Hayır." Hemen konuya girdim. "Steve okulda Gideon'ı sıkıştırdı."

"Ah, hayır." Bu iki kelimede çok yoğun acı vardı. Ayrıca hafif bir utanç da sezmiştim ve Ella'nın babasının davranışlarından bir şekilde kendini sorumlu hissedip hissetmediğini merak ettim. Çünkü hissetmemeliydi. Steve yetişkin bir adamdı ve kendi kararıyla birini öldürmüştü.

"Evet, benden onun lehine ifade vermemi, bir karıncayı bile incitmeyecek kadar iyi bir insan olduğunu söylememi istedi," diye araya girdi Gideon, sözleri küçümseme yüklüydü. "Karşılığında da Sav'la fotoğraflarımızı internette yayınlamayacakmış."

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim, Savannah."

"Bu senin suçun mu ki? O fotoğrafları gönderen kişi bendim."

"Ama Steve benim babam," dedi, şüphelendiğim şeyi doğrulayarak.

"Onun korkunç biri olmasında senin ne suçun var?"

"Pekâlâ, haklısın. Onu korkunç biri yapan ben değilim ama yine de bir sebepten ötürü kötü hissediyorum. Konu şu ki, Dinah her şeyi gözlerimin önünde yaktı, tüm mahkeme evraklarını, fotoğrafları ve ailemizle ilgili elinde olan her şeyi. Sanırım hayatını kurtardığım için bana bu şekilde teşekkür ediyordu. Ancak konu dijital olunca, mutlaka bir kopyası vardır." Derin bir iç çekti. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Çatı katına girmek ve orayı aramak istiyorum," diye cevapladı Gideon. "Dijital kopyaları bir yere saklamış olmalı."

"Polis onun tüm bilgisayarlarına ve eşyalarına el koydu."

"Ne bulduklarını biliyor musun?"

"Callum'un avukatı pek bir şey söylemedi," diye itiraf etti Ella.

"Yeni bir telefonu var artık."

"Doğru."

"Muhtemelen yeni hesapları da."

"Muhtemelen."

"Yurtdışında altı ay boyunca hayatta kaldı ve hesaplarından hiçbirine erişmeden bir şekilde buraya geri dönebildi, erişse babama haber verilirdi."

"Yani birinin ona yardım ettiğini mi söylüyorsun? Steve, onu bulan köylülerin ona yardım ettiğini söyledi."

"Peki, Steve şimdiye kadar hangi konuda dürüsttü?"

"Haklısın." Ella bu konuda düşünürken hat sessizleşti.

"Evini aramanın ne faydası var?" diye sordum. "Gid, dediğin gibi aradığımız şeyi bulsak bile, her zaman bir yerlerde bir kopya olacaktır."

"Ama ondaki kopyayı bulup ele geçirirsek o zaman avantajlı konuma geçeriz."

"Ya da artık kontrol edebileceğimiz şeyler hakkında endişeleniriz. Bu durumda kontrol edebileceğim tek şey vereceğim tepkiler. Fotoğrafları yayınlarsa, yayından kaldırılması için ihtar gönderirim. Onları çektiğimde reşit değildim bu yüzden çevrimiçi yayınlamak yasadışı."

"Yine de yayınlayacak siteler olacaktır," diye açıkladı Gideon.

"Ee? Nasıl göründüğümden utanmalı mıyım?" Yanaklarıma bir sıcaklık dalgası yükseldi.

"Hayır. Hem de hiç. O fotoğrafların her birinde harika görünüyordun. Onları neden sakladım sanıyorsun?" dedi pişmanlıkla.

"Sen güzel bir kızsın, Savannah. Harika bacakların ve uğruna ölmeye değer bir vücudun var. Seni hep kıskandım," diye araya girdi Ella.

"Al işte," dedi Gideon kendini beğenmiş bir şekilde. "Altı Royal'dan ikisi senin Mojave'nin bu yakasındaki en seksi şey olduğun konusunda hemfikir."

"Reed ve Easton adına da konuşabilirim," dedi Ella. "İkisi de senin güzel olduğunu düşünüyor."

Easton'la takıldığım için adı anılınca irkildim. Yandan bir bakış attığımda, Gideon'ın kızgın olmaktan çok eğlendiğini gördüm.

"Al bakalım. Altıda dört. Ezici çoğunluk."

"Eh, madem Royalların ezici çoğunluğu hemfikir, bana da size katılmak düşer." Şu noktada ne hakkında hemfikir olduğumuzu anlayamıyordum.

"Konuşma zirveye ulaştığına göre şimdi kapatacağım," dedi Ella bize. "Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın."

Hoşça kal dedikten sonra Gideon parmaklarıyla direksiyonda ritim tutup, "Gerçekten hiçbir şey yapmak istemiyor musun?" diye sordu.

Cevap vermek için iki kez düşünmeme gerek yoktu. "Steve'in cihazlarından birini ve içindeki fotoğrafları bulsak bile bunun tehdidi ortadan kaldıracağından şüpheliyim. Durumun verdiği acıyı uzaklaştırmanın tek yolu üzerimdeki gücünü yok etmek. Yani hayır, hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Küçük bir intikam almak da mı istemiyorsun?"

Küçük intikam mı? "Buna katılabilirim. Ne yapacağız?"

"Steve'in mal varlığının neredeyse tamamı dondurulmuş durumda ve uçamıyor, yani tek eğlencesi Bugatti'si." Gideon tek kaşını kaldırdı. "Evde, üzerinde Steve'in adının yazılı olduğu bir beyzbol sopası var..."

"Tutuklanabilirsin," dedim ona.

"Hayır mı diyorsun yani?"

Emniyet kemerine uzandım. "Hayır. Ben sadece tutuklanabilirsin diyorum. Ama kefaletini ödeyip seni çıkarırım." Ona kocaman sırıttım. "Hatta belki arabaya birkaç darbe de ben indiririm."

20

Gideon

Günümüz

"BAYVIEW, STEVE İÇİN bir hapishane gibidir. Orada olmadığında, her türlü bokluğu yapıp hepsinden yırtabileceğini düşünür," diye açıkladı Gid, büyük taştan malikânelerin iki yanında sıralandığı geniş, asfalt bir yolda ilerlerken.

"Neredeyiz?" Şehrin daha önce hiç ziyaret etmediğim bir kısmına girdiğimiz sırada koltuğumda döndüm. Çok az trafik, çok fazla yeşillik ve metrelerce çit vardı.

"İyi şeyleri alabileceğimiz bir yerde," diye cevapladı Gideon gizemli bir şekilde.

İki dönüş yaptıktan sonra bir kaplumbağa kadar yavaşladı.

"Burayı nereden bildiğini sormaya korkuyorum," dedim ön camdan karanlık, dar sokağa bakarak.

"Alpha Zeta birliğinden birkaç çocuk geçen sonbaharda buraya gelmişti. Sanırım Cal ve bana hava atmaya çalışıyorlardı."

"İçeride ne olduğunu bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf etti. "Ama tam olarak Steve'in dikkatini çekecek türden bir şey." Yani iğrenç ve yozlaşmış bir şey. "Hatta işte şurada." Solunu işaret etti.

Geçerken, Steve'in çok pahalı olan spor arabasının kendine özgü kıvrımlarını gördüm. Gideon sokakta ilerlemeye devam etti ve küçük bir araba yolunu gizleyen bir dizi çitin önüne park etti.

"Bekle," dedi bana ve gelirken yolda aldığımız yiyecekler için arkasına uzandı.

"Yani sucuk akşam yemeği için değil miydi?" diye sordum alaycı bir şekilde.

"Geriye kalan olursa senin olabilir." Arka koltuktan siyah bir şapka çıkardı. "Al bakalım."

Aldım ve ters çevirdim. "Böyle mi kılık değiştiriyoruz?"

Aynısından bir tane de kendi kafasına geçirdi. "Evet. Burada kamera yok ama yine de takalım. Ayrıca beyzbol şapkasıyla çok seksi görünüyorsun."

Bana çabucak bir sırıtış gönderdikten sonra Rover'dan atlayarak çıktı. Şapkayı başıma yerleştirip bir saç tokası bulmak için çantamı kurcaladım. Yoğun, sırım gibi buklelere sahip olmanın tek dezavantajı yolunuza çıkıp durmasıydı. Saçlarımı toplamayı bitirdiğimde Gideon kapıyı açtı.

"Hazır mısın?"

"Hazırım," diye cevapladım, yardım için uzattığı elini tutarak.

Tutuşumu iyice sıkılaştırdım, kapıyı kalçasıyla itip kapatarak beni sessiz ara sokakta yönlendirdi.

Birbiri ardına dizili pahalı arabaların yanından geçerken merakım iyice artmıştı. "Bilmem gerek. İnsanlar burada gerçekten ne arıyor?"

Omuz silkti. "Ne kadar paran var ve ne istiyorsun? Aşağı yukarı buradaki tek kriter bu."

Hayal gücüm başını alıp gitti ama Steve'in aracına yaklaştığımız için daha fazla soru sormadım. Gideon bir şişe Japon yapıştırıcısı ve küçük bir meyve bıçağı çıkardı. Yolcu tarafındaki tekerleğe doğru eğildi. "Al, tut bunu," dedi elime bir tüp yapıştırıcı vererek.

Terli avuçlarımın içine aldım ve Gideon supap kapağının vidasını sökerek açıp bıçağın ucunu metal parçaya doğru bastırdı. Lastikten kaçan hava ıslık gibi bir ses çıkardı.

"Havanın çıkmasını sağlıyorum, sonra kapakları Japon yapıştırıcısıyla yerlerine geri yapıştıracağız," diye açıkladı.

"Peki sucuk, peynir ve fıstık ezmesi ne için?" Markette onları sepete attığında aklımda çok ciddi sorular oluşmuştu ama bekleyip planlarının ne olduğunu görmeye karar vermiştim.

"Peyniri tampona koyacağız. Arabayı sürdüğünde eriyecek ve arabanın içini kokutacak. Sucuğun içinde fosforik asit var, arabanın boyasını kaldırır. Aynı şey fıstık ezmesi için de geçerli."

"Peki ya mayonez?"

"O ön cam için."

"Üniversitede bunları mı öğreniyorsun?" İç çekerek supap kapağını yapıştırıcıyla takas ettim.

Kapağı geri supaba yerleştirdi ve diğer tekerleğe geçti. "Cal ve ben bir keresinde sarhoş olup geceyi yiyeceklerin tahribat yaratacak kullanımlarını araştırarak geçirdik. Havaalanında satın alınabilecek şeylerle nasıl bomba yapılabileceğine dair bir makale okuduk ve sonra konu organik gıda marketlerinden satın alabileceğimiz şeylerden patlayıcı yapıp yapamayacağımız tartışmasına dönüştü."

"Çok sağlıklı bir tartışma," diye espri yaptım.

"Değil mi? Bir grup entelektüeliz işte."

Lastiklerle ve egzozla işi bittiğinde mayonezle işe koyuldum. Mayonezi cama yaymak çok eğlenceliydi. Mırıldanarak sileceklere de boşalttım ve çantaya gidip içinden fıstık ezmesini getirdim. Gideon yanıma geldiğinde ben iki kapıyı, ön camı ve arabanın kaputunu donatmıştım bile.

"Ta-da," dedim, kollarımı arabaya doğru açarak.

Onaylayarak başını salladı. "Güzel iş."

Ağzımdan bir kıkırtı kaçtı. "Vandalizm çok güzel bir şeymiş. Ya bağımlı olursam?"

"Vakıf fonum oldukça iyidir. Sanırım kefaleti karşılayabilirim." Elimi tuttu ve Rover'a doğru koşturduk.

"Beni kefaletle çıkarırsan sürekli başımı derde sokup durabilirim," diye uyardım.

Boş yiyecek torbasını Rover'ın arkasına atarken dudakları kıvrıldı. O gülümsemenin sıcaklığı beni bütün Carolina kışı boyunca ısıtmaya yetebilirdi. Derin bir nefes aldıysam da ânında yine nefessiz kaldım.

Gideon bileğimi yakaladı ve beni kendine doğru çekti. "Dediğim gibi, kefaletini ben hallederim."

Huzursuz hissettim. Ayak bileklerim titriyor, yerçekimimin merkezi Gid'e doğru eğiliyordu. "Kaç kez?"

"Kaç kez ihtiyacın olursa." Ağzı bir fısıltı kadar uzağımdaydı. Nefesindeki mentolün kokusunu alabiliyor, sıcaklığını yanağımda hissedebiliyordum. "Ne zaman ihtiyacın olursa."

Eli, bileğimden dirseğimin kıvrımına, oradan da omzumun üzerine kayarak yüzümün bir yanını avuçladı. O anda nefes almayı kestim. Hava ciğerlerime dolamayacak kadar ağırdı. Herhangi bir hareketimin onun kaybolmasına sebep olacağından korkuyordum, tıpkı geçmişte gördüğüm tüm düşlerde olduğu gibi.

"Savannah," diye mırıldandı. Başparmağını çenemde gezdirdikten sonra altdudağımın ortasına bastırdı.

Bu temasını iliklerimde hissettim. Parmakları ensemi kavradı. Beni yavaşça öne çekerek uzaklaşmam için zaman tanıdı. Hareket ettim. Parmak uçlarımda havaya kalktım. Daha da yakınlaştım. Aramızdaki tüm mesafeyi ortadan kaldıracak kadar yakınlaştım. Dudaklarım onunkileri bulana kadar yakınlaştım. Nefes almaya çalışırken göğsünün inip kalkışını hissedecek kadar yakınlaştım. Geçmişi, kırgınlığı, pişmanlıkları silecek kadar yakınlaştım.

Bildiğim tek şey ondan ibaret olana kadar yakınlaştım.

Kalp atışlarını kulaklarımda hissettim. Hassasiyeti dilimde tatlı bir lezzetti. Sokağın ortasında, az önce mahvettiğimiz bir arabanın önünde dikilmiyormuşuz gibi öpüştük. Sanki daha

önce hiç kavga etmemişiz gibi. Birbirimiz hakkında hiç kötü söz söylememişiz gibi. Hiç ayrılmamışız gibi.

Sanki bir hayal olduğumdan korkuyormuşçasına kavrayışı sıkılaştığında bu beni gülümseterek cesaret verdi. Sırtı Rover'a çarpana kadar onu iterek arabaya bastırdım. Kollarımı boynuna dolayıp eğildim ve nefessiz kalana kadar onu öptüm.

Bacaklarımı yakaladı. Altımda pozisyonunu değiştirerek duruşunu genişlettiğini hissettim, ellerini popoma götürerek beni kendine doğru sıkıca bastırdı. Onu çok özlemiştim.

Parmaklarım, önce tişörtünün ucuna, ardından da havuzda ve spor salonunda harcanan saatler neticesinde oluşan karın kaslarının izini sürmek ve ölçmek için tişörtünün altına kaydı.

Gideon, kaşla göz arasında arabanın kapısını açtı ve beni geriye doğru, ipek kadar yumuşak deri koltuğa itti. Sert vücudunu üzerime yerleştirerek tanıdık ama aynı zamanda yabancı olan boşluğu doldurdu. Ağzı boynumdaydı, elleri yanlarımı kavramıştı.

"Çıkar." Tişörtüne asıldım. "Bunun çıkması lazım."

Başının üzerinden çekip çıkardığında, Gideon Royal'ın gövdesi denilen bu sanat eserini takdir etmek için bir dakikamı ayırdım. Tanrı, Gid'e gelince fazla cömert davranmıştı. Sadece güzel bir yüze değil; keskin bir çeneye, dümdüz bir buruna, dolgun dudaklara, aynı zamanda da bir heykeli bile kıskandıracak bir vücuda sahipti.

Beklentiyle dudaklarımı yaladım. "Güzel." Ve sonra bana doğru gelmesi için işaret ettim. Tek kelime etmeden dediğimi yaptı.

Benim üstümü yukarıya çekti. Çıkarması için yardım ettim. Ağzını dantel sutyenimin üzerine, köprücükkemiğime yerleştirdi, sonra karnıma doğru arsız öpücükler sıraladı. Daha da aşağıya hareket etti. Düğmeler konusunda ona yardım ettim ve ardından fermuarlar, danteller, onun düğmeleri, fermuarları ve çamaşırı gelip gitti.

Ve sonra sadece ikimizdik, geçmişimizi siliyor, acılarımızı hafifletiyor ve tüm kötü anıları çok değerli yeni olanlarıyla değiştiriyorduk.

"Savannah," diye fısıldadı, üç heceyi tam bir nakarat gibi hissettirene dek tekrar ederek. Yanağımın kıvrımını öpüp burnunu çenemde gezdirdi ve memelerimin arasındaki sıcak oyuntuyu öptü. "Savannah," diye tekrarladı. "Seni özledim."

Sözlerinde gerçek bir yalnızlık vardı. Duymazdan gelemeyeceğim bir ciddiyet.

"Bu sefer gitmeme izin verme," diye mırıldandım terden kayganlaşmış tenine karşı.

"Vermeyeceğim. Asla vermeyeceğim. Seni seviyorum, Savannah." Kendini üzerimde tuttuğundan kolları bu çaba karşısında titriyordu. "Seni gördüğüm andan itibaren kalbim senindi. Lütfen beni geri alacağını söyle."

Uzanıp onu kendime çektim, sıcak bedeni sıcak bedenime karşı. "Alacağım. Ben de seni seviyorum, Gideon. Sevmeyi bırakmak istedim ama bu imkânsız. Benden asla kurtulamayacaksın."

Bu bir tehdit değil; bir sözdü. Gözleri mutlulukla parladı ve bir kez daha benimle buluşmak üzere başını eğdi. Onu daha yakına, daha derine çektim. Ta ki günahla dolu ara sokaktaki karanlığı temizleyip yerini saf ve tatlı aşkımızla doldurana kadar.

Daha sonra, çok daha sonra, yanımda uzandı. Serin esinti hafif açık olan kapıdan içeriye sızıyordu. Gideon içeriye sığamayacak kadar uzundu. Ulu orta olmamız beni utandırmalıydı ama bunun yerine güldüm. Bir yığın insan arabanın etrafına toplanmış olsa ruhum duymazdı.

"Ne?" diye sordu alayla.

"Hiçbir şey." Ama kalkıp doğruldum ve bir tutam ıslak saçı yüzümden çektim. "Gitmeliyiz." Tişörtümü bulmak için etrafıma bakındım.

Doğruldu. "Suç mahallinin etrafında oyalanmayalım mı?"

Ona tişörtünü verdim. "Bu, Bonnie ve Clyde kılavuzunun iki numaralı kuralı."

"Bir numaralı kural ne?"

Ona sırıttım. "Suçları daima birlikte işlemek."

21

Gideon

Günümüz

"EVE DİKKATLİ SÜR." Savannah'yı alnından öpüp bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdım. Bugün saçları dümdüzdü. İpeksi telleri mi yoksa çılgın bukleleri mi tercih ettiğime henüz karar vermemiştim. Aslında her ikisini de seviyordum.

Bana gergin gergin gülümsedi. "Gelecek hafta sonu eve gelecek misin?"

Saklamak için elinden geleni yapsa da endişesinin kokusunu alabiliyordum. Gözlerimdeki samimiyeti görmesi umuduyla ona yaklaştım. "Evet. Cuma öğlen işim bitiyor, yani derslerin bitmeden varmış olacağım. Ve üç hafta sonra yazı geçirmek için temelli eve dönmüş olacağım." Ona bir kez daha sarıldım ve sonra küçük bavulunu aldım.

"Yaz tatilinde Bayview'da ne kadar kalacaksın?" Mercedes'inin arka kapısını açtı ve çantayı yerleştirmemi bekledi.

"Emin değilim. Yapman gereken her şeyi hallettin mi?" Julie'nin nerede kaldığını merak ederek zaman kazanmaya çalıştım.

"Evet. Sinema bölümünü gezdim, derslerimin çoğunun olacağı yerleri gördüm, gelecekteki danışmanımla tanıştım." Kapıya vurdu. "Bu sabah Shea'yı aradım, yani birkaç saat içinde evde olmamı bekliyorlar."

İsteksizce çantasını arka koltuğa koydum. Sav kapıyı kapatıp hemen kollarını bana doladı.

Şaşkınlıktan neredeyse ona sarılmayı unuttum. Benimle herhangi bir şekilde temas kurmayalı epey zaman olmuştu. Bundan ne kadar hoşlandığımı unutmuştum. Başka bir zaman olsa, onu alır ve en yakın yüzeye yatırırdım. Dün akşam, daireme dönecek kadar kendimi tutamamıştım. Yine de, akşamın hiçbir saniyesinden pişmanlık duyamıyordum.

Başını göğsüme bastırdım ve kahrolasıca arkadaşımı bulmak için ufku taradım.

"Şey, beni biraz fazla sıkı tutuyorsun." Sav kollarımda kıpırdandı.

Onu yavaşça bıraktım. "Özür dilerim. Birine sarılmayalı epey oldu."

"Sen ve Cal'in her gece birbirinize sokulduğunuzu düşünüyordum. Sen tabii ki küçük kaşık oluyordun," diye dalga geçti.

"Hiç de bile. Küçük kaşık olan her zaman Cal. İti an." İki arkadaşımın bize doğru koşturduğunu görünce içim rahatladı. Ortaya çıkmasalardı, gece yarısı planlarımın tümü altüst olacaktı.

"Özür dilerim! Özür dilerim!" diye bağırarak yaklaştı Julie. "Annem aradı ve telefonu bir türlü kapatamadım." Sav'ın kolunu tuttu. "Bir dakikalığına geri dönmen lazım. Gitmeden önce öğrenci birliğiyle ilgili bir şey yapmamız lazım."

"Ah, ama ablama evde–"

"İçeride onu ararsın," diye böldü Julie ve Sav'ı neredeyse sürükleyerek uzaklaştırdı.

Gülümsedim ve Sav birlik evine güvenle girene kadar onlara el salladım. Sonra kaşlarım çatık bir şekilde Cal'e döndüm. "Hiç gelmeseydiniz bari? Sen ve Julie ne yapıyordunuz ki?"

Cal'in yüzüne aniden bir sıcaklık ve kızarıklık yayıldı.

"Yok artık," diye haykırdım, bir an için planımı unutarak "Bu nasıl oldu?"

Aynı anda hem mahcup hem de memnun görünerek omuz silkti. "Bilmiyorum. Senden haber beklerken aşk ve diğer şeyler hakkında konuşmaya başladık. Konu konuyu açtı. Ona karşı hislerim olduğunu söylemiş olabilirim." Duygulara boğularak bir an uzaklara daldı. Belki utançtan, belki de mutluluktandı. Kendini toplamasını bekledim. Omuzlarını dikleştirip gözlerimin içine bakması bir an sürdü. "Neyse, o da bana karşı hisleri olduğunu söyledi ve sonrası kaz hikâyesi, açıklamama gerek yok sanırım?"

Hayır, yoktu ama bir yanım Cal'e bu konuda ne öğretildiğini merak ediyordu. "Bu harika, dostum. Senin adına mutlu oldum." Sırıttım ve omzuna bir tane patlattım.

O da bana sırıttı. "Teşekkürler. Zaten beni kim beğenmez ki, değil mi? Ben açık büfeden bile daha iyiyim."

"Kesinlikle öylesin. Ayrıca, o kaz değil leylek hikâyesi."

Cal başını kaşıdı. "Emin misin?"

"Evet, oldukça eminim."

"Bence yanlışın var, evlat." Arkadaşım hüzünle başını iki yana salladı. "Hem babam hem de amcamın anlattığı hikâyede kaz vardı."

Anahtarları cebimden kaptım. "Seninle tüm gün bu konuda tartışmak isterdim ama Bayview'a gitmem gerek. Sav'ın daha bir saat yola çıkmamasına dikkat et."

"Bir saat mi?" diye bağırdı. "Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?"

"Ona kaz hikâyesini anlat. Bu en az altmış dakikanı alır." Rover'a atladım. Dikiz aynasından Cal'in bana hareket çektiğini gördüm ama ben keyifle el sallayıp Bayview'a doğru sürmeye başladım. Sav eve dönmeden önce yapmam gereken çok şey vardı.

"Merak etmeyin, Bay Montgomery, Savannah'ya iyi bakacağım." Sav'ın babasına gülümseyerek onun aile kasasından çıkardığı yeşil dosyayı alıp kaldırdım.

Masada karşımda duran Shea kaşlarını çattı. "Geçmişte olduğu gibi mi?" diye sordu imalı bir tavırla.

"Hayır, çok daha iyi şekilde," diye onu temin ettim. Shea'nın kızmaya hakkı vardı. Aslında onun yerinde olsam beni eve bile almazdım. Neyse ki babasının bana karşı zaafı vardı – daha doğrusu soyadıma karşı.

"Tamam, Shea, genç adam özür diledi zaten. Hıristiyanlığın gereğini yerine getirip onu affetmemiz gerekiyor."

Sav'ın ablası ağzının içinde, *yemişim affetmeyi* dediğinden şüphelendiğim bir şeyler geveledi. Yine de ona gülümsemeye devam ettim. Shea ve ben hayatımızın geri kalanında sık sık bir arada olacaktık. Onu daha fazla kızdırmanın anlamı yoktu.

"Teşekkür ederim, efendim," dedim Bay Montgomery'ye. "Nezaketinizi takdir ediyorum."

"Hayır. Hayır. Buraya gelip özür dileyerek çok güzel bir şey yaptın." Uzanıp sırtıma vurdu. "Zaten Callum Royal'ın oğlundan da başka bir şey beklenmezdi."

"Onu ne kadar takdir ettiğinizi duyduğunda çok memnun olacaktır, efendim." Yağlayıp ballıyordum çünkü tıpkı Shea gibi Bay Montgomery'yle de uzun bir süre boyunca hep bir arada olacaktık. Beni sevmesi gerekiyordu.

"Güzel. Pekâlâ, siz çocukları yalnız bırakayım. Bana ihtiyacınız olursa çalışma odamdayım." Sırtıma bir kez daha vurduktan sonra odadan çıktı.

Henüz çok uzaklaşmamıştı ki Shea saldırıya geçti. "Buraya gelmeye cesaret ettiğine inanamıyorum," diye tısladı. "Hayat adil olsaydı, araba yolumuza adım attığın an sana yıldırım çarpardı."

"Haklısın."

"Sen – neyim?" diye kısa kesti.

"Haklısın. Sav'dan, senden ya da ailenden gelen hiçbir şeyi

hak etmiyorum. Şu andan itibaren sonsuza dek benden nefret etmeye hakkın var."

"Neyin peşindesin? *Ama* ile başlayan o açıklama hani nerede?"

"Öyle bir açıklama yok." Ellerimi açtım. "Doğru söylüyorsun."

Şaşkın Shea hiçbir tepki vermedi ya da en azından kelimelere dökemedi. O saldırıya geçecek zamanı bulamadan Savannah, Montgomerylerin mutfağına daldı.

"Selam Shea, babam senin burada..." Beni görünce sözlerini tamamlayamadı. "Gid! Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de aynı şeyi söyledim!" Shea bir hışımla ayağa kalkıp masanın etrafından dolanarak küçük kardeşinin yanında korumacı bir şekilde durdu.

"Senden önce buraya gelebilmek için Julie'den seni oyalamasını istedim." Sonra abartılı bir hareketle bir zarf çıkardım ve eline verdim.

Kuşkulu görünüyordu. "Ne bu?"

Shea elimden zarfı aldı. "Seni haziran ayı boyunca İsviçre'ye götürmek istiyor." Shea pasaportu çıkarıp Sav'ın yüzüne doğru salladı.

Sav'ın temkinli ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Beni ülke dışına mı çıkarıyorsun?"

"Sen de gitmek istersen tabii," dedim hemen. "Üniversiteye başlamadan önceki yazın bir anısı olsun istedim. Bir Royal uçağıyla gidebilir, birkaç haftayı Alpler'de geçirip sonra Venedik'e sürebiliriz. Arkadaşımdan bir tekne ödünç aldım, ayın kalanını da Akdeniz'i turlayarak geçiririz."

Çenesi neredeyse yere yapışacaktı. "Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Neden?"

"Bir keresinde uzaklara gitmekten bahsetmiştik ve daha önce söz verip de gerçekleştiremediğim tüm o şeyleri sana vermek istiyorum."

Shea, "Sadakat gibi," diye laf soktu.

Sav ablasına kötü bir bakış attı ama ben başımla onayladım. "Evet, sadakat gibi. Dürüstlük. Sevgi." Savannah'ya doğru bir adım attım. Bayview gazetesine verdiğim sözler de buydu ve gazeteyi ona fırlattım. "Tanrı'nın ve herkesin huzurunda."

Gazete yere düşüp açıldı ve yalvardığım, yakardığım ve nihayetinde bir servete mal olan bir tam sayfa –o kadar ki bir ilan yerine bu aptal gazeteyi satın alsam yeriydi– tamamen ortaya serildi.

"Dünyanın en zeki, en cesur, en güzel–" diye okumaya başladı Shea. Sav bir elini hızla ağzına kapadı ve ikisi beraber kalanını okumaya devam etti.

Mektubu ezbere kafamda okudum.

–ve yaşayan en gönlü zengin insanına. Erken mezuniyetin ve State'e girişin için tebrikler. Senin gibi birine sahip oldukları için çok şanslılar ama benim kadar şanslı olamazlar.

Üç yıl önce seni ilk gördüğümde, sana bu denli âşık olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sen beni benden aldın ve o zamandan beridir de seninim.

İlişkimiz hiçbir zaman kolay olmadı. Ben çoğu zaman pisliğin tekiyim. Huysuz, sabırsız ve düşüncesizim. Sen beni kabul ettin ve hak etmediğim zamanlarda bile beni affettin. Her gece yatağıma yattığımda bu hayatta senin gibi birini hak etmek için diğer hayatlarımda ne gibi güzel şeyler yapmış olabileceğimi merak ediyorum.

Seni her şekilde seviyorum; saçların kıvırcık da olsa düz de, makyajsız da olsan kiraz rengi MAC ruj da sürsen, ipek elbiseler de giysen pamuklu eşofmanlar da.

Bu sonbaharda State'i kasıp kavuracaksın, tıpkı son üç yıldır beni kasıp kavurduğun gibi. Tekrardan tebrikler. Önümüzdeki yılı, gelecek hayatımızın ilk yılını beraber geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Sevgiler, erkek arkadaşın,
Gideon Royal.

"Bunu ne zaman yaptın?" diye fısıldadı Sav, şaşkınlık dolu bakışları benimkiyle buluşurken.

"Gecenin bir yarısında. Babamı aradım, o da gazetenin sahibini aradı ve adam benim için bunu yayınlamayı kabul etti." Maiyetinden ya da ihtiyarın, "sıçışından bile kısa sürecek bir ilişki yüzünden yapılan bu aptalca beyan" uğruna onu yatağından kaldırdığım için bana yarım saat bağırması gerçeğinden bahsetmedim.

Shea boğazını temizledi. "Ben yukarıya çıkıyorum. Ama sadece gözümün üzerinde olmadığını düşünme."

Ona gülümsedim. "Hiç düşünür müyüm, kardeşim."

"Kardeş mi?" diye cırladı.

"Hadi git. Git." Sav ablasını kapıya doğru itti ve nihayet yalnız kalabildim. "Ah, büyük jestlerin adamı Gideon," dedi bir iç çekişle ve bir sandalyeye çöktü.

"Büyük sıçışlar büyük özürler gerektirir." Yanına bir sandalye çektim ve bacaklarımı dizlerinin iki yanına yerleştirdim. "Ee, mezuniyet sonrası seyahate var mısın?"

"Varım." Hafifçe güldü. "Babama kabul etmesi için ne verilen gerekti?"

"Babam onu aradı," diye itiraf ettim.

"Sadece ikimiz mi olacağız?"

Omuz silktim. "Sen birini getirmek istersen o ayrı."

"Gerçekten mi?" Bana ürkmüş bir şekilde baktı. "Birini getirmeme izin verir miydin?"

"Havalara uçmazdım tabii," dedim dürüstçe, "ama senin mutlu olmanı istiyorum."

"Yani bir başka erkeği getirmek istesem buna müsaade mi edeceksin?"

Başka birinin Sav'a dokunması düşüncesiyle ellerim istemsizce yumruk hâlini aldı ama kabullenmemde direttim. "Eğer öyle diyorsan."

Kahkahayı koyuverdi. "Çürük bir şey yemiş gibi görünüyorsun. Merak etme – kimseyi davet etmeyeceğim."

Rahatlayarak çöktüm. "Bu düşünce beni o kadar da eğlendirmedi." Yumruklarımı açtım ve elimi elinin üzerine koydum. "Ama seni mutlu etmek beni mutlu eden şey."

Parmaklarını benimkine dolamak için elini ters çevirdi. "Ben başka birini istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim. Bunca zaman boyunca en büyük sorun da buydu zaten."

Alınlarımız buluşuncaya dek başımı ona doğru eğdim. "Peki şimdi?"

"Şimdi... şimdi sorun yok. Çok fazla şey yaşadık ama sonunda tekrardan birbirimizi bulduk. Bu bir çeşit mucize, sence de öyle değil mi?"

Beklenmedik gözyaşları yüzeye çıkarken kirpiklerini küçük pırlantalar süsledi. Önce birini sildim, sonra diğerini. "Mucize olan sensin," diye mırıldandıktan sonra onu öptüm.

Tanrı'nın ve herkesin huzurunda.

tg:@serserikitap

HER ŞEYİ SENİN İÇİN YAPTIM

Gideon Royal, ailesi gözlerinin önünde parçalanırken geri dönüşü olmayan bir hata yapmıştı ve hayatının kadını ellerinden kayıp gitmişti. O günden beri pişmanlıklarıyla boğuşuyordu. Üniversiteye gittiğinde geçmişinden kaçabileceğini sansa da kaderin onunla işi henüz bitmemişti.

Savannah Montgomery, kâbus gibi geçen günleri unutamayacağını biliyordu. Bazı yaralar asla iyileşmezdi. Ancak Gideon pes etmemeye kararlıydı.

İhanetle lekelenmiş aşkları küllerinden doğarken, çok daha tehlikeli bir düşman peşlerindeydi ve bu sefer yalanların ardına sığınamazlardı.

New York Times ve *USA Today* Çoksatanı

Çeviren: Aydan Yalçın

YABANCI

www.yabanciyayinlari.com

9 786257 550628

/yabanciyayinlari